

CARE ESTE LOCUL FEMEII DE ASTĂZI IN SOCIETATE

de OLIVIA DE HAVILLAND

Am fost rugată să-mi spun părerea într-o chestiune extrem de delicată: „CARE ESTE OPINIA MEA CU PRIVIRE LA INDEPENDENȚA FEMEII MODERNE, CARE TIP DE FEMEIE IMI ESTE MAI SIMPATIC ȘI DACĂ CRED CĂ FEMEIA IDEALĂ DE ERI, SOȚIA ȘI MAMA DESĂVÂRȘITĂ, NU MAI CORESPUNDE FEMEII IDEALE DE ASTĂZI”.

ATĂ răspunsul meu:

Nu există idealul feminin de ieri. Sunt de părere că femeia s'a schimbat în parte, neapărat, dar cred că bărbatul, în ascunzișurile firei sale, a rămas același, de acum 100 sau 50 de ani. Majoritatea bărbaților sunt, fără a o recunoaște însă, în căutarea femeii care în îndeplinirea atribuțiilor ei de soție și mamă, să fie la înălțime. Și astăzi se mai spune că locul femeii adevărate este alături de soțul ei, că aceasta este menirea ei. Foarte frumos!

Bineînțeles că am cel mai profund respect pentru aceste „femei gospodine”, care imită modelele clasice de soții și mame. Însă mă plictisește groaznic să aud aceleași discuții asupra locului pe care trebuie să-l ocupe femeia. De ce să fie îndreptate toate femeile spre aceeași țintă? Spre ținta care, la început, le-a fost indicată de bărbat, pentru confortul lui?

Aparții acolo unde însușirile cu care te-a înzestrat natura, te îndrumă. Apreciez mult atribuțiile speciale ale soției și mamei. Asta nu înseamnă însă cătuși de puțin că femeia care-și caută idealul într-o carieră artistică sau negustorească, își neglijează datoriile ei reale. Cred că aș fi mai fericită dacă aș face parte din

Ca secretară particulară, nimeni n'o poate întrece în pricepere.

Gospodăria, ocupația ideală a femeii — spun bătrânii și cei cu idei mai puțin moderne.

categoria „femeii gospodine”. Știu însă că nu sunt acest gen, deoarece natura mi-a dăruit prea mult neastâmpăr și temperament, attribute care nu se pot împăca, în nici un caz, cu acest tip de femeie. Trebuie să fiu vecinic activă, să am cunoștința că am creat ceva, iar clipele mele, cele mai fericite, sunt acelea când mă aflu în studio.

Ferească cerul ca vorbele mele să fie greșit înțelese, în sensul că adevărata fericire a unei fete, constă în cariera cinematografică. Dimpotrivă, aș vrea să sfătuiesc pe oricare fată să nu pășească pe calea filmului, deoarece drumul este extrem de greu, iar numai cele care au în adevăr mult talent și mai ales noroc, pot face carieră.

Acelea pe care natura nu le-a înzestrat cu o energie de fier, dar care au însușiri necondiționate și o încredere oarbă în sine, acelea aparțin tipului de „femeie gospodină” și cu siguranță că acolo, la locul care li se cuvine, se vor simți bine.

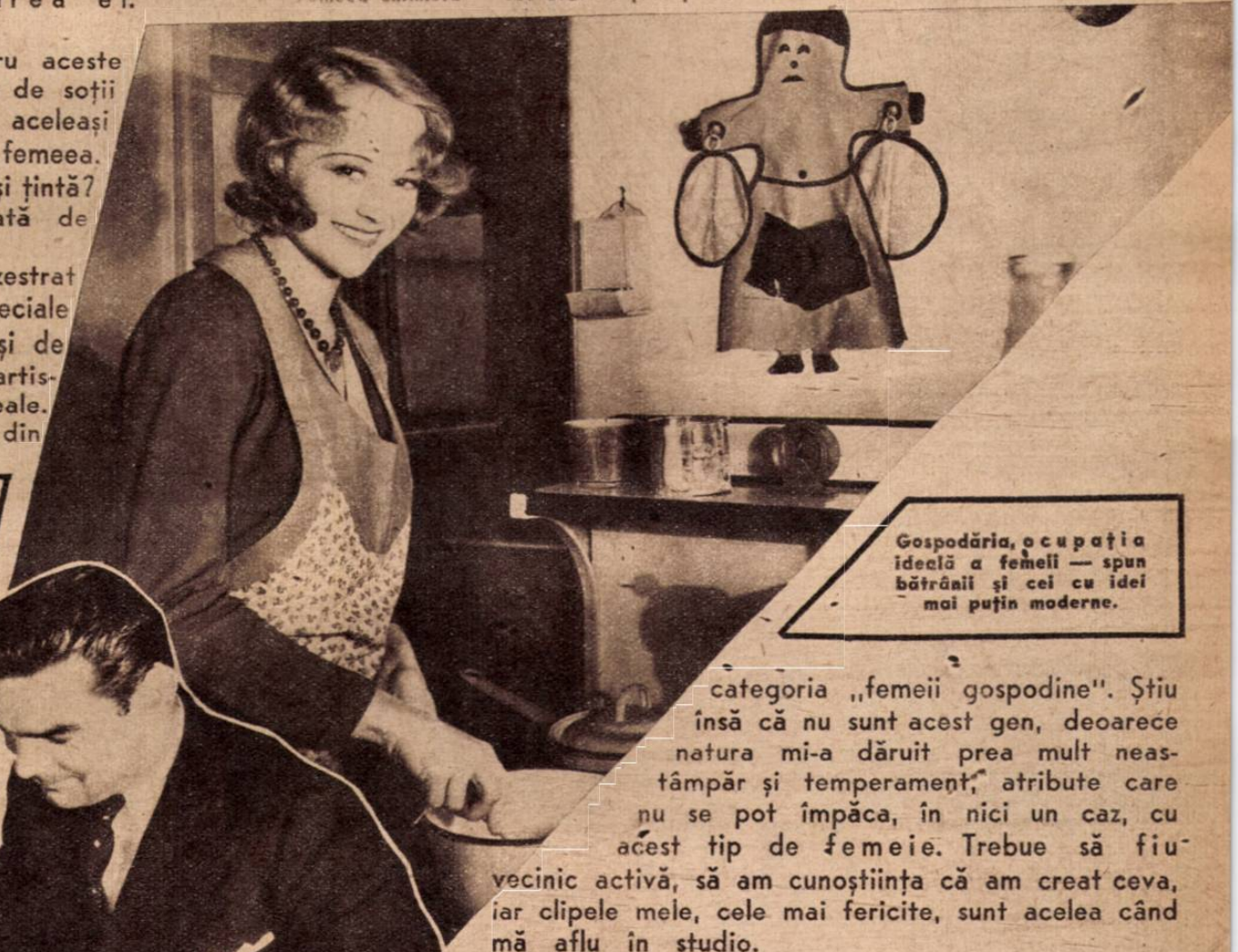
Chiar dacă eu nu pot face parte din grupul lor, nu înseamnă că nu pot privi lucrurile, în mod obiectiv.

Femeia este funcționara perfectă: la birouri, ea înlocuiește cu mult succes, bărbatul.

Femeia chimistă — tot atât de pricepută, dacă nu și mai mult decât colegii ei.

PARIS - SAN-FRANCISCO - NEW-YORK

Prezentarea la impresar. D-na Z., întovărășită de fiicele ei, intră surâzând. Iși aduce aminte poate de ziua în care și ea a bătut la o ușă, aproape identică!

Angajată! Mâna îi tremură puțin pe stilou. A fost angajată cu 7000 franci pe lună... și toate cheltuielile plătite...

Înainte de prima repetiție, Miss Savory prezintă lui Eddie Lewis, șeful trupei, una câte una pe tinerele angajate.

PENTRU PRIMA DATĂ VEȚI PUTEA ASISTA LA PUNEREA LA PUNCT A UNEI REVISTE MONTATĂ LA PARIS, SPECIAL PENTRU AMERICANI.

REVISTA trebuie pusă la punct în patru săptămâni... revista trebuie pusă la punct în șaptesprezece zile... în cinci zile... în două zile... Chinuiți de această idee, zilele nu mai au ore, ele se pierd în mijlocul noianului de repetiții, probe, și dansuri fără sfârșit.

Printre frumoasele fete, cu zâmbetul pe buze, dl. Clifford Fischer, „producer”, umblă forfotă, dând indicații acestui grup de blonde, cu o autoritate aproape militară. — Revista trebuie să fie bine pusă la punct...

Și, după cum era de așteptat, la ziua indicată, revista e pusă la punct. Dansatoarele, manechinele, girls-ele... Precum și cele 200 costume ale d-rei Irène Karinsky, decorurile de Deshays și Pélegry, numeroasele accesorii ale lui Buzon și Grosbois, toate, toate au fost imbarcate pe bordul lui „Ile de France”, pentru San Francisco.

Această revistă va fi prezentată la San Francisco, în cadrul expoziției, înainte de a fi transportată la New-York, unde vizitatorii expoziției mondiale, o vor putea aplauda, la rândul lor.

* * *

Joan... Michèle... Pamela... Suzette... Vera... Andrée... Erica.

Fiecare dintre acestea constituie un stâlp viu în acest feeric edificiu de lumină, mătase și blănuri... De data aceasta, a fost angajată o singură vedetă: frumusețea.

Examen tehnic. Este rândul tinerei dansatoare, Pamela. Are încredere în picioarele ei.

Se dansează „Java”... Unele dansează grav, celelalte se amuză copios. D-ra Maurin râde în hohote.

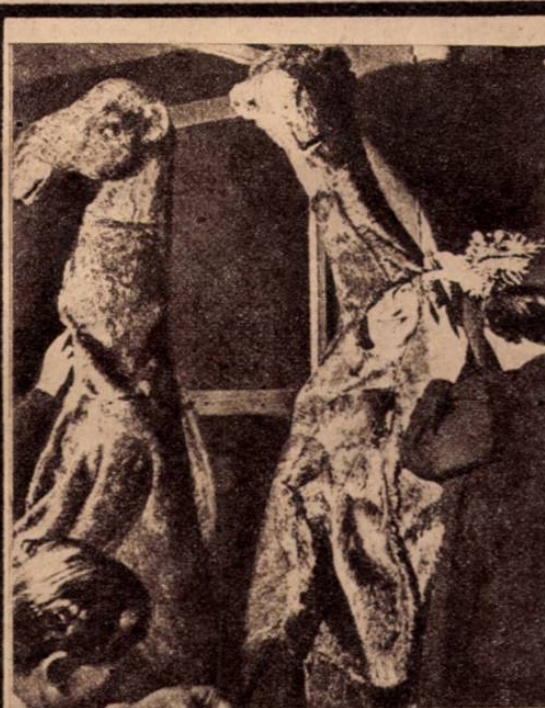
Manechinul prezintă un tailleur clasic.

Girls-ele se înțeleg foarte bine, între ele. Iată-le luând masa într'unul din micile restaurante pariziene.

Prima repetiție. Unu... doi... trei... în tact... Sărmanul pianist, pentru el nu există pauză.

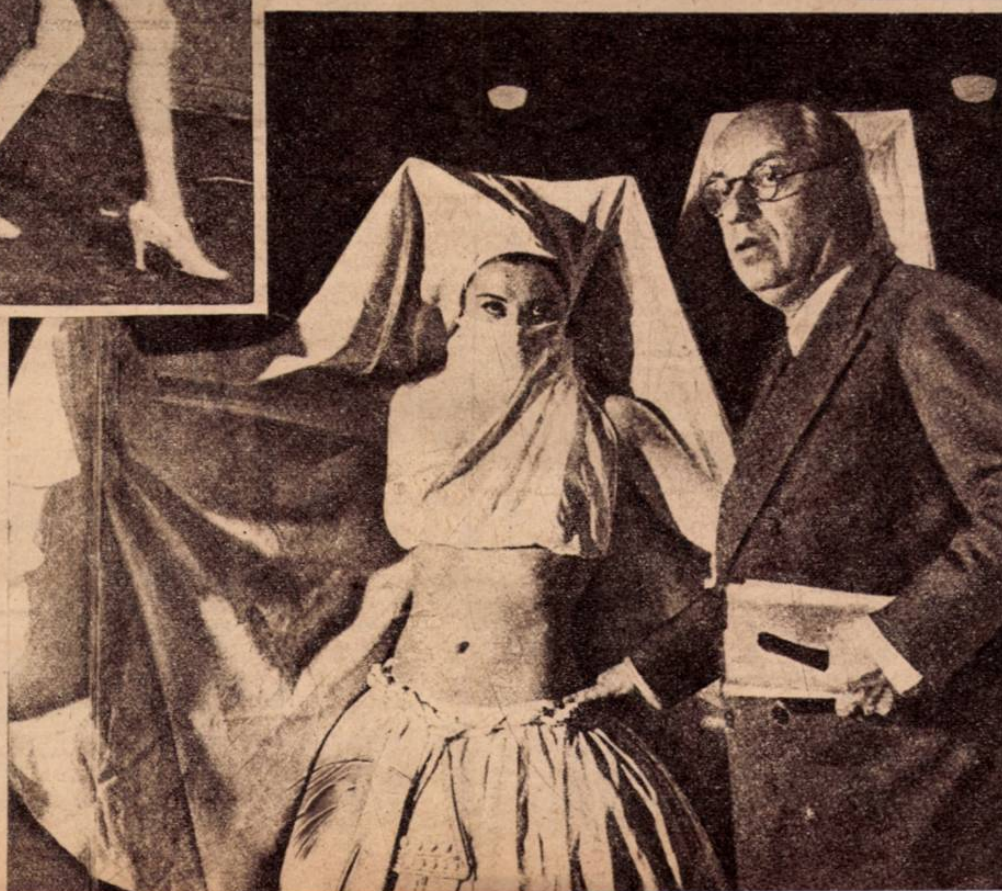

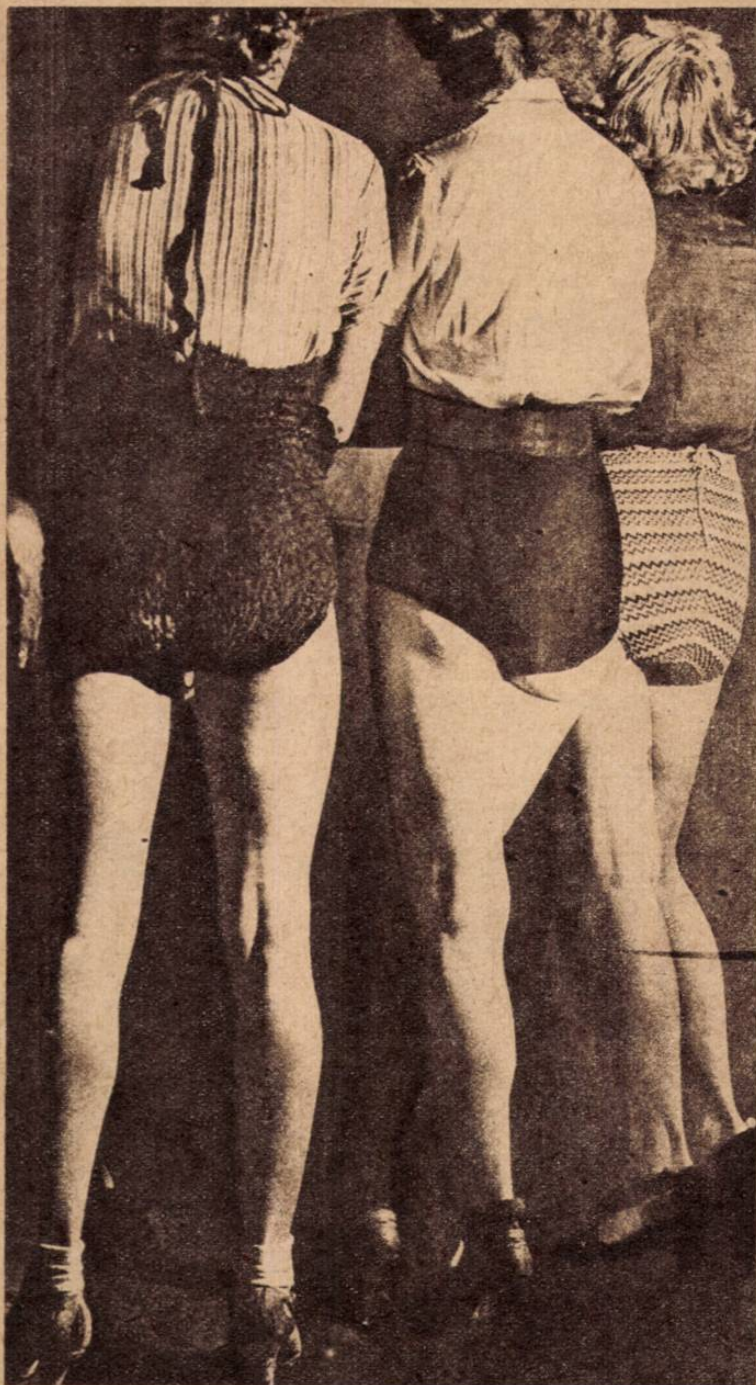
Girls-ele trebuie să se transforme în cămile. De multe ori, deschizătura pentru obraz e prea mică, se impune deci o tăietură cu foarfeca.

În music-hall, coroana se poartă foarte jos. Cea mai mare plăcere a fetelor din balet este să încerce costumele care nu sunt pentru ele, mai ales cele ale vedetei.

Iată-ne în Alger. Dl. Fischer, „producer-ul” revistei, aruncă o ultimă privire unei dansatoare, și parcă ar vrea să-i mai coboare puțin talia rochiei.

Un decor : „Montmartre, noaptea”.

Prima repetiție în costum... dacă se poate spune. În mijlocul serei cu trandafiri, d-ra Malcia reprezintă grădinarul.

Jocul picioarelor, dar ce picioare!

Pe chei: „Lasă, mamă, mă întorc curând”...

Un „french-cancan” din pene. Dar cio-
rapii negri,
dessou-urile cu
volane? Toate
vor apărea;
ceea ce intere-
sează deocam-
dată, este
punerea la
punct a dan-
sului.

S'au imbarcat.
Batistele au
prins să fluture.

Tuik este un leopard de trei ani, care s'a aclimatizat perfect în grădina dela Vincennes. Câte o dată își mai aduce aminte de jungla sa natală și scoate câte un urlet, ce-i drept, înfiorător.

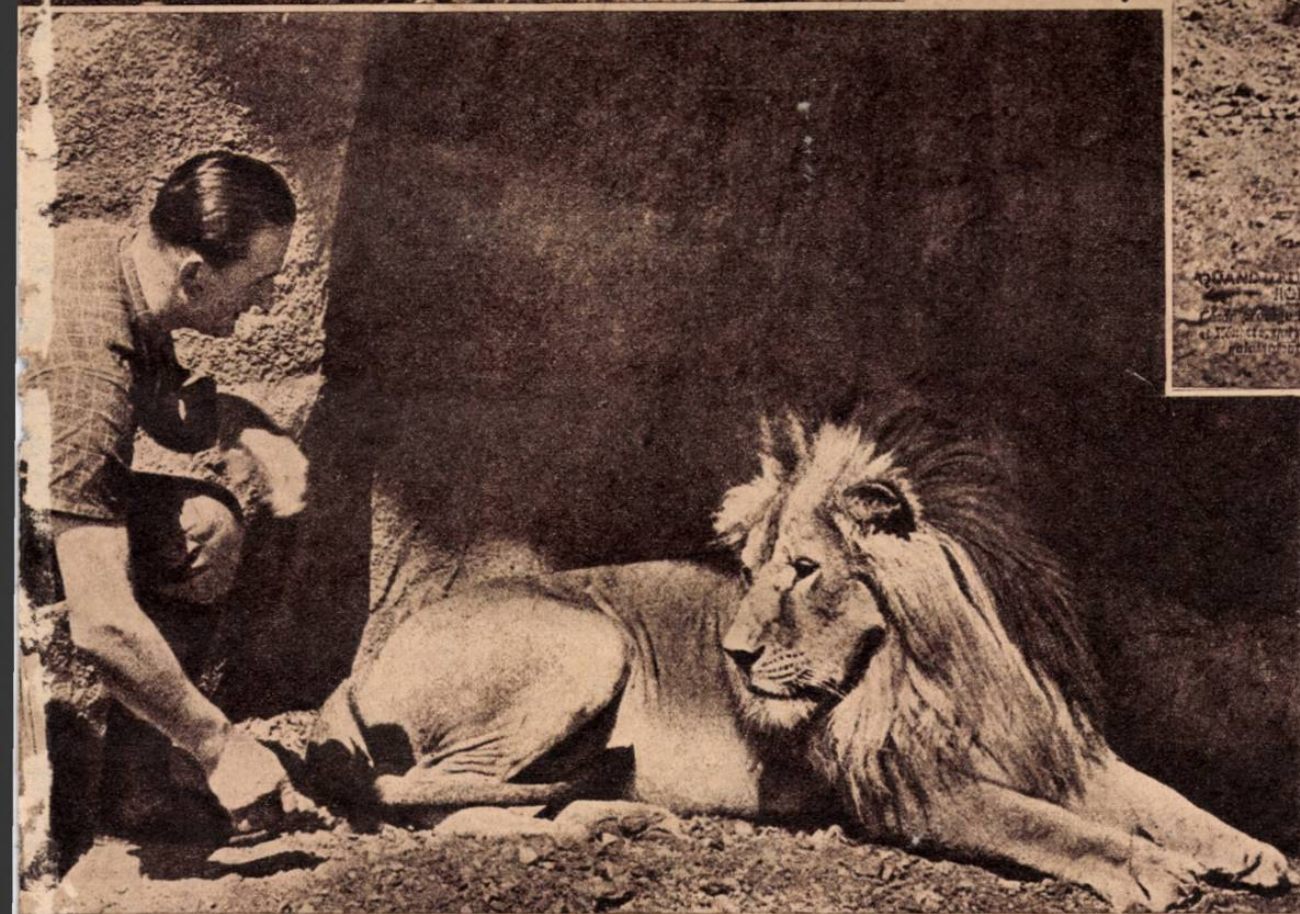
Leul privește mâna îmblânzitorului, dar Trubka nu pierde din ochi privirea regelui animalelor.

QUAND TRUBKA FAIT SE COUP...
HÔIS DES ANIMAUX
Paris, le 10 mai 1934. Riri, Nenette
et Zezette, les trois filles de Cesar, le
lion, se baignent dans l'eau de la piscine
de l'enclosure de Vincennes.

Iată-l pe Cesar cu cele trei soții ale sale: Riri, Nenette și Zezette, care se vor calma văzându-l pe îmblânzitorul lor cu un genunchi pe pământ.

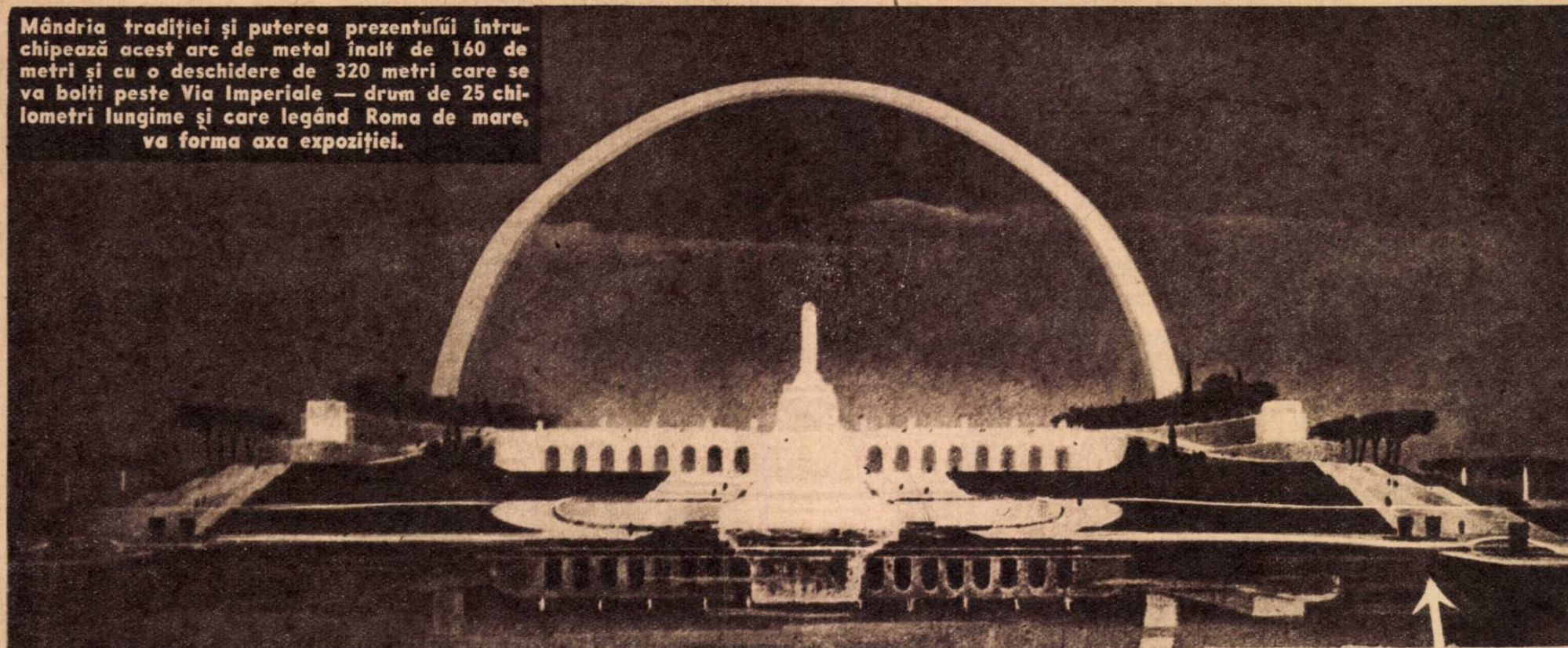
Această panteră are 3 ani. E cochetă și felină ca un vamp din Hollywood.

Femeile nu îmblânzesc numai bărbații, dar și fiarele.

Mândria tradiției și puterea prezentului întruchipează acest arc de metal înalt de 160 de metri și cu o deschidere de 320 metri care se va bolți peste Via Imperiale — drum de 25 kilometri lungime și care legând Roma de mare, va forma axa expoziției.

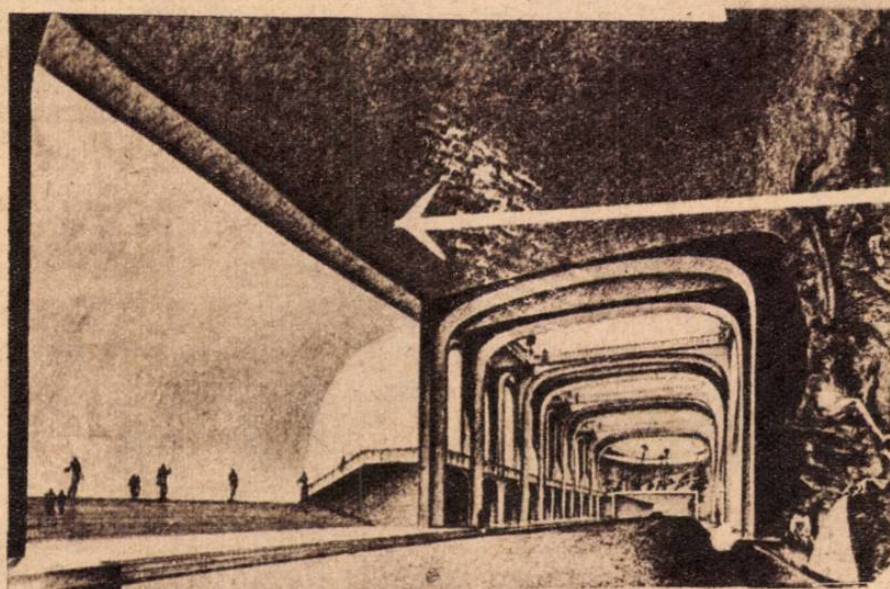
REALIZĂRI ÎN TIMP DE PACE

E·U·R

EXPOZIȚIA UNIVERSALĂ DIN ROMA

PE autostrada care duce de la Roma la Ostia, câțiva kilometri depărtare de orașul etern, se întinde, pe o suprafață de 400 hectare, șantierul celei mai mari expoziții care s'a făcut vreodată. Acolo se va ridica în 1942 „Expoziția Universală din Roma”.

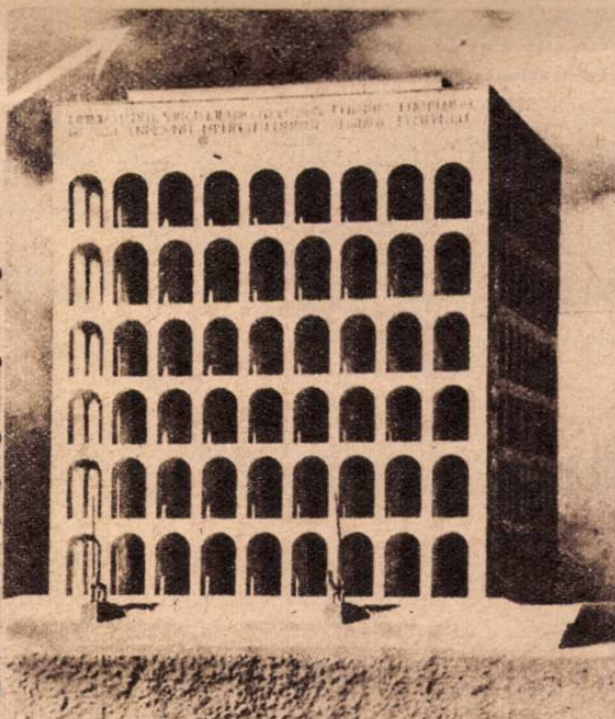
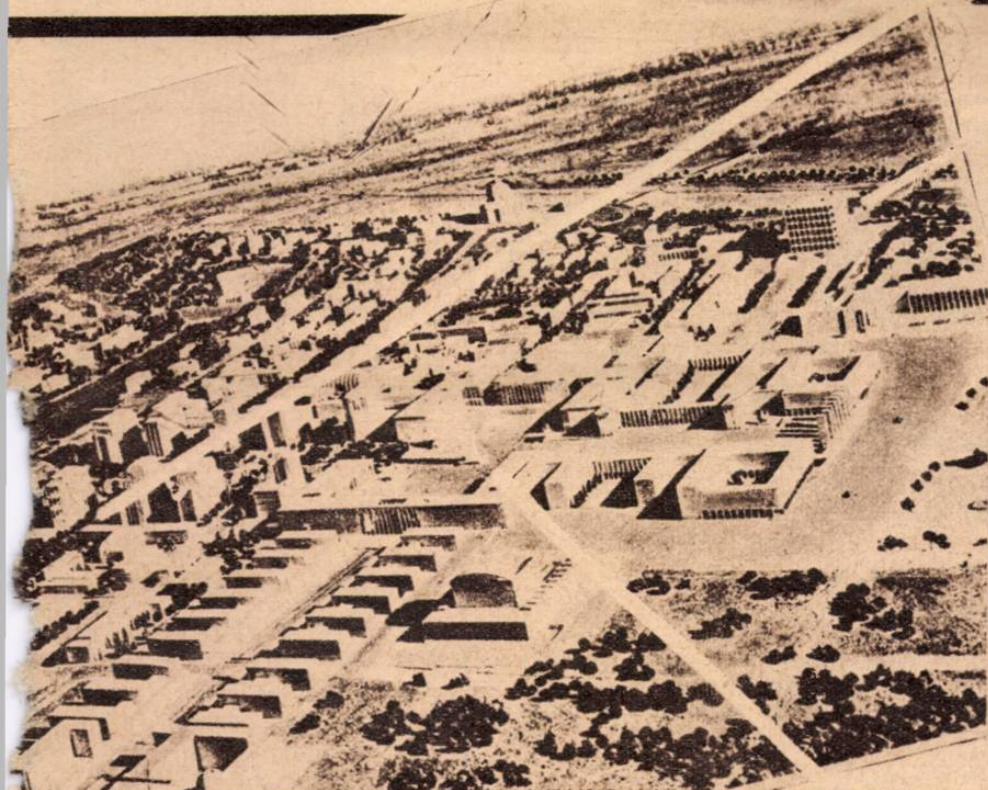
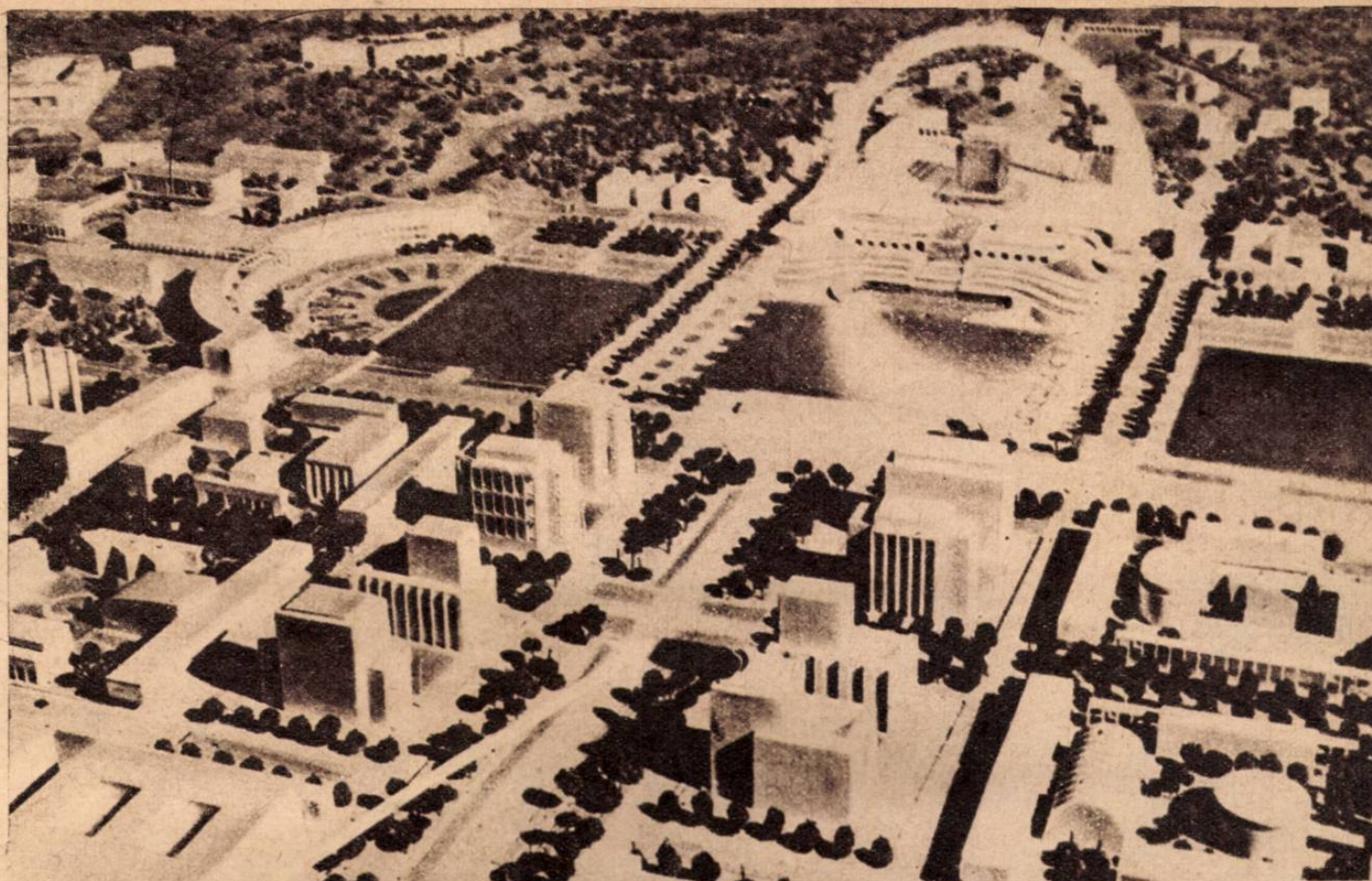
Largi spații verzi, grădini, alei și drumuri, vor da expoziției, caracterul câmpiei romane. În cadrul multicolor și parfumat al grădinilor se

Palatul culturii italiene este aproape gata, construit după planurile a trei arhitecți el e menit să înfățișeze stadiul arhitecturii italiene de azi. Masivitatea clădirii de 70 metri înălțime se pierde, prin ingeniozitatea rezolvării volumului cu ajutorul „lagiilor”.

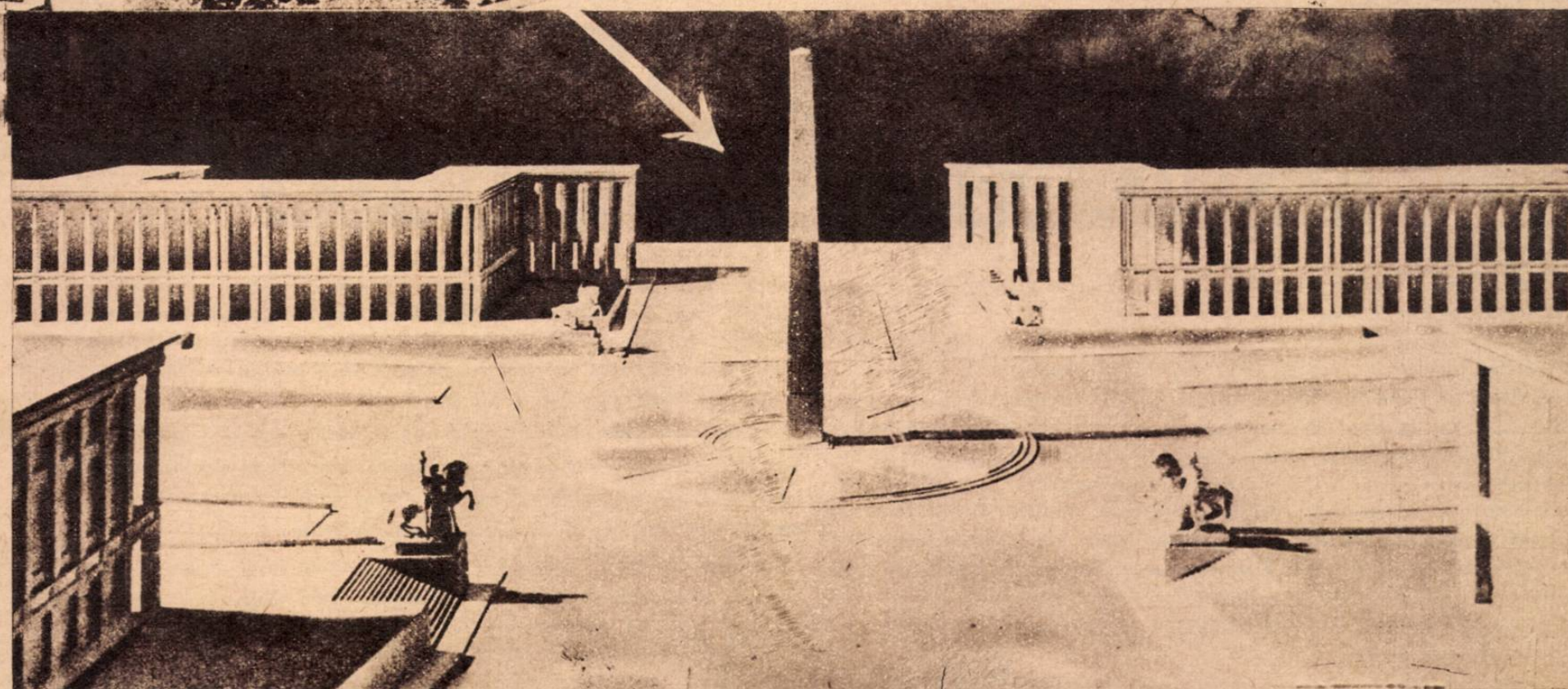
Imense cantități de apă vor forma bolta răcoroasă și colorată luminată a acestui palat.

vor ridica sute de clădiri care vor rivaliza în majestate și frumusețe cu vechile monumente ale Romei. Aceste clădiri nu se vor construi însă provizoriu ci, ridicate din materiale care să înfrunte secolele, vor constitui nucleul extinderii Romei spre mare. Peisagiul este dominat de acea neobișnuit de lată „Via Imperiale” care duce din centrul Romei la malurile mării și pe care cale se va ridica obeliscul înălțat în cinstea lui Marconi. La capătul ei dinspre mare, calea va fi încadrată de un gigantic arc de metal. Alei late și străzi impozante încrucișează Via Imperiale; pe acestea se vor ridica palatele expoziției 1942.

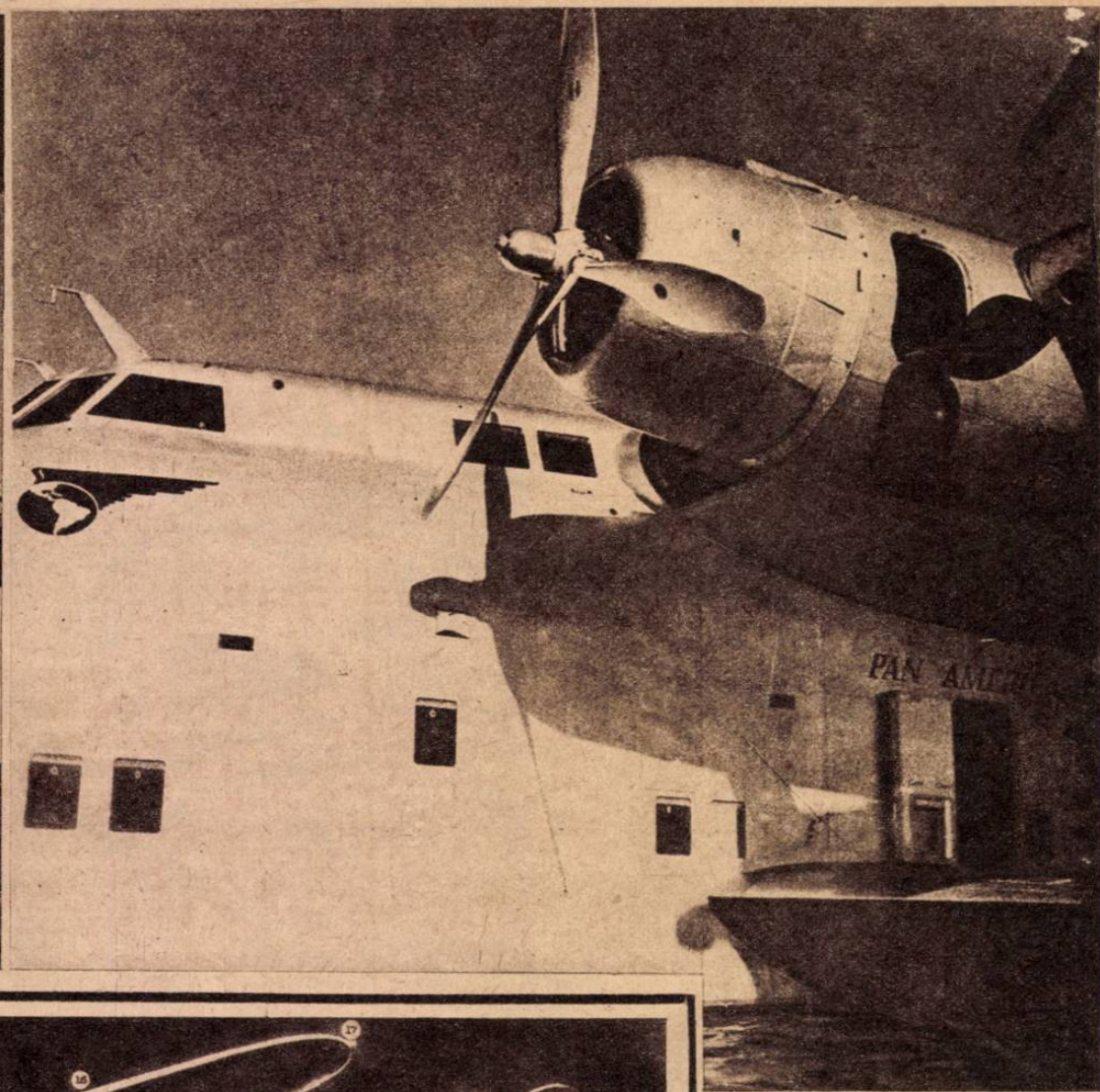
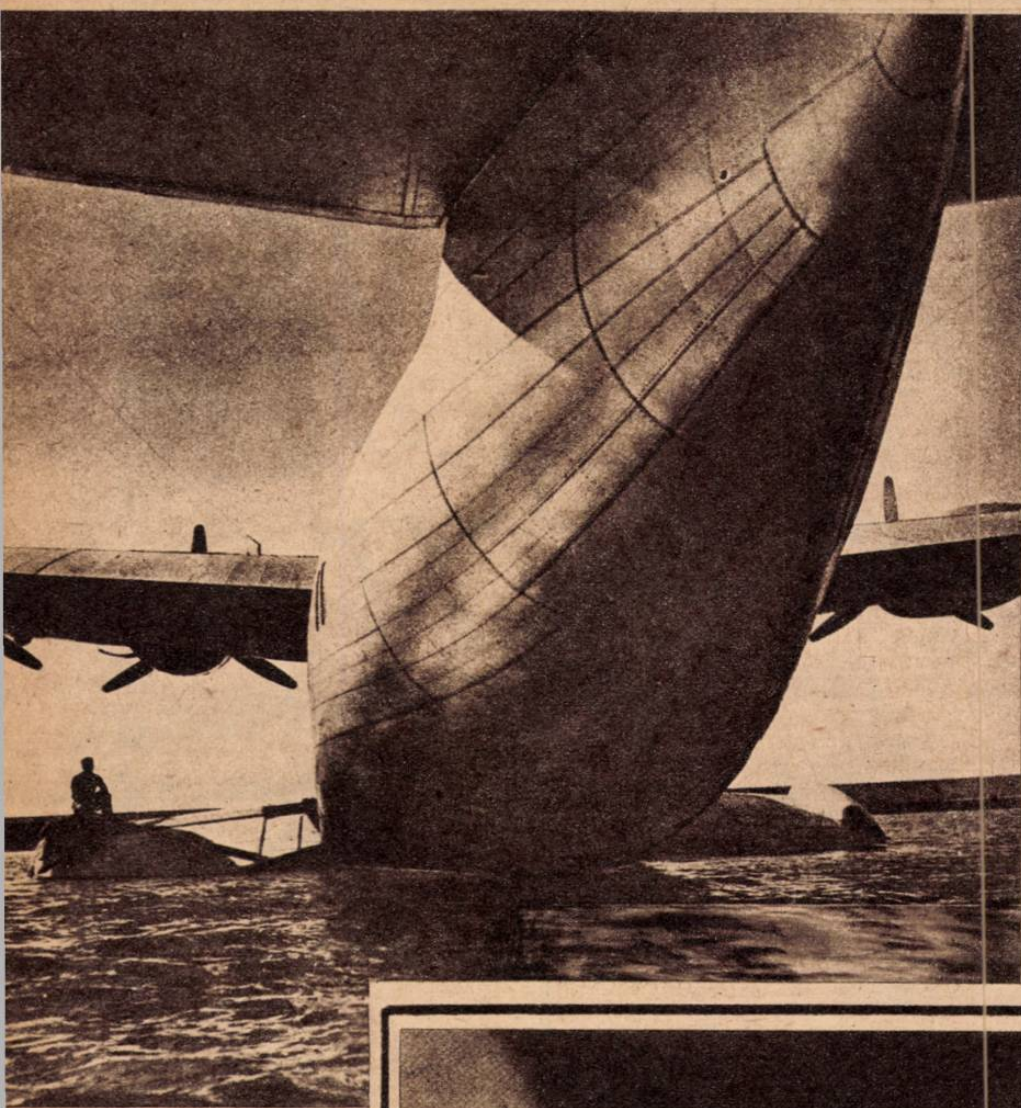

Un alt aspect de basm al expoziției realizat cu aceleași mijloace moderne: apă, marmură, electricitate.

← Pavilioanele națiunilor participante se vor înălța pe laturile Viei Imperiale.

În cinstea memoriei lui Marconi se va ridica pe cea mai mare piață, un obelisc. El va puncta mijlocul imensului spațiu închis între cinci mari palate de marmură legate între ele prin colonade.

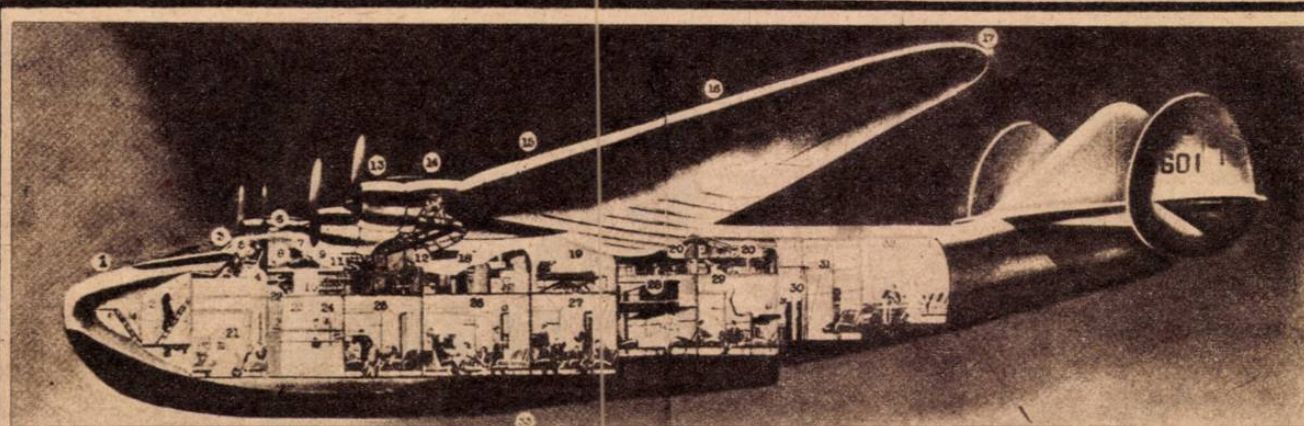
MARSILIA, al treilea port al lumii ca mărime și trafic — în primul rând vine New-York-ul, pe urmă Sidney — e pe cale să devină primul port al lumii pentru traficul de hidroavioane. Și asta pentru că „Pan American Airways” a ales Marignane, împrejurime a Marsiliei, drept port european pentru traficul aerian Transcontinental. Un sbor deasupra Marsiliei desvăluie imediat taina alegerii. Vezi de sus imensele cheiuri la care sunt acostate vapoarele cu itinerarii cuprinzând toate porturile lumii, călătorind pe toate mările, sub toate latitudinile, spre toate continentele. Câteva ore de sbor de pe aeroportul dela Marignane și toate capitalele Europei sunt atinse.

Se știe că „Pan American Airways” este societatea care a organizat primul serviciu aerian regulat de pasageri între America și Europa.

În fiecare Vineri, un hidroavion uriaș, vestitul „Jankee Clipper” cât un vapor sburător, plecat de Miercuri din New-York, vine de se așează pe apele liniștite ale lacului Berre la Marignane, aceasta după ce a făcut în temerara traversare a Atlanticului două escale: la insulele Azore și la Lisabona.

Acum douăzeci de ani englezii Alcock și Brown au deschis drumul aerian a Atlanticului ceea ce atunci părea un miracol. Azi marile hidroavioane traversează oceanul cu regularitatea pe care o au vapoarele. Aviația se află acum la o răspântie a istoriei care sigur ne va mai face și alte surprize decât a lui „Jankee Clipper” transportând mărfuri, pasageri, poștă peste ocean.

Pe apele lacului Berre, „Jankee Clipper”, în întregime argintiu, seamănă cu un imens pescăruș așezat pe un val. Uriașul pescăruș care transportă 18 pasageri transatlantici, decolează la greutatea de 40 tone, e animat de patru mo-

AMENAJĂRILE INTERIOARE:

1. Amenajări pentru amerizare; 2. Scară de comunicație; 3. Cadru radiogoniometric; 4-5. Post de pilotaj; 6. Radiotelegrafie și radiotelefonie; 7. Postul ofiterului mecanic; 8. Postul de comandă; 10. Apartamentul comandantului; 11. Postul mecanicului; 12. Camera navigatorilor; 13. Motoarele Wright-cyclone G. R. 2600-A. 2; 14. Postul mecanicului; 15. Faruri de aterizaj; 16. Aripă cu anvergură de 50 metri; 17. Focurile de poziție (semnale); 18. Co-

ridor; 19. Dormitorul echipajului; 20. Depou de bagaje; 21. Compartiment pentru 10 călători; 22. Scară care duce la paserelă; 23-24. Cale; 25. Al doilea compartiment pentru călători; 26. Sufragerie; 27. Al treilea compartiment pentru călători; 28. Al patrulea compartiment; 29. Al cincilea compartiment; 30. Salon pentru doamne; 31. Al șaselea compartiment. 32. Apartament particular.

„JANKEE CLIPPER” PACHEBOTUL SBURĂTOR

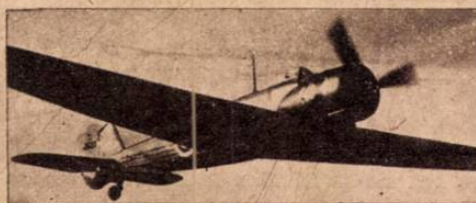
asemănătoare celor din marile exprese europene. De fiecare, lavoare cu apă caldă și rece, oglinzi, lumini. Aștepți parcă să auzi găfăitul locomotivei și sgomotul roților. Dar nu, iată apa și soarele, suntem la bordul unui hidroavion. În fund, un budoar cu o coafeză și mici comode, e pentru uzul tinerilor căsătoriți care-și fac voiajul de nuntă peste ocean.

Să revenim pe unde am mai umblat, să traversăm salonul... Iată-ne în partea rezervată echipajului compus din 12 oameni care asigură sborul aparatului.

Întâi, bucătăria. O bijuterie cu canal, ghețar, gunoier automat, termos, mașină de gătit ce funcționează cu gazul degajat de motoare.

Urmăm pe căpitan. O scăriță ne îngăduie să urcăm în al doilea etaj al mastodontului, acolo unde sunt concentrate organele sale vitale. Aici căpitanul Sullivan este singurul stăpân după Dumnezeu. El are sub ordine patru piloți, doi mecanici, doi radiotelegrafiști, doi naviganți și fiecare dintre ei își are ceasul de gardă, fiecareia îi revine o parte din sarcina și răspunderea cea mare.

„Jankee Clipper” asigură traversarea Atlanticului în 40 de ore și asta cu o regularitate care a uimit lumea.

toare de 1500 cai și parcurge într-o singură etapă 4000 kilometri cu o viteză medie de 250 kilometri pe oră.

Să-i vizităm interiorul: Un flotor ne servește drept scară de acces. O ușă, nu prea somptuoasă — și suntem în stomacul monstrului aerian: un salon mare luminos cu fotolii comode și mese de joc. Căpitanul Suliyan, gazda, face onorurile „palatului”, pentru că ne aflăm într-un veritabil palat instalat cu rafinat gust. Picturi luminoase, pereți luminoși, unțton mai deschis. Totul respiră viață intensă. La dreapta un coridor mare în care se desfășoară viața pasagerilor. Iată cușetele,

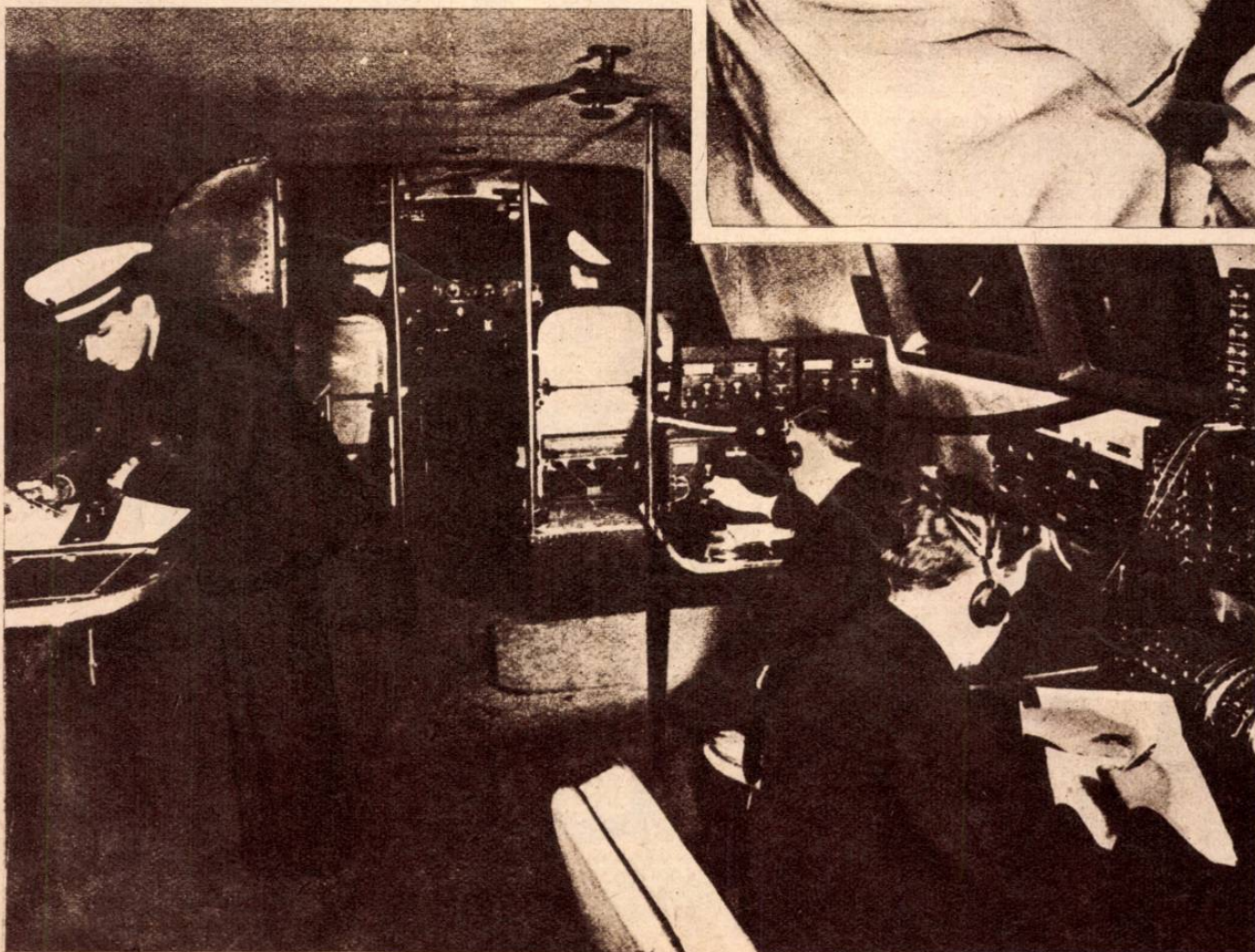
IN FAȚA LUI, 72 CADRANE

Șeful mecanician știe tot ce se petrece la bord, începând de la temperatura motoarelor până la presiunea uleiului, voltajul energiei. O întreagă uzină veghează asupra celei mai neînsemnate turburări.

MAESTRUL BORDULUI

În fiecare jumătate de oră i se dau căpitanului Sullivan, rapoarte asupra tot ce se petrece la bord.

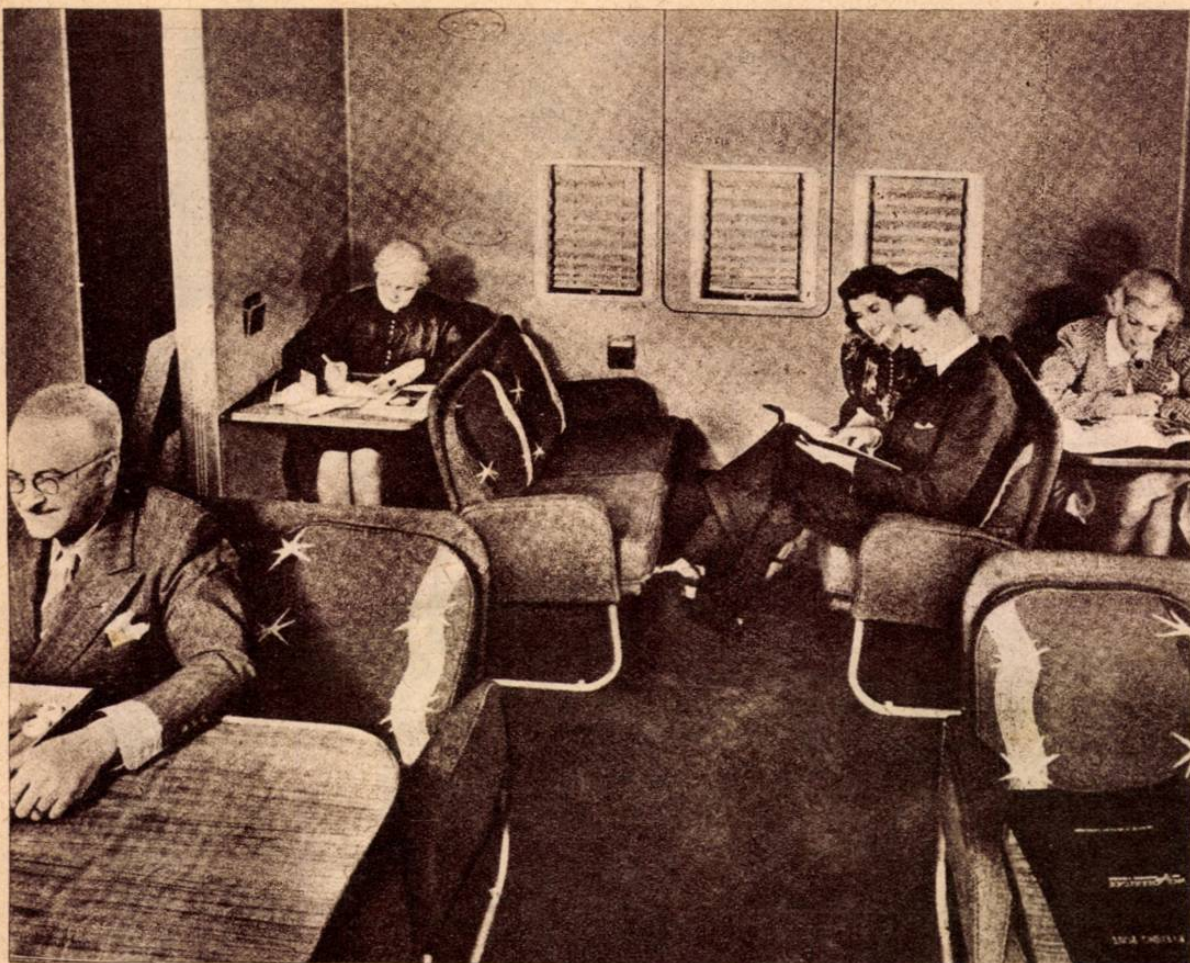
RESPIRAȚIA REGULATĂ A CELOR 6000 CAI PUTERE

Iată cea mai bună orchestră pentru mecanicianul lui „Jankee Clipper”.

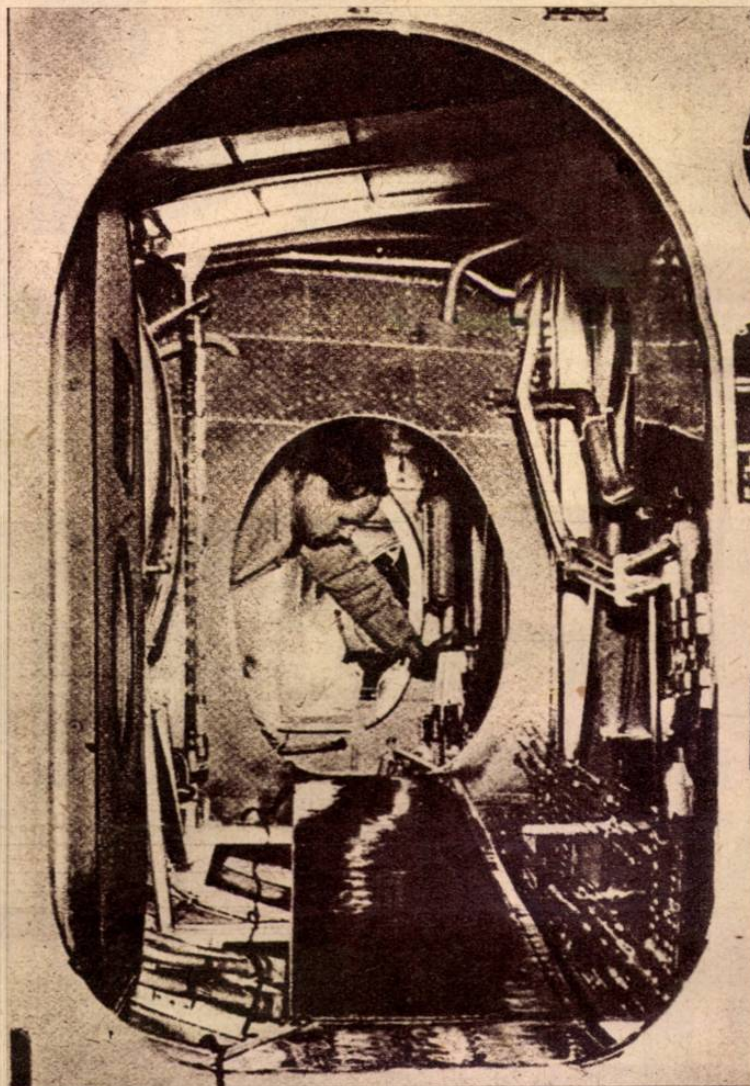
POSTUL DE COMANDĂ

În jurul se găsesc cei doi piloți (întotdeauna sunt doi la comandă). În stânga pilotul, în dreapta, radiotelegrafistul în fața postului său și șeful mecanician care, urmărind pe tablou viața motoarelor și a întregii instalații, dă ordine telefonice în consecință.

FERICIȚI PASAGERI

În hotelul acesta sburător, unde nu se aude nici sgomotul motoarelor, pot avea călătorii impresia că sunt în avion?

ÎN STOMACUL APARATULUI

Până în aripile unde sunt instalate cele 4 motoare, mecanicii pot circula și asculta suflul motoarelor.

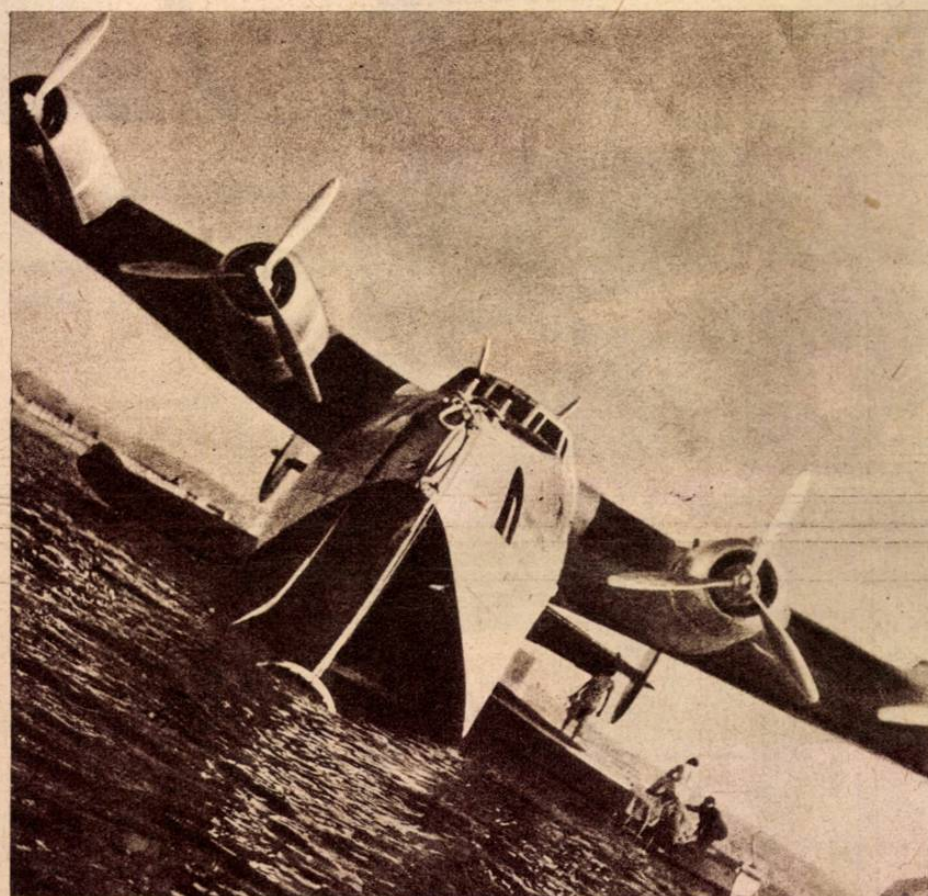
Lăptarii francezi aprovizionează hidroavionul.

DOAMNA SE GĂTEȘTE, DOMNUL CITEȘTE

"Jankee Clipper", în grija pentru confort, are un apartament luxos, pentru perechile de îndrăgostiți cărora le place intimitatea.

O pasageră întârziată, cum trebuie să fie în fiecare plecare.

Pofțiți în compartimente domnilor!

IMPRESII ȘI FAPTE ADEVĂRATE DELA UN MUTAT DE SFÂNTUL DUMITRU

LUCRURI BANALE, DAR DE NEUITAT

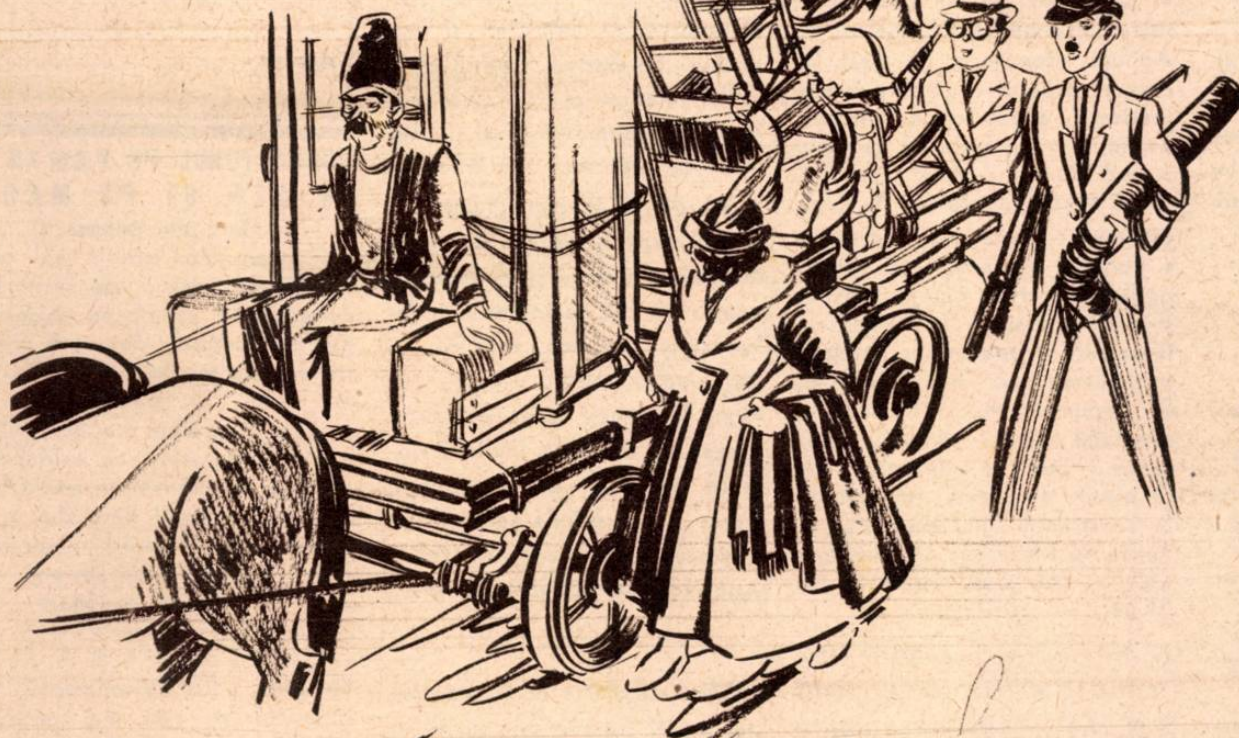
VECCHIUL meu prieten cu care am mai avut prilejul să stau de vorbă în coloanele acestei revistei, mi-a povestit mai zilele trecute următoarele, la întrebarea mea „cum stă cu mutatul”:

Cu vreo două săptămâni înaintea zilei hărăzite mutărei — și în acest domeniu se poate aplica vechiul odagiu că omul propune și Dumnezeu dispune — casa mea nu mai era casă. Spiritul grijului al nevastii, la care s'a adăugat și cel al soacrei, au mers atât de departe, încât am fost „împachetat” de timpuriu, într-o vreme când chiriașul căruia trebuia să-i iau locul nici nu se sinchisea. Și astfel din pricina acestei griji exagerate, lucruri dintre cele mai trebuitoare omului civilizat, stăteau vârate în fundul unuia din coșurile, adevărate baricade, luate cu împrumut de pe la toate rudele și cunoștințele, dar al căror transport m'au costat bune parole.

UN INTENDENT CARE-ȚI DĂ NĂDEJDE

Între timp, treceam zilnic și chiar de mai multe ori pe zi, pentru a mă interesa când are de gând s'o ia din loc acela cărui urma să-i iau locul.

Dialogul era neschimbat în primele zile:

— Când se mută dom'le intendent?
— Păi domnu proprietar spune că pe la douăș-două...

— Bun! — spuneam eu, satisfăcut de graba confratelui meu întru chirie.

Și punând temei pe această știre, am și spus proprietarului pe care urma să-l părăsesc: „Eu dom'le pe ziua de 25 sunt mutat”.

În preajma lui 22 acelaș intendent începe să șovăie:

— Nu cred să se mute la 22...

— Dar la 24?

— Asta sigur!

În ziua de 25, cu o zi înainte să vină succesorul meu cu boarfele, intendentul mi-a spus într-o atitudine de Pilat din Pont: „Ce să mă cert eu cu el?; mai bine să vorbească domnu' proprietar!” Văzând cum stau lucrurile, îmi iau curaj și sun la apartamentul pe care după contract îl închiriasem începând din ziua următoare, adică dela Sfântul Dumitru.

Un cap răutăcios mă ia de sus:

— Dumneata cunoști legea?

— Care lege?

— Care spune că pot să stau trei zile după Sfântul Dumitru!

Ca omul la disperare am plecat, pregătit să înfrunt orice. Să nu mă mut nici eu, să rezist succesorului meu și numai dacă acesta va fi mai tare decât mine să mă mut la hotel, deși mi-am închiriat casă, pentru că așa vrea legea.

A doua zi însă sunt înștiințat de un trimis al intendentului: „e camera liberă”. Omul rău care era predecesorul meu, deși sunt incredințat că știa că a doua zi se va muta a simțit o plăcere să mă chinuiască prin invocarea prevederilor legale.

UN CAL ȘI UN CAMION

Prăpădisem o cutie de cărți de vizită tot împărțind pe la camionari adresa, pentru a veni să-mi ridice mobila. Toți promiteau, dar nici unul n'a venit — și bine au făcut căci aș fi avut scandal, ziua și ora mutărei fiind pentru mine lucruri cu totul relative.

Alerg pe unde știam că sunt stații de camioane, dar nu văd vre-unul.

S'apropie un individ:

— Vă trebuie camion?

— Da.

— Avem noi. Când vreți să vă mutați?

— Acuma.

— S'a făcut!

— Păi cum, așa pe nevăzute? Cum o să știți cât să-mi luați?

— Las'că ne'nvoim noi. Uite vin oamenii ăștia să pregătească lucrurile și acușica vine și camionul — mă încredințează misitul de camioane. Doi gealați îmi „demontează” mobila și o scot, bucăți, bucăți, în fața casei. Aninată de zid, mă impresionează: ușile bibliotecii aduc cu niște coșciuge.

Totul e desfăcut, cerul a început să se'ntunece, dar camionul nu-și face apariția:

— Ce-i asta domnule, mă mut noaptea ca hoții?

— Aveți răbdare conașule, că trebuie să vină din moment în moment, mută p'aci p'aproape. Era noaptea deabinelea când a sosit și camionul, însoțit de vizitiu plus trei dălcăuși, cari s'au înfipt în lucrurile mele:

— E grele! — spune unul.

— Mai greu ca pianul de azi dimineață!

— Plumb!

— S'aveți grije de noi conașule, că vezi ce muncim!

Ultima observație îmi dă fiori; cine știe cât o să trebe să plătesc acuma, când mă au în mână!

CLASICELE SCENE...

În jumătate oră mobila mea, de nerecunoscut, stătea bine strânsă în frânghii, lucrurile socotite fragile fiind ținute de pomeniții gealați, ca pe niște torțe.

De două atitudini ridicole am dorit să scap: să umblu Duminecă cu un carton de prăjituri în mâna stângă și cu un buchet în dreapta, precum și de aceia mai ridicolă, de a urma cu o lampă în mână, un camion încărcat cu mobile.

De aceasta din urmă nu am scăpat. Cum s'a făcut până la sfârșit a rămas neridicată o „veilleusă”, la care ținam mult. N'am avut încotro și am luat-o.

Și în opinteli de cal și scârțâit de osii, cortegiul s'a pus în mișcare. Vreo câțiva mucoși pe cari nu-i lăsam să se joace șopron sub fereastra mea, au început să râdă de mine. Aveau noroc că ținam prea mult la lampă.

Camionul, trecând cu bine o răspântie cu multă circulație, a luat-o pe o stradă pavată și liniștită. După vreo câțiva metri, cade, cu sgomot disproporționat, o tăblie, adică una din polițele bibliotecii: Mă reped s'o ridic, dar alta gata să-mi cadă în cap. Am oprit cortegiul pentru întărire.

A doua răspântie cu linii de tramvai, autobuze și întâlniri cu alți mutați. În învălmășeală, la un moment dat îmi pierd din ochi avuțul și sunt amenințat să fiu strivit de un taximetru. Zăresc camionul hât departe și ca să-l ajung, trebe s'o iau la goană. Mă rog lui Dumnezeu să scap teafăr de-a treia și ultima răspântie.

În drum, o cocoșneacă de pe trotuar se ține de camion și începe o conversație cu vizitiul:

— Vrei să vii mâine p' Armenească?

— Vin cucoană. La ce oră?

— Cât de dimineață.

— Dimineață nu pot, că sunt în altă parte. Dacă vreți...

Văzând că neatenția camionarului, din pricina sporovăielii, poate să m'aducă la o catastrofă, intervin: „Bine domn'le acum ți-ai găsit să faci târgul?” Cucoana se uită urât la mine și renunță.

LA DOMICILIU

Însfârșit camionul o cămește spre strada pe care am făcut contract că voi sta un an de zile. Stradă simpatcă, deși cam îngustă și cu tramvai.

Dar camionul nu poate să tragă chiar la intrare, din pricina unor mașini. Rog pe intendent să roage la rândul-i proprietarul mașinilor să-și mute garajul ceva mai departe. Unul se execută, dar un filfison cu o mașină cumpărată dela polonezi se lasă greu. Cu stăruinți în preajma unei încăierări, văzând numărul impresionant al oamenilor mei cari se arătau foarte grăbiți, filfisonul consimte să-și schimbe locul.

Și începe transportul, la o oră nepotrivită, când confrății mei de bloc revenind la căminurile lor îmi încurcă grozav oamenii. Intendentul și portarii fac pe grozavii, stăruind până la plictiseală: „încet încet să nu se lovească pereții!” Un cunoscut al meu se arată fericit că mă are vecin și începe cu depănarea amintirilor din copilărie. Zăpăceala e la culme, când agentul unei fabrici de cuere, chemat de mine dar picat cum nu se putea mai prost, se arată dispus să-mi demonstreze superioritatea cuerelor fabricii pe care o reprezintă, în comparație cu alta — chestiune care mă pasiona grozav.

După muncă de aproape o oră, toate lucrurile se aflau în noul meu domiciliu. Încerc un provizoriu aranjament și-mi dau seama, cu groază, că biroul meu, prea mare, nu-mi îngăduie deschiderea ușii spre balcon. Balconul a fost și este una din slăbiciunile mele. Neputința de a-l folosi m'ar mârni adânc. Și începe timp de un sfert de oră, mutatul, în toate pozițiile, a mobilelor pentru a le găsi loc. Toate încercările s'au dovedit zadarnice. Biroul meu trebe tăiat.

Pentru că vechi amintiri mă leagă de această mobilă, mi-au dat lacrimile, la gândul că va trebui s'o sacrific.

Lovit atât de crunt, și uitasem că mai am socoteli de făcut: „Suntem gata!” m'a înștiințat vizitiul și, profitând de durerea mea m'a jecmănit așa cum a vrut.

Dar Dumnezeu există: Servitoarea ca să iasă în balcon, a tras puțin biroul într-o parte: „Stail — i-am strigat — stail!” Ce-ar fi să stea puțin oblic, așa într'un colț, e chiar mui frumos! Am mulțumit Domnului pentru că am descoperit pentru a doua oară America — și d'atunci nu mai pot de fericire.

IOAN MASSOFF

(URMARE DIN NUMĂRUL TRECUT)

În spaima aceea grozavă, când vedeam orbitele fosforescente ale scheletului îndreptate asupra mea și scârțâitul discurilor ce se învâteau, abia putui să-mi dau seama că soluționarea problemei este extrem de simplă și că trebuia să citesc literile de pe discuri în timp ce ele se învâteau, astfel încât dela litera îngroșată a primului disc să fie succedată de alta de pe al doilea și cea dela al doilea pe cea de a treia, etc. Cum am reușit să rezolv atât de rapid acele discuri nu-mi pot da seama; o putere extraordinară îmi fusese parcă stimulul.

Ce cuprindeau discurile mă îngrozii, căci abia luai piciorul de pe prag și ușa firidei se închise violent, lovindu-mi în trecere brațul stâng. Alergai înspăimântat spre foc. Fără îndoială puteam să trec lumânarea printre vergile căminului și să o aprind. Mă îndreptai către flăcările ce dansau, către cărbunii aprinși și a căror lumină aurea mobilele; făcui doi pași către grilaj și numaidecât, făcliile scăzură și dispărură iar în momentul când cercam să vâr lumânarea între barele grătiei, întunericul mă învălui ca

un ochi ce se închide, mă înconjură cu o strângere înăbușitoare, mă orbi și nimici în creierul meu ultimele rămășițe de judecată.

Întinsei un braț într-o zadarnică sforțare de a respinge aceste zdrobitoare întunecimi și din toate forțele începui să strig odată, de două ori, de trei ori... Mi-am amintit deodată de coridor. Un mijloc de scăpare; și ca atare mă repezii spre ușe. În grabă mă poticni și mă prăbușii la podea lovind cu capul pragul ușei. Abia mă desmeteci din lovitură, când putui să citesc nu fără puțină emoție, niște litere fosforescente gravate pe prag:

„La orele I din noapte problema de sub covor va trebui să fie soluționată complet, astfel camera va fi inundată de apă”.

Punând în funcțiune mecanismele de până acuma, l'ai declanșat și pe acesta care își va îndeplini misiunea.

N-rul I orizontal cuprinde indicația necesară”.

Trăsei covorul și în fața mea apărură acest careu de cuvinte, format din pătrățele de mozaic.

ORIZONTAL: I. ??...? !...; II. Port în Madagascar.—Data; III. Respectuoase.—Ceea ce nu poate fi; IV. Pune deoparte.—Oraș în Italia, colonie fociană; V. În zoologie. Victima cutezanței și neascultărei.—Mezzo-piano.—Literă cirilică; VI. Calciul.—Comună în Franța.—Amuletă egipteană.—Oraș în Persia; VII. Râu în Germania.—Oraș în Italia. Oraș în Ungaria; VIII. Nota muzicală bisericească.—Plante americane.—Morga trecutului; IX. Ecou al timpului.—Caerul vremii. X. Proaspăt.—Nereal. Sfoară de moșie.—II. ??...? !

VERTICAL: I. ??...? !... 2. Poe-mul lui Valmiky în 50.000 versuri.—Pronume. 3. Manifestată. În acest moment!.. 4. Orzul utilizat la fabricarea berei.—Simbolul căsniciei; 5. Coborâți de pe păsările metalice, la pământ; 6. Sodiu.—Artilerie de câmp.—Șeful cultului Levi, la Israeliți; 7. Abținută.—Epocă; 8. Se spune că lui i se datorește înfrângerea Cleopatrei la Acțum, deoarece s'a fixat în cârma corăbiei reginei și a împiedecat astfel orice manevră de fugă.—Era gata să fie plaiu în jud. Argeș.—Acel p final îi strică toate socotelile; 9. Prascodimul.—Relativ la o regiune a corpului omenesc; 10. Preot englez la curtea Țarului Alexandru I.—Piața; 11. Ciunt.—Geografii îl denumesc: „Acoperișul lumii”; 12. Oraș în U. S. A. Se opunea unui decret al senatului roman, când îl debita un tribun al poporului; 13. O piesă de reală importanță în construcția unui acoperiș.—Patria lui Mezeray; 14. Cărbune fosil.—Ab urbe condita; 15. ??...? !...

N. B. Cadrul careului: Orizontal I și XI, iar vertical I și XV, cuprind enigma acestei camere.

Mă uitai la ceas. Dumnezeule,... Nu mai aveam timp decât opt minute. Mă repezii la sobă, luai un mic cărbune și mă precipitai spre patrate. Mâna îmi alerga pe careu cu o viteză de necrezut. Cuvintele luau locul în căsuțe și pe măsură ce le făceam ștergeam semnificația. Trecuseră cinci minute. O toropeală parcă începu să mi se aștearnă pe ochi. Incet, încet, mă cuprindea, mă amețea. Imi încordai voința și-mi mișcai nervos brațul ca să isgonesc vâlul ce mă copleșa. O semnificație, două...

Făcui apel la memoria-mi care nu mă trădase niciodată, sunete ce nu-mi desmierdaseră urechile vreodată, năvăleau unul după

altul luându-și locul în figură. Imi amintii astfel de orașe, munți, fluvii, zei, un întreg caleidoscop de cuvinte diferite ascunse în colțurile făurite ale creierului meu. Incetul se umpluse careul.

Recitii semnificația „Morga trecutului”...

Memoria-mi ajutase; oare judecata să mă lase mai prejos? Dar orice stăruință fu zadarnică. Minutele fugeau. Dintr-o clipă în alta se implinea catastrofa. Începui să alerg ca un disperat prin cameră. Imi strânsei capul în mâini și îmi frânsei mâinile desnădăduit.

Mă repezii din nou în ușe, dar parcă era bătută în cuie. Mă întorsei câțiva pași înapoi să-mi iau avânt pentru a distruge ușa. Piciorul mi se împletici și mă prăbușii pe podea. Ceasul bătu I fix. Imediat m'am ridicat înebunit de sgomotul surd al unei ape ce șipotea. Mă vedeam sbătându-mă în puhoiul lichid în ultima clipă a vieții. O ceață îmi acoperi ochii și-mi făcu impresia că mă rostogolesc în întunecime, că mă sbat cu mii de piedici. M'am ridicat, iar m'am împleticit, ceva parcă mă trăgea în afund, o lovitură violentă pe cari am primit-o în frunte, cu o oribilă senzație de cădere, care dură un secol. Apoi totul se prăvăli în besnă...

...Când deschisei ochii era ziua. Imi pipăii fruntea și o șuviță de sânge mi se prelingea spre sprâncene. Colțul din dreapta al nopțierei mele era vinovatul, iar jos trântit violent, un roman de Walter Scott pe care-l răsfosisem înainte de a mă culca, era făptașul spiritual. Citind pe acest inegalabil povestitor al castelelor cu mistere, am trăit în patul meu, una din poveștile luate de pe calapodul scrierilor sale. Sunt ferm convinși că cel mai ispititor premiu ce mi s'ar oferi, nu mai m'ar determina de azi înainte să mai citesc seara înainte de culcare nici măcar titlul unui volum în care ar fi vag vorba de un castel...

TRAIAN POPESCU

PREMIILE NOASTRE

Cititorii cari vor trimite soluțiunile la problemele ce le publicăm în cadrul nuvelei: „Misterele unei nopți”, vor putea participa la tragerea următoarelor premii:

Premiul I în valoare de Lei 500

Premiul II „ ” 300

Premiul III „ ” 200

Premiul IV-VI: Trei abonamente la „Realitatea Ilustrată”

Premiul VII-IX: Trei abonamente la „Magazinul”

Toate premiile sunt în cărți literare. Deslegările tuturor acestor probleme se vor trimite la intervalul de o săptămână dela apariția acestui număr.

Plicurile sau c. p. vor avea indicația „Pentru concursul distractiv”.

Concursul nostru distractiv

CUPON — 5

Numele

Adresa

BUBUE TUNUL PE PĂMÂNT, ÎN AER ȘI PE MARE

(Urmare din pagina 4)

un avion n'a izbutit să pătrundă mai adânc pe teritoriul britanic, în vreme ce raidurile aviației engleze deasupra Germaniei au loc la fiecare două-trei zile. Dl. Chamberlain a arătat, în ședința de Joi a Camerei Comunelor, că avioanele engleze au sburat în unele locuri pe teritoriul Reichului, la o înălțime de 70 metri și cu tot focul artileriei anti-aeriene au luat fotografiile ordonate de comandamentul aliat.

BLOCADA

Pe mare, deși evenimente importante nu s'au mai produs, se semnalează o întărire a controlului britanic, exercitat azi aproape pe toate mările și oceanele globului. Presa germană atacă cu o violență din ce în ce mai mare blocada engleză, acuzând-o că urmărește în formația a poporului german — dar aceste atacuri de presă n'au avut darul de a slăbi blocusul devenit mai aspru în ultimele zile. O telegramă din Roma arată că nici un vas german nu se mai află în Mediterana, de pildă, iar cele câteva vase ce se aventuraseră în Atlantic, au fost atacate și scufundate de unitățile de război engleze.

Vom vedea cum va reacționa comandamentul german față de situația actuală, care indică începuturile unui război de lungă durată.

D.

MODA

CONTINUA TOTUȘI
SA DOMNEASCA...

„și să poruncească, iar femeile se înclină toate smerite, în fața ei. Din nenorocire, fotografiile din Paris, ale marilor case de modă — care, credem că și azi lansează modele și dă tonul — nu ne mai parvin, de câțva timp. Doar America ne trimite, regulat, pozele vedetelor cetății filmului și ne mulțumim să le înfățișăm cititoarelor noastre, în speranța că-și vor putea alege sau combina câte ceva din toaletele purtate de staruri.

Dr. Ki.

1. Demi-ul Oliviei de Havilland este confecționat din stofă ecossais pe fond verde închis, cu linii subțiri, albe. Bregonul din feutru alb și verde, țare ca garnitură o pasăre multicoloră, în ale cărei pene domină verdele.

2. Se vor purta iar, în iarna aceasta, haine de catifea. Cea mai evidentă probă pentru cele susținute este mantoul pe care-l poartă Alice Faye. Al ei este, bineînțeles, din catifea de mătase, garnisit cu vulpe veritabilă. Pentru pungile noastre mai modeste, însă, va fi acelaș mantou din catifea simplă și cu o imitație de vulpe. Pe mâneci, în dreptul coatelor, câte o fâșie de blană.

3. Credeți poate că e o rochie de seară? Ei bine, nu. E o cămașă de noapte din voile alb, plisată de sus până jos. Originale sunt mâneculele de dantelă, care înlocuiesc tradiționala platcă, obicinuită la aceste piese fine de lingerie.

4. Această rochie a Bettei Davis desigur că ați văzut-o și dv. în ultimul ei film, reprezentat la noi. Este deci un semn că vom purta, în iarna aceasta, la serate, recepții și premiere fuste lungi, bogat godate și caze brodate cu paillete, sfrassuri și mărgelile colorate.

DUMINICA SPORTIVĂ

JUVENTUS - U. TRICOLOR 0 - 0

Pe o vreme mizerabilă, în prezența câtorva sute de spectatori, Juventus și Unirea Tricolor și-au împărțit punctele, după o partidă disputată cu înversunare. Rezultatul matchului a fost 0-0. Publicăm aci patru faze din acest match.

INAUGURAREA SALONULUI OFICIAL

D. Ion Marin Sadoveanu subsecretar de stat la culte și arte rostindu-și discursul de inaugurare în prezența d-lui prim ministru C. Argetoianu.

ELLIOT — CĂLĂUL ORAȘULUI NEW-YORK A INEBUNIT

(Urmare din pag. 5-a)

Cu toată nervozitatea din timpul zilei, Robert Elliot care număra 400 execuții, devenea foarte calm când pătrundea în Camera mortuară. Toți cari l-au văzut operând, compară sângele lui rece cu al unui chirurg.

Dar creierul lui a obosit. Se spune că e obsedat de halucinații auditive — ceea ce înseamnă că aude glasuri pe cari alții nu le aud și stă de vorbă cu aceste glasuri.

Acest fel de delir e frecvent chiar la persoanele, a căror viață n'a fost turburată de emoții prea puternice.

Cu atât mai mult când e vorba de indivizi obsedați de amintiri chinuitoare.

În aziluri, ei umblă, vorbind toată ziua cu ființe invizibile, rugându-le să dispară, să nu-l mai persecute.

Această boală se vindecă foarte greu, glasurile pe cari el

le aude devin din ce în ce mai tari. De aceea nu pare de loc exagerat când se spune că fostul călău vorbește toată ziua cu bărbații și cu femeile, pe cari i-a expediat pe lumea cealaltă. Elliot a înnebunit.

CONGRESUL NAȚIONAL DE CHIRURGIE

1. D. prof. dr. Amza Jianu își rostește cuvântarea inaugurală. În stânga d-sale d. ministru general dr. Marinescu și dr. Topa.
2. Asistența la congresul național de chirurgie.

(Foto I. B. Ursian)

CONGRESUL DE OTORINO-LARINGOLOGIE

D. Dr. Birman-Berea vorbind la congres.

Chirurgie estetică

Indepărtarea operativă a ridurilor
Dr. RUDOLF HOFFMAN
fost asistent la clinica univ. din Berlin
Bul. Domniței 32. Tel. 41950

a nasului
urechilor
feței
gusei
și pieptului

SUNT VINDECABILE BOLILE DE PLĂMÂNI?

Toți acei care suferă de astmă, tuberculoză pulmonară, și la laringe, ftizie, catar la vârful plămânilor, tuse învechită, răgușală persistentă, gripă și n-au găsit vindecarea până acum primesc dela noi lămuriri, absolut gratuit și franco o carte cu multe ilustrații asupra temei: „Sunt vindecabile bolile de plămâni?”. A se scrie o carte poștală, francată cu 7 lei — la adresa exactă: PUHLMANN & CIE, BERLIN, 836 MIGGELSTRASSE 25—25 a.

Așa trebuie să fie?

NU! Nimeni nu trebuie să fie gras, îngrășatul îmbătrânește. Există de zeci de ani un mijloc ideal pentru slăbire și menținerea siluetei

Tabletele de slăbire Kissingen

compuse din sarea naturală a renumitelor Băi Kissingen
BOXBERGER KISSINGEN
In cutii originale ambalate în celofan.

Citiți în fiecare săptămână „Medicul nostru”

Cea mai bună și mai frumos ilustrată revistă de specialitate.

Cu ocazia promovării ca lucrători a elevilor secției Zețarie din atelierele „Adeverul” a avut loc o masă camaraderească.

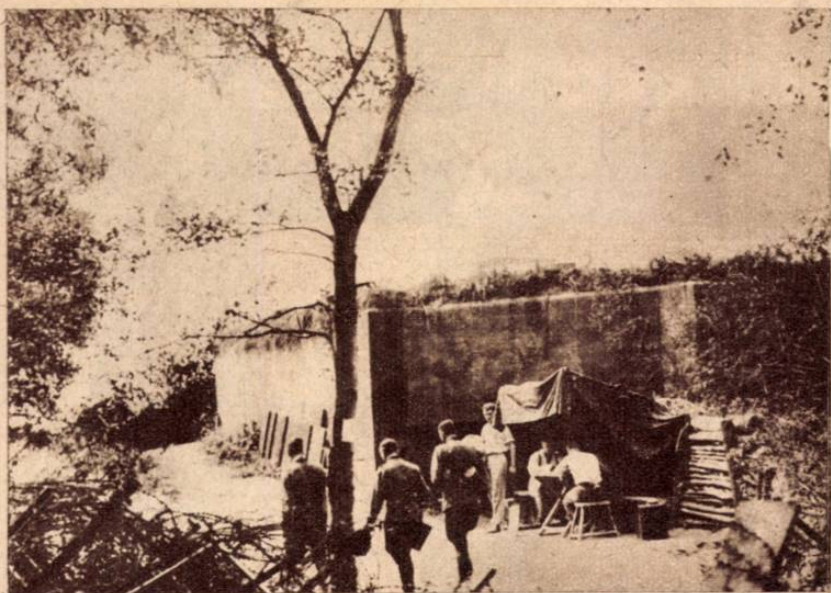

Să aveți dinții la fel de frumoși ca ai vedetelor americane

Nu mai invidiați „frumusețile profesionale” ale cinematografiei cu albeața și strălucirea dinților lor. Și dinții Dv. vor deveni strălucitori de albeață dacă veți începe de astăzi a întrebuința Kolynos. Această minunată cremă dentifrice cu formula științifică modernă este recomandată în lumea întreagă de mii de dentiști pentru remarcabila sa acțiune.

ILUMINAȚI SURĂSUL Dv. cu KOLYNOS

Depozite de cărbuni, bine camuflate, pe frontul de vest

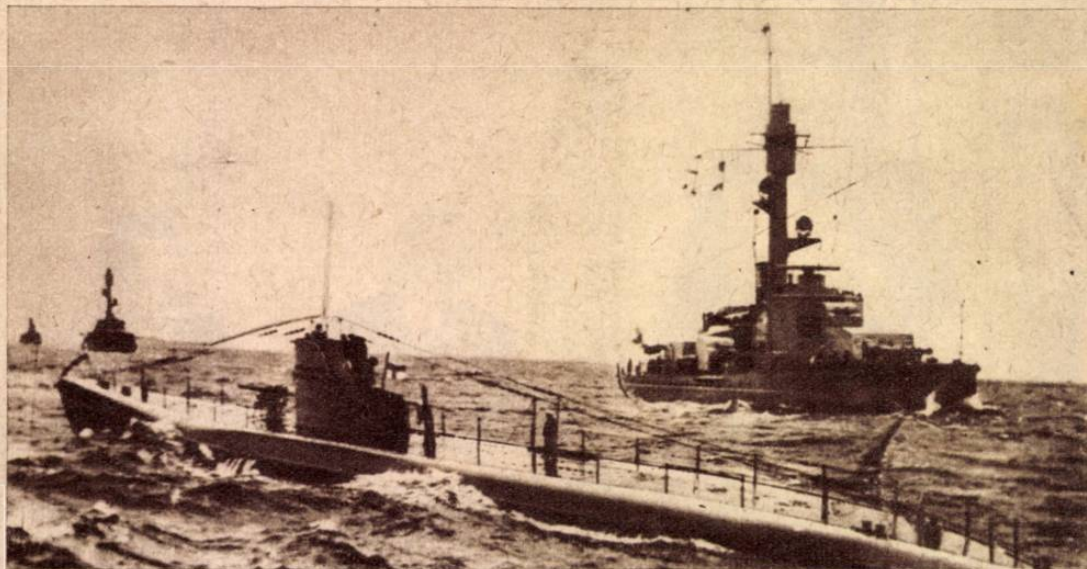
Depozite germane de cărbuni, pe frontul de vest. În fața lor, soldați, în orele libere.

Belgia e gata să-și păstreze neutralitatea

Depozit belgian de cărbuni, la granița de sud a țării. În planul al doilea, obstacole pentru tancuri.

ACTUALITĂȚI

MARINA FINLANDEZĂ

Guvernul finlandez își dă toată osteneala să găsească o soluție pacinică la revendicările Rusiei. În același timp însă s'a pregătit, pentru orice eventualitate. În fotografia noastră, vase de război finlandeze și un submarin, făcând exerciții de coastă.

CUM A FOST ESCORTAT VASUL AMERICAN „IROQUOIS“.

O fotografie din avion a vasului „Iroquois“ a Statelor Unite (dreapta, fund), în drum spre New-York. În planul întâi dreapta, este un cuirasat american, iar un avion de bombardament, tot american, indică drumul.

ZIUA ONOMASTICĂ A MARELUI VOEVOD MIHAI

Un serviciu religios s'a oficiat în Capitală, la Sf. Patriarhie, pentru sărbătorirea zilei onomastice a Marelui Voevod Mihai. Fotografiile noastre înfățișează pe membrii guvernului primind defilarea trupelor în curtea Sf. Patriarhii.

(Foto I. B. Ursian)

RECEPȚIA DE LA LEGAȚIA SOVIETICĂ

Cu prilejul celei de-a 22-a aniversare a revoluției rusești, însărcinatul cu afaceri al U. R. S. S. a dat o recepție la ambasadă.

1. De la dreapta la stânga: d. Grigore Gafencu, ministrul afacerilor străine, d. Kukoliev, însărcinatul cu afaceri al U. R. S. S., d. C. Argetoianu președintele consiliului de miniștri, d. Wilhelm Fabricius ministrul Germaniei la București.
2. Ministrul Chinei la București, însărcinatul cu afaceri al U. R. S. S., d. Grigore Gafencu și d. Al. Radian ministrul propagandei.
3. D-na Esmée Gafencu și d-na general dr. Marinescu.

(Foto I. B. Ursian)

după 2 luni DE RĂZBOI

ULTIMELE INCERCĂRI DE PACE

Inițiativa suveranilor Belgiei și Olandei nu pare să fi avut succes. În clișeu nostru: M. S. Regele Leopold salutând în gară pe M. S. Regina Wilhelmina, cu prilejul vizitei Sale la Bruxelles.

Înainte de-a porni în riscata sa misiune, pilotul aruncă o ultimă privire pe aerodrom...

toare germane tip Messerschmidt, cităm:

„Avioanele franceze au trecut imediat la luptă. Această luptă s'a transformat aproape imediat într-o serie de atacuri individuale ce s'au desfășurat pe o rază de 120 km.

Această primă fază s'a terminat pe frontul cuprins între Forbach și Sarreguemines unde s'a prăbușit cel de al șaptelea avion german la scurt interval după ce două avioane franceze au început lupta cu șapte avioane germane. Aviatorii francezi au atacat avioanele germane prin sboruri verticale, urmărindu-le până la Metz. Toate avioanele franceze s'au înapoiat la bazele lor de plecare, unul mai târziu în cursul serii, deoarece aterizase forțat din lipsă de benzină. În timpul când se da lupta de mai sus, avioanele de vânătoare franceze au atacat pe un front vecin alte două avioane germane de

MESAJUL de pace ale suveranilor Belgiei și Olandei n'a izbutit să convingă pe nimeni că a sosit ceasul încetării ostilităților. La Berlin, demersul regelui Leopold și al reginei Wilhelmina a fost primit cu mânie, fiind considerat ca o manevră antigermană, iar la Paris și la Londra, oamenii de stat răspunzători aducând omagiul cuvenit nobilei inițiative regale au ținut să sublinieze încă-

odată că pacea nu e posibilă câtă vreme nu se va pune capăt odată pentru totdeauna metodelor de agresiune și anexiunilor prin forță. Lordul Halifax și d. Chamberlain au repetat încă odată că înainte de a se vorbi de pace vor trebui reparate nedreptățile săvârșite.

În aceste condițiuni războiul continuă. Marea ofensivă germană despre care s'a vorbit atâta nu s'a produs, dar masive concentrări de trupe la frontierele Olandei par a indica, după cum arată presa engleză, o apropiată agravare a situației prin inițiative militare hotărâtoare. Până atunci, în afară de ciocnirile aproape zilnice dintre posturile franceze înaintate și elementele germane ale liniei Siegfried, s'au mai înregistrat câteva lupte aeriene importante și o accentuare a războiului contra submarinelor.

INTRE MESSERSCHMIDT ȘI CURTISS

Din raportul oficial al generalului Vuillemin, comandantul șef al forțelor aeriene franceze, asupra bătăliei ce-a avut loc luni după amiază între un grup de avioane franceze aparținând Centrului din Lorena și o formație 27 avioane de vână-

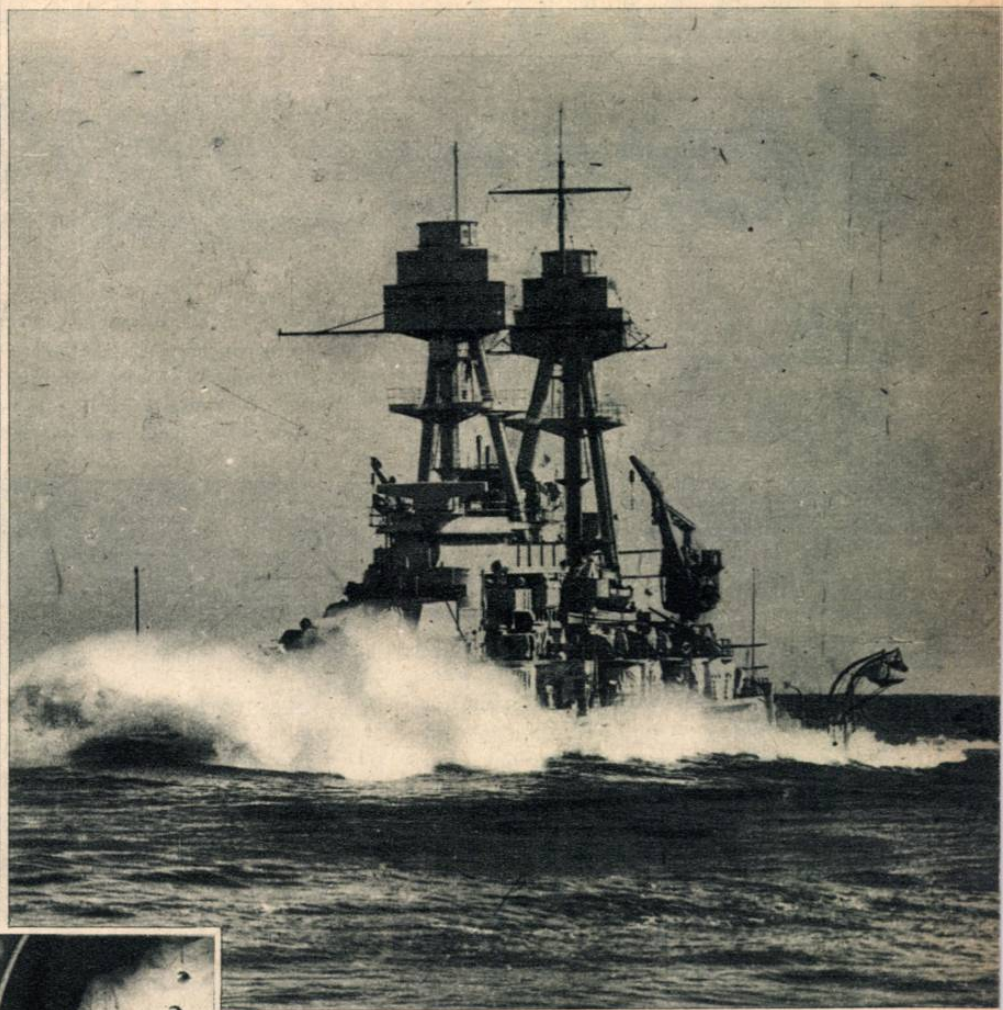

Un pilot englez își verifică mitraliera înainte de a-și lua sborul...

Unul din avioanele germane doborâte în lupta aeriană ce-a avut loc deasupra liniei Siegfried.

Marele vas port-avion „Ark Royal” și câteva din avioanele care și-au luat zborul de pe acest aerodrom plutitor.

vânătoare. Rezultatul acestei lupte aeriene a fost doborârea unui număr de 9 avioane germane, din din care 7 au căzut pe teritoriul francez și două dincolo de linia frontului. Dintre acei șapte piloți germani care se aflau pe bordul aparatelor ce s'au prăbușit pe teritoriul francez, patru au fost omorâți, unul a fost găsit rănit, iar doi au fost făcuți prizonieri. În toate aceste lupte, piloții francezi au dat dovadă de mari însușiri iar avioanele Curtiss au dovedit că sunt superioare avioanelor Messerschmidt".

CINE STĂPÂNEȘTE MĂRILE?

Faptul că în ultima săptămână nu s'au mai dat amănunte asupra activității flotei britanice, nu înseamnă că pe întinsul mărilor a domnit pacea. Din relatările oficiale germane reiese că un număr impresionant de vapoare care transportau mărfuri destinate Reichului au fost oprite de unitățile britanice și încărcătura lor confiscată. Deasemeni, relatările oficiale vorbesc de 2 până la 4 submarine scufundate pe săptămână, ceea ce arată că amiralitatea britanică e hotărâtă să scoată din luptă submarinele germane într'un timp scurt.

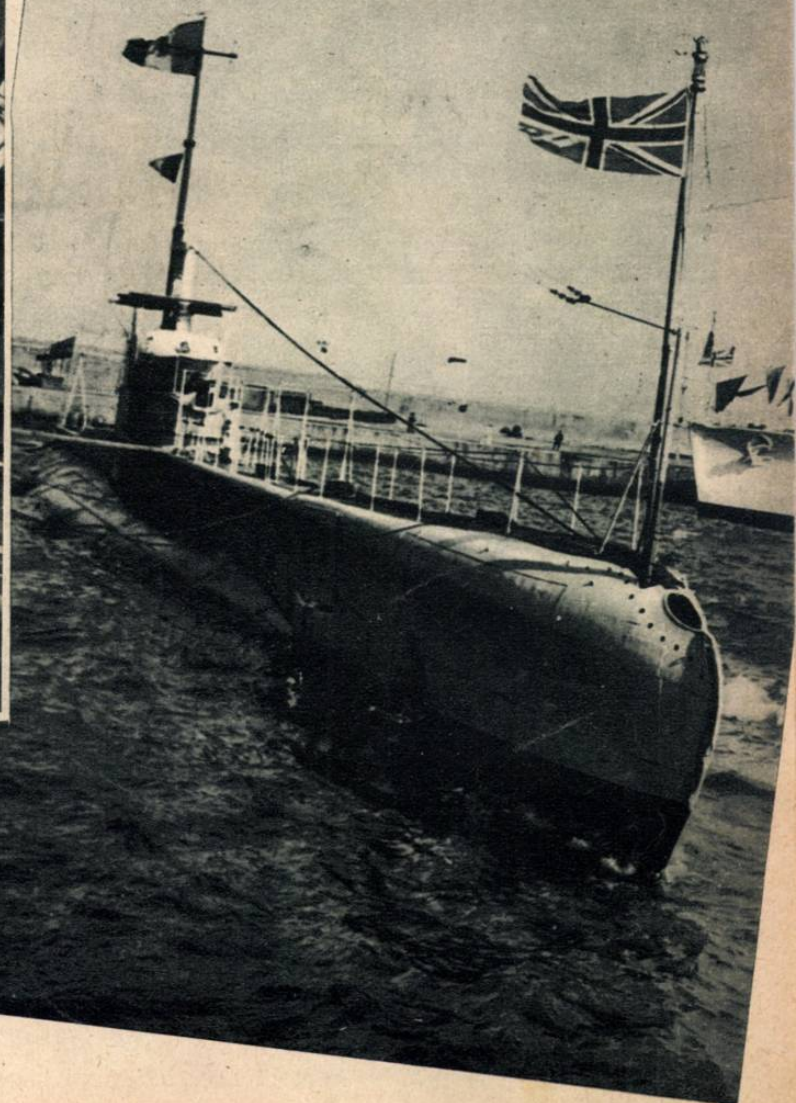
D. Churchill, primul lord al amiralității a declarat solemn înaintea Camerei Comunelor că Marea Britanie deține supremația mărilor, supremație pe care nicio putere nu i-o poate periclita. În privința activității flotei engleze d. Churchill a adăugat că „speranțele cele mai îndrăznețe pot fi permise".

D.

Mările sunt străbătute în lung și lat de uriașele crucişătoare ale celei mai mari flote a lumii...

D. Winston Churchill, primul lord al Amiralității engleze înainte de-a lua loc în avionul care-l va duce la Paris apre a avea consfătuiri cu șefii militari aliați.

Un submarin britanic la suprafața apei...

O INSTITUTOARE DEVINE REGINA

Sex appealului

ANN SHERIDAN.

PROCLAMATĂ A DOUA JEANA

HARLOW, ESTE REVELAȚIA

CEA MARE A STAGIUNEI

În ziua de 16 Martie 1939, câteva personalități din Hollywood, Lucius Beebe, Busby Berkeley, Dudley Field Malone, David Niven și marchizul de Warwick, luau cina la Los Angeles, în restaurantul de lux „Town House”. După ce au degustat cele mai fine și rare mâncăruri și au băut mai multe cupe cu șampanie importată din Franța, distinșii conmeseni s'au hotărât să aleagă pe cea mai seducătoare vedetă a Hollywoodului, regina „sex appealului”, demnă urmașă a Jeanei Harlow, sau cum se exprimă Americanii, „the Oomph Girl”. Cele mai multe voturi le-au obținut Hedy Lamarr, Alice Faye și Carole Lombard, dar în cele din urmă, la rezultatul final s'a constatat că Ann Sheridan, o nouă vedetă aproape necunoscută, le-a învins pe toate. Și astfel Ann Sheridan a primit titlul de „The Oomph Girl”, așa cum pe vremuri,

Fosta institutoare într-o imagine mai puțin „pozată”, dar tot atât de fermecătoare.

O minunată atitudine a „reginei”.

a studiourilor Warner Bros, e „Vârtejul cu Părul Roșu”, cum o descrie „Photoplay”; „Cea mai senzațională vedetă de la Harlow”, cum o numește „Screen Guide”... Această revistă se întreabă chiar „dacă Ann Sheridan n'are mai mult decât sex appeal?”, dacă nu este și o mare artistă de talia unei Eleonor Duse, Bergner sau Bette Davis? Memoriile Annei Sheridan au fost tipărite simultan în 50 de mari ziare americane și pentru cei 85.000.000 de cetățeni ai Statelor Unite, cari merg cel puțin odată pe săptămână la cinema, e cea mai mare atracție a stagiunei. Din 1937, de la moartea regretatei Jeana Harlow, nu s'a mai întâmplat un fenomen asemănător în America. Ann Sheridan este un adevărat idol. Americanii o apreciază cu atât mai mult, cu cât producătorii de filme, în urma succesului miracu-

„I se spune „regina sex-appealului”. Poate afirma cineva că această denumire nu e la locul ei ?

los al Gretei Garbo, au crezut că un accent străin și o origine europeană sunt echivalente cu „sex appeal”. Călăuziți de iluzie că vedetele europene sunt calificate pentru un succes mondial automatic, magnații de filme au umplut studiourile din Hollywood cu duzini de vedete importate. Falsitatea acestei teorii a fost demonstrată de căderea succesivă a Marlenei Dietrich, Annei Sten, Simonei Simon, Annabellei, ca să nu numim decât pe cele mai importante. Ann Sheridan, o americană din Texas, cu o siluetă rotundă, plină de vigoare și sănătate, seducătoare și totuși blajină, foarte tânără, minunată de fotogenică, reprezintă reacțiunea față de vedetele între două vârste aduse de peste Atlantic, vedete cari trebuie fotografiate în „flou”, ca să nu fie vizibile urmele lăsate de ani.

Dar să nu vă închipuiți, că Ann Sheridan este o vedetă pur americană. Ea nu este numai idolul compatrioților ei. În Franța, înainte de a izbucni războiul, era sărbătorită ca o edevărată regină a ecranului. Marea revistă franceză „Le Match”, organizând un vot printre gazetarii cinematografici din Paris, a putut stabili, că Ann Sheridan este „artista cu cel mai mult sex appeal”.

Numele adevărat al Annei Sheridan este Clara Lou Sheridan. S'a născut la Dallas, în statul Texas, la 21 Februarie, 1915. Tatăl ei, care a murit anul trecut, a fost un strănepot al generalului Phil Sheridan, unul din eroii naționali ai Americii. Cu toate acestea, nu era decât un mecanic de automobile, care deabea își putea întreține familia. Clara Lou nu avea decât trei ani, când părinții ei se mutară la Denton, unde fetița își urmă clasele primare. În gimnaziu, viitoarea vedetă arăta aptitudini pentru football și basketball. Ambiția ei de a deveni vedetă era foarte vagă în acea vreme. Se manifesta doar prin apariția ei în diferite piese de teatru școlare, în care însă nu s'a prea remarcat. Ea decise să devină institutoare. Era convinsă că aceasta era misiunea ei în viață. Se înscrise la Școala superioară de Stat din North Texas, un fel de Universitate pentru viitorii institutori. Poate că Clara

Acest om atotputenic trăiește și lucrează singur în biroul său din Kremlin.

1. Pe timpul când Stalin purta barbă.

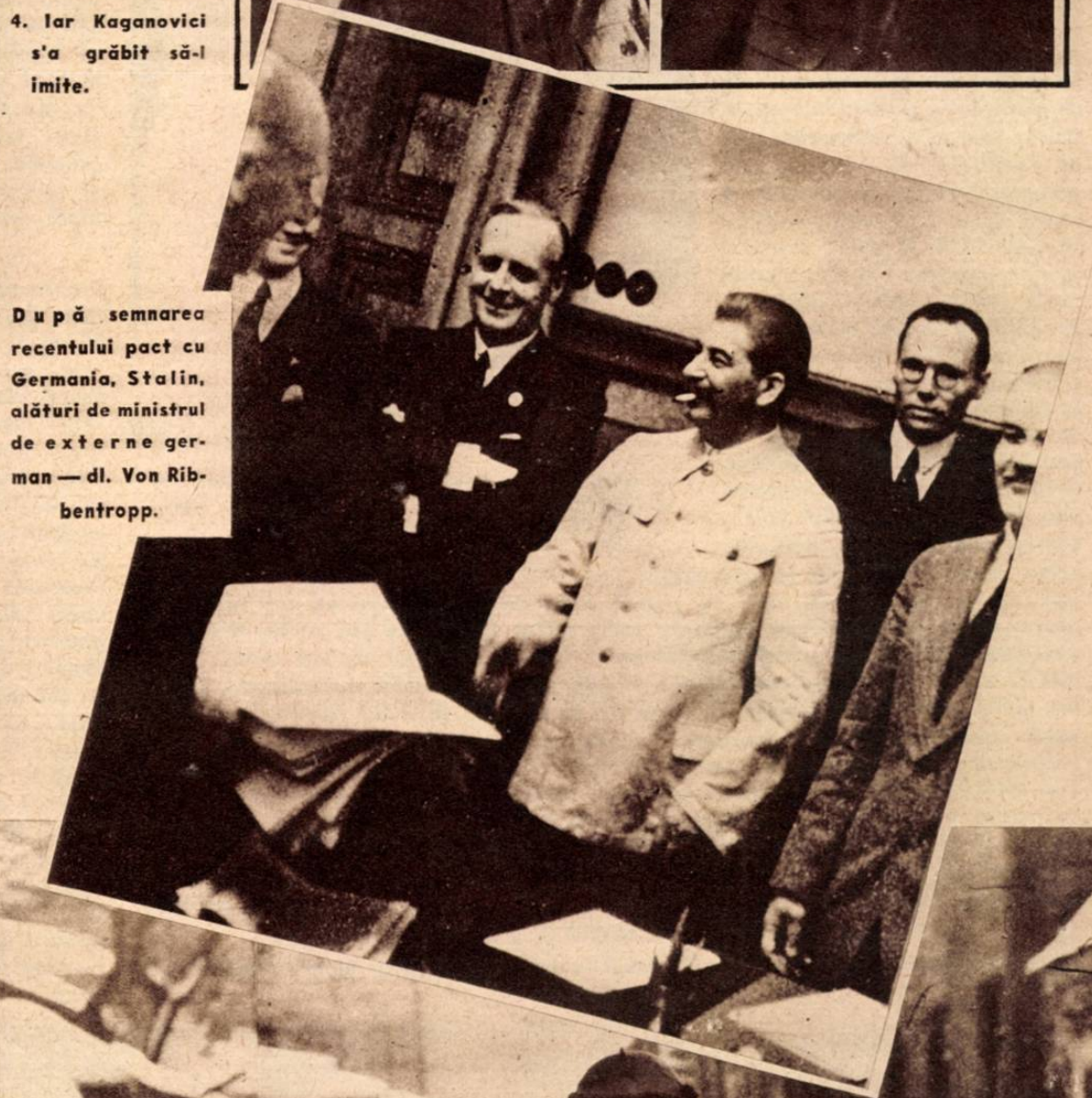
2. O purta și cumnatul său, Kaganovici.

3. Stalin nu și-a păstrat, apoi decât mustața.

4. Iar Kaganovici s'a grăbit să-l imite.

După semnarea recentului pact cu Germania, Stalin, alături de ministrul de externe german — dl. Von Ribbentrop.

Femeile n'au jucat niciodată un rol oficial în viața lui Stalin. Iată-o pe ultima sa soție, care duce și ea o viață tot atât de liniștită, trecând, tăcută, pe una din străzile Moscovei.

Josef Stalin

DICTATORUL RUSIEI ESTE UNUL DINTRE CEI MAI MISTERIOȘI OAMENI DE STAT DIN LUME

JOSEF JUGACIVILI, zis Coba, zis Stalin, este cel mai misterios dintre dictatori. Toate acțiunile lui sunt neașteptate. Stalin duce o viață liniștită și retrasă, iarna la Kremlin, vara la Gorki aproape de Moscova. În Kremlin el ocupă un mic apartament compus din trei piese rezervate servitorilor, în timpul țarilor. La Gorki are o vilă de țară, locuința în care a murit Lenin. El a pus să se aranjeze acolo două terenuri de tenis. Locuiește cu cea de a treia soție a sa, Rosa Kaganovici. Dictatorul lucrează noaptea târziu. Din timp în timp el cheamă la dânsul pe cumnatul său, Kaganovici, pe care-l instruește puțin și care desigur că ar fi confidentul său dacă Stalin ar face confidențe.

REALITATEA FEMEII

SFATURI ȘI INDRUMĂRI PRACTICE

„SPĂLATUL VASELOR E IN-GROZITOR”.

Am auzit multe femei tinere, spunând: „Gătitul este plăcut, dar nenorocirea este spălatul vaselor!” Și totuși, vă voi spune că această treabă își poate pierde renumele prost, dacă e făcută cu rost. Chiar dela masă se încep pregătirile pentru spălatul vaselor. Într'un vas mic, cu apă caldă, se pun tacămurile, după ce au fost șterse cu o hârtie moale (șervețelele de foiță, dela masă, nu le aruncați, despăturiti-le, și țineți-le la îndemână. Mai ales tacămurile care au venit în contact cu oțet trebuiesc curățate imediat. Foarte important este să nu țineți cuțitul în apă caldă, îl muiati numai și apoi îl ștergeți. Ca să nu faceți multe drumuri spre bucătărie, vă pregătiți totdeauna o tavă mare, lângă masă, și puneți în ea toate farfuriile, castronul, ceștile, etc. În bucătărie aveți iar pregătit un teanc de hârtie moale, cu care ștergeți farfuriile de grăsime și resturi de mâncare, pentru ca apa să nu devie imediat un sos gros și urât mirositor. Farfuriile astfel curățite le puneți în apă caldă — cu atât mai bine dacă aveți robinet cu apă caldă, în bucătărie, căci le puteți pune direct sub el, și nu veți mai avea nevoie să vă muiati mâinile. După ce le-ați spălat, în vasul cu apă caldă, cu ajutorul unei perii speciale, le puneți sub robinetul de apă rece, într'un vas curat, lăsând apa să curgă peste ele, vreo câteva minute. Apoi le scoateți una câte una, clătind iar, și le puneți pe o tabletă de lemn, să se scurgă. În felul acesta, veți avea vasele spălate, fără să vă murdăriți mâinile sau să vă stricați manecura. Și nici timp mult nu vă va răpi. În ceea ce privește oalele și cratițele pe ele le veți curăța mai întâi bine de toate resturile grase de mâncare, le veți lăsa cu apă caldă, să se moaie, pentru ca apoi să se poată curăța ușor.

Dacă veți căuta să vă obișnuiți să spălați vasele cu mânuși de cauciuc, nimeni nu va bănuși că faceți singură toată gospodăria, căci mâinile dv. vor arăta tot atât de netede, albe și îngrijite cu ale doamnelor cu două sau trei ajutoare, în casă.

FRIPTURA ȘI MÂNCĂRURILE CU SOS

se prind câteodată atât de tare de fundul oalelor și cratițelor, încât trebuie depuse

Și d-na Franklin Roosevelt este o gospodină desăvârșită. Iată-o, gătind pentru șomeri într-o cantină din New-York.

adevărate eforturi, până să le îndepărtezi. Există însă un mijloc foarte simplu și practic: Se pune oala murdară cu gura în jos, pe o altă oală, plină cu apă clocotită. Aburii calzi „moaie” foarte repede ceea ce a fost prins la fund, astfel că oala va putea fi ușor spălată.

CUM SĂ VĂ ÎNGRIJIȚI CIORAPII DE MĂTASE

E frumoasă moda ciorapilor de mătase, dar tare multe griji ne face! Cumpărați totdeauna două perechi de ciorapi de aceeași culoare. Dacă se întâmplă o nenorocire iremediabilă la unul, completați perechea cu unul din cei trei ciorapi la fel. Să știți că ceva foarte important sunt jartierele, care trebuie să fie de un elastic bun, contrar, la cea mai mică mișcare sau aplecare, cauciucul jartierei neîntinzându-se, ciorapul este cel care suferă, căci fiind tras prea violent, plesnește și firele pornesc, cu duiumul, la vale.

Foarte practic este să spălați ciorapul de mătase, chiar după ce l-ați purtat o singură dată. Seara, înainte de culcare, când vă spălați dv., muiati ciorapii în apă cu săpun, lăsați-i astfel cinci minute, și apoi clătiți cu apă rece. Veți vedea că îngrijindu-i astfel, mai ales călcăiul va ține mult mai mult întreg.

În felul acesta, cu trei perechi de ciorapi veți putea scoate la capăt câteva luni de zile.

Țineți totdeauna, de o parte, o pereche de ciorapi fini și noi, pentru ocazii speciale. Nu există ceva mai neplăcut decât mergând la un local sau un teatru, să te pomenești, pe drum, cu un fir tras sau o găurică, tocmai unde se vede afară din pantof!

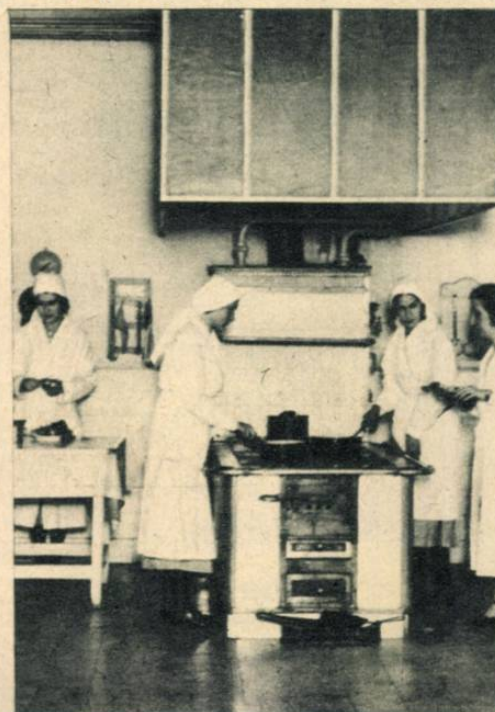
DE CE NU ÎNTREBUIȚAȚI LĂMÂIA...

Pentru coatele voastre care au porii cam aspri și neplăcuți la pipăit? Tăiați în două o lămâie, și frecați toată suprafața aspră, în așa fel cum faceți când vreți să stoarceți zeama. După asta, ungeți cu puțină cremă grasă și veți fi mulțumite de rezultat. Pentru păr, dacă sunteți blondă. După ce l-ați clătit odată, adăugați câteva picături de lămâie în ultima apă. Părul își va menține culoarea și suplețea. Pentru ca să scoateți pata de cerneală de pe bluza albă? Stoarceți imediat, pe pată, câteva picături de lămâie. La spălat, pata va dispărea cu ușurință.

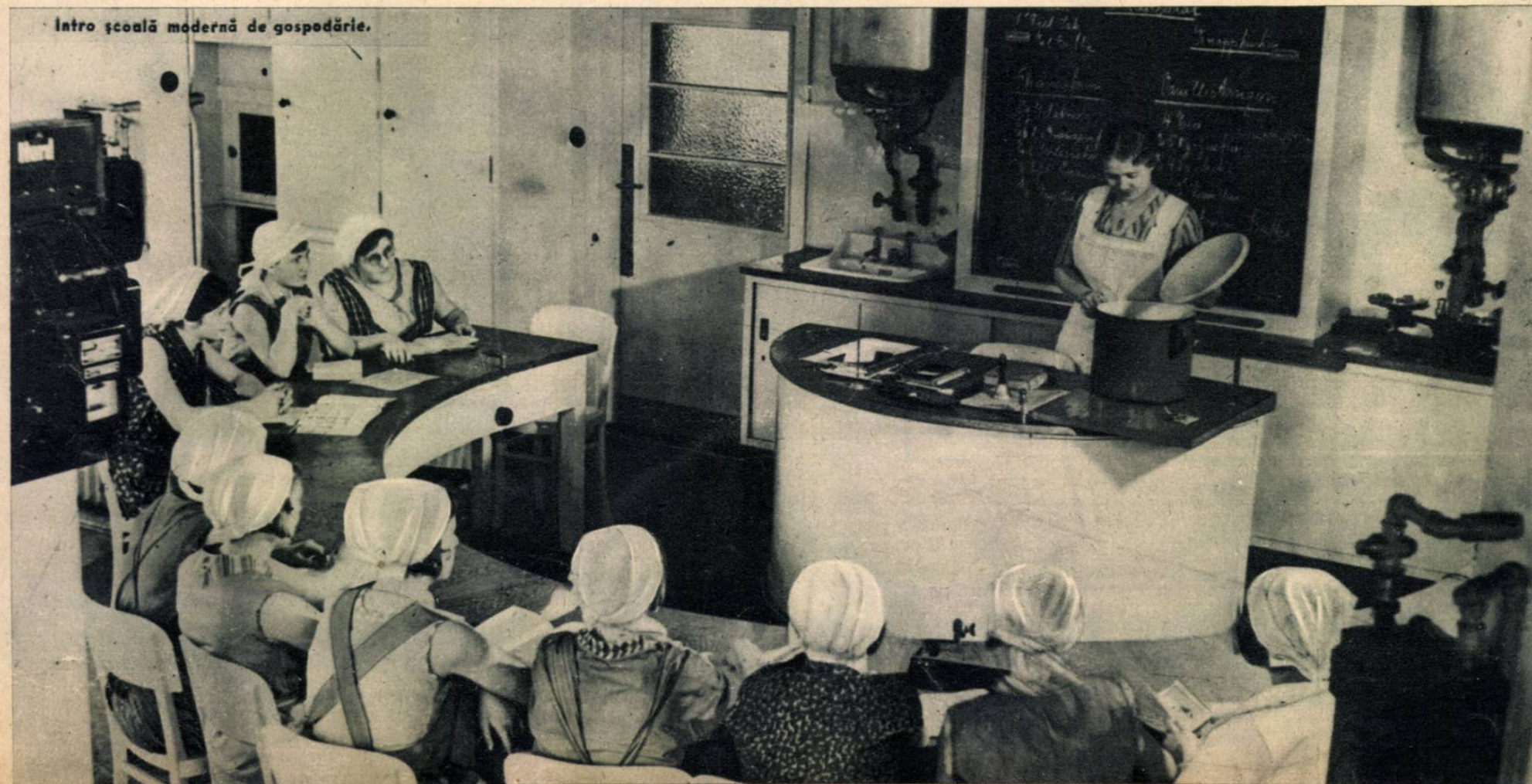
Pentru ca fructele pe care le-ați tăiat pentru salată, să nu se înnegrească, până la servit, stropiți-le cu câteva picături de zeamă de lămâie.

Ca să țineți cât mai bine lămâile, puneți-le într'un vas și acoperiți-le cu apă rece. Schimbați apa, în fiecare zi. Înainte de a întrebuința lămâia, țineți-o un minut la caldura. Veți obține de două ori atâta zeamă, decât dacă ar fi rece.

CLAUDE

Cursuri practice pentru viitoarele soții.

Întro școală modernă de gospodărie.

A dispărut MIRACOLUL DIN GERMANIA

THERESE NEUMANN, „SFÂNTA“ DIN DAVARIA N'A PUTUT SUPRAVIEȚUI DECLARĂRII RĂZBOIULUI

THERESE NEUMANN s'a născut în Vinerea Sfântă, adică la 8 Aprilie 1898, la Konersreuth, în Germania, în vecinătatea mai multor locuri de pelerinaj. Ea a fost fiica cea mai mare a familiei Neumann; care pe lângă ea, a mai avut zece copii. La fel ca marele sfânt, Francisc de Assisi, a avut din copilărie încă, o mare preferință pentru flori, păsări și pești.

Tatăl ei, croitorul orașelului, fiind foarte sărac, a fost nevoit să intre, la paisprezece ani, în serviciul unui cultivator. Dorința ei cea mai arzătoare era să devină misionară religioasă, în Africa. Dar pentru asta trebuia să aștepte întoarcerea tatălui ei, care era mobilizat. Cerul a vrut însă altfel. În Martie 1918, declarându-se un incendiu la o magazie de lângă casa stăpânilor ei, ea fu nevoită să care, timp de două ore, găleți mari cu apă. Deodată, simți o durere violentă în spate. Fu nevoit să-și întrerupă lucrul. Durerile se întetiră. Se declară chiar complicații. Ii scăzu vederea. Începea epoca ei de suferințe.

În 1924, Therese începu să cunoască viața Sfintei Theresa și a copilului Isus. Maxima ei preferată era: „Totul pentru a fi pe plac bunului Mântuitor”. De patru ani, durerile ei erau atroce. Orbise. Dar la 23 Aprilie 1923, tocmai când se sărbătorea la Roma sfîntirea Sorei Therese de Lisieux, îi reveni vederea. Paraliză ei, un ulcer care supura, o pneumonie, fură vindecate, succesiv, la datele canonizării, aniversării morții sfintei, care o anunță că din victimă avea să capete misiunea de a converti sufletele. Realizarea acestei promisiuni avea să se facă în 1926. În noaptea de 4 spre 5 Martie, din acelaș an, Therese Neumann avu viziunea lui Christ la Getsemani. În timpul acestei viziuni simți o durere în regiunea inimii și simți sânge cald curgând din acel loc. În noaptea de Joi spre Vineri, 12 Martie, viziunea se completă cu aceea a flagelării lui Christ; rana sângeră din nou. Săptămâna următoare, încoronarea cu spini se adăugă extazului, cu care prilej căpătă pe frunte o rană, sângerândă, asemănătoare urmelor lăsate de o lance. Vineri 23 Martie i se formară răni pe palme și pe tălpile picioarelor. În Vinerea Sfântă din 2 Aprilie, Therese asistă, pentru prima dată, la slujba Patimilor. Pe obraji începură să-i curgă lacrimi de sânge. La 5 Noembrie 1926 — prima Vineri a lunii — trei răni, apoi opt, asemănătoare coroanei de spini, se deschiseră în jurul capului ei. În fiecare Vineri, în timpul Patimilor, cele opt răni de pe cap, sângerău abundant. Stigmatelă mâinilor și picioarelor erau mai roșii ca în celelalte zile ale săptămă-

nii, dar nu curgea din ele picături de sânge decât în Vinerea Patimilor. Însfârșit, în Vinerea care preceda Floriile și Vinerea Mare, toate răniile Theresei se deschiseră și sângerară. După ce asistă, în extaz, la scenele Patimilor, Therese descria în cele mai mici detalii (detalii identice cu cele cunoscute numai de istoricii specialiști). Ea susținea că aude dialectul lui Christ și al diverselor personaje. Ea le repeta, fără să le înțeleagă: se constată că era armeană, limba vorbită pe timpul lui Isus. Ca s'o încerce pe Therese, se exprimau în alte limbi sau se schimbau cuvintele pe care ea susținea că le-ar fi auzit. De fiecare dată ea rectifica, repetând exact în armeană pe care o auzise în timpul viziunilor. Cel de al șaselea cuvânt al lui Isus a fost astfel repetat într'o formă recunoscută de experți ca exactă, dar care nu există în nici un text vechi.

La fenomenele extraordinare ale prezenței rănilor, a viziunilor penibile sau vesele, a stării de repauz supranatural, trebuie să mai adăugăm lipsa totală a hranei, a băuturii și a somnului.

Dela Crăciunul 1923 până la moarte, Therese Neumann n'a mai luat nici un fel de aliment hrănitor. Dela Crăciunul 1926, Therese nu bea decât o gură de apă, în fiecare zi, după rugăciune. Din 30 Septembrie 1927, nu mai luă nimic, nici măcar o picătură de apă. Cinci călugărițe și trei surori de caritate o supraveghează zi și noapte, după dorința Episcopului de Ratisbonne, dela 14 la 29 Iulie 1927. Pe de altă parte, Therese Neumann

(Cont. în pag. 19)

1. Aspectul impresionant al Theresei Neumann, în extaz, în momentul când încep să-i curgă lacrimi de sânge.
2. Casa Theresei Neumann situată în fața bisericii din Konersreuth.
3. Mii de pelerini au venit s'o vadă pe Therese Neumann.

Therese Neumann, între două viziuni, odihnindu-se în grădina părinților ei din Bavaria.

SALONUL OFICIAL DE TOAMNĂ

LUNA Noembrie ne-a adus, ca și în anii trecuți, reuniunea în „Salonul oficial”, a celor mai mulți dintre artiștii noștri plastici. Pereții celor trei săli dela Șosea cuprind patru sute șaptezeci și șapte de lucrări și numele a o sută patruzeci și cinci de expozanți.

Salonul e desigur dominat de lucrările — treizeci și trei la număr — ale lui *Nicolae Grigorescu*. Ele ocupă un perete întreg și așa cum au fost așezate ai impresia că simbolizează pe profesorul care dela catedră își desvoltă cu rară cunoștință, lecția, în materia, în care nimeni nu-l întrece. Cât de universală este arta acestui pictor și cât de răscolitoare sunt lucrările lui am putut să ne convingem la acest „Salon” mai bine decât oricând. Și iată cum:

Nu e un secret pentru nimeni că Bucureștiul adăpostește astăzi refugiați polonezi. Li întâlnești peste tot. Nici o mirare deci, că i-ai remarcat și prin sălile „Salonului”. Întâmplarea a făcut să vadă un grup de polonezi, urmărind lucrările expuse. Mergeau oamenii liniștiți, schimbând impresii — în limba lor — și acordând mai mult sau mai puțină importanță lucrărilor, după cum lorgnetele doamnelor intrau mai des sau mai rar în funcțiune. Grupul a ajuns în fața tablourilor lui *Grigorescu*. Polonezii s-au oprit, au examinat îndelung desenele și-apoi parcă atrași de-un magnet — s-au apropiat de perete, încercând să descifreze semnătura autorului. Pentru că — se vede — lucrul nu le-a fost posibil, iar curiozitatea le era fără margini, s-au adresat atunci unei domnișoare ce se afla tocmai în spatele lor, rugând-o, în franțuzește, să le spună numele pictorului. L-au repetat, când l-au auzit, așa ca să li se întipărească bine în minte, și-apoi unul dintre ei — exprimând desigur părerea întregului grup — nu s-a putut opri să exclame, în limba lui Moliere:

— Mais c'est magnifique!..

„Salonul” cuprinde, în majoritate, desene colorate. Dintre ele nu poți uita, în primul rând, pentru vigoarea și sobrietatea lor: „Punte la Veneția”, „S-ta Marcola” și „Casă la țară seara” ce poartă semnătura lui *G. Petrașcu*. Mari resurse de expresivitate cuprind desenele lui *Adam Bălțatu*. „Lectura târzie” a lui *Octav Angheluta*, ca și „Lecția” arată alesele însușiri de caracterizare psihologică ale artistului. Interiorul rustic intitulat „Vatra”, atât de evocator și meticulos compus vadește tehnica nuanțată a lui *Honoriu Boicescu*. Unul din cele mai puternice desene ca

Adam Bălțatu: Desen

Miron Constantinescu: Bucătăria

W. Siegfried: Studiu de portret (desen colorat)

Tache Soroceanu: Desen colorat.

Nicolae Grigorescu: Desen

N. N. Tonitza: Studiu de nud (desen colorat)

Dintre obișnuiții „Saloanelor” nu lipsesc operele lui *N. N. Tonitza*, *Tache Soroceanu*, *Alexandru Moscu*, *Elena Popea*, *Adina Paula-Moscu-Melinte*, *Lucia Demetriade-Bălăcescu*, *H. Avachian*, *D. Ghiață*, *E. Vavilina*, *Mina Byck-Wepper*, *L. Cristescu-Delighioz*, *Lili Pauc*, *Nutzi Acontz*, *R. Iosif*, *V. Velisaratu*, *Alex. Phoebus*, *Iulian Nănescu*, *Anatol Vulpe*, *I. Anestin*, *Eleutheriade Mihaela*, *L. Grigorescu*, *S. Mützn*, *Margareta Sterian*, *I. Steurer*, *I. Vartanian*, *N. Brana*, *V. Dobrian*, *M. Olinescu*, etc.

Din rândul acestora lipsesc acum pentru prima oară și spre regretul tuturor lucrările lui *Theodorescu-Sion* și *Yorgulescu-Yor*, a căror moarte, înainte de vreme, a frânt rodnică activitate a două din cele mai reprezentative valori ale picturii românești.

LIVIU FLODA

ANUL XIII No. 670

21 NOEMBRIE 1939

10 LEI

BLOCADA CONTINUĂ...
URIAȘE BASTIMENTE
DE RĂZBOIU, INFRUN-
TÂND VALURILE,
STRĂBAT MĂRILE ȘI
OCEANELE, EXERCI-
TÂND CONTROLUL
ENGLEZ.

In medalion: O torpilă a fost lansată. Iată-o,
deasupra apei, pornind vijelios spre vasul inamic.

Olanda

ȚARĂ DE OAMENI PAȘNICI
GATA SĂ SE APERE

Marea Britanie și Germania și-au luat reciproc angajamentul de a respecta neutralitatea Olandei. Țara este însă gata să-și apere independența dacă această neutralitate ar fi violată. —

1. UN AVANT-POST AL NAȚIUNII NEUTRE: UN FORT LA FRONTIERA GERMANO-OLANDEZĂ. Olanda nu are nici un fel de linie Maginot. Linile sale de frontieră sunt marcate cu mici forturi care nu ar putea opri o invazie mai puternică, dar ar putea-o îngreuna.

2. TRUPE OLANDEZE COT LA COT CU CEL MAI DE SEAMĂ ALIAT AL LOR: MAREA. În caz extrem, Olanda trebuie să se bazeze pe apărarea ei maritimă. Dacă vreun cotorpitor ar trece frontiera, canalele ar fi deschise, iar regiunile estice ar fi inundate cu o pânză de apă în profunzime de două picioare; tancurile s'ar innămoli, dar vapoarele ar putea circula.

3. NICI O CALE DESCHISĂ TANCURILOR ȘI CARURILOR BLINDATE.

În drumurile ce duc la frontieră sunt înfipte bare de fier ce vor opri o eventuală înaintare a tancurilor. Olandezii nu au tancuri; ei spun că ele nu sunt de nici un folos în mâinile olandeze. În schimb au arme anti-tanc.

4. NICI UN FEL DE PERMIS DE INTRARE, EXCEPTAND CELE CERUTE PENTRU REZOLVAREA CHESTIUNILOR OFICIALE.

La capetele podurilor au fost ridicate bare de oțel. Toate podurile au fost minate și gata de a

primi orice cotorpitor. Ele pot fi aruncate în aer, la simpla apăsare a unui buton.

5. ...ȘI OAMENII CARI II VOR CONDUCE. O CONFERINȚĂ A STATULUI MAJOR GENERAL.

„Ne va invada oare Germania? Căi vor fi planurile noastre pentru ai întâmpina”.

Dela stânga spre dreapta: Col. N. T. Carstens, Șeful Statului Major, Col. H. H. Thoden, van Vehen, Directorul Aprovizionărilor și al Transporturilor, Maiorul J. Covers, Șeful Forțelor Aeriene, Maiorul J. W. van Oorshot, Șeful Biroului de Spionaj, Locotenent-Colonel I. H. Reyn și Maiorul G. I. Sas.

OLANDA rămâne neutră! Aceasta a fost decizia la care a aderat ea în 1914. Prietenii ei din toate părțile lumii speră că ea va fi în stare să facă aceasta și în prezenta criză. Poporul Olandei dorește să trăiască în pace și prietenie cu toți vecinii săi. Olanda avea un singur dușman: marea, contra căreia ea a dus cu succes un război de sute de ani. Dacă ea are nevoie de mai mult pământ cultivabil, îl ia din mare și nu dela vecinii săi. În felul acesta, secătuirea golfului Zuidersee,

6. UN TUN IN POZIȚIE DE ATAC IN CURTEA UNEI BISERICI.

Mai mult ca oricare națiune Olanda își dă seama că nu unul astfel de scop au fost dedicate curțile bisericilor. Tunul ce se vede aci ar putea să nu fie niciodată întrebuințat, totuși s'ar putea întâmpla și cazul contrariu. In acest caz tunul împreună cu servanții săi vor fi gata.

7. ZI ȘI NOAPTE OLANDA NEUTRĂ CONTINUA STRAJA FRONTIEREI.

Olanda nu revendică nimic nici unul vecin de al său. Când are nevoie de pământ ea și-l recâștigă din mare. Dar tot așa cum ea nu are nici o pretenție, tot așa va rezista din toate forțele sale contra oricărei violențe.

8. MARINA: CRUCIȘĂTORUL „S U M A T R A” PORNIND SPRE LARG.

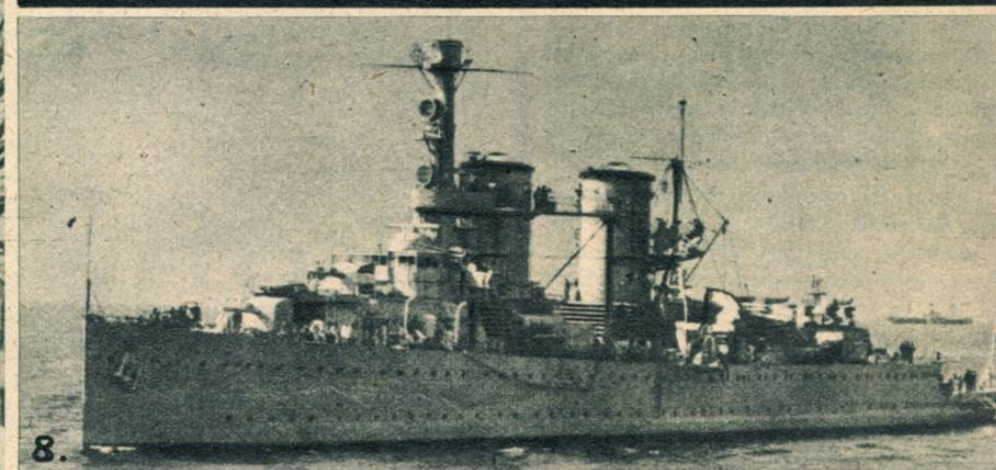
Acesta este unul din cele două crucișătoare ale flotei. Cu toate că Olanda a fost și este o națiune maritimă, flota ei este mică. Principala ei scop este apărarea coastelor.

plus o mică dar eficace forță aeriană de 300 de aeroplane, ar fi în stare să țină în loc inamicul. In asemenea împrejurări invazia teritoriului olandez n'ar fi deloc plăcută.

Olanda este una din marile națiuni maritime și ca atare ea are multe asemănări cu Marea Britanie. Amândouă sunt democrații iubitoare de libertate; sistemul lor de guvernare monarhică se aseamănă foarte mult, concepțiile lor despre justiție și onoare coincid aproape întocmai.

(Continuare în pag. 19-a).

9. MARINA: APĂRĂTORII IMPERIULUI OLANDEZ LA PARADĂ.

Sarcina marinarilor este de a apăra vastul teritoriu al Indiilor Olandeze, coastele și căile maritime ale patriei.

10. CUIBURI DE ARME AUTOMATE.

Acest adăpost de oțel al armelor automate, cari sunt în stare să stânjenească o înaintare inamică, pot fi mutate dintr'un loc într'altul în tot lungul frontierei.

când va fi terminată, va mări teritoriul Olandei cu 10%.

In anumite ocazii, marea a fost însă și aliata Olandei. Eroul național, Wilhelm de Orania (cunoscut mai mult sub numele de Wilhelm Taciturnul) chemă marea în ajutorul țării sale, în bătălia contra cotorpitorilor spanioli, în secolul al 16-lea. „Mai bine o țară inundată, decât una pierdută, spuse Wilhelm”. Istoria s'ar putea repeta și azi. Olanda nu are nici o linie Maginot, în dosul căreia să-și poată apăra neutralitatea.

Dar ea are ceea ce este cunoscut sub numele de Linia Maritimă, prin ajutorul căreia, mari porțiuni ale țării pot fi repede inundate; astfel se vor proteja centrele strategice și economice. Olanda este brăzdată de râuri largi și de canale iar podurile de peste ele pot fi aruncate și distruse aproape instantaneu.

O armată puternică, bine echipată, care ar putea atinge cifra de șase sute de mii de oameni în timp de războiu, fortărețe bine construite și alte mijloace de apărare,

Din gunoarele Capitalei

ASFALT PENTRU PAVAJE

VALEA PLÂNGERII, groapa vastă, un fel de crater de peste un kilometru, era până mai acum un an, depozitul de gunoaie al Capitalei. Un dig uriaș de gunoiu înainta spre mijlocul craterului, un minutar imobil pe un cadran concav, promontoriu puhav, descărcat în timp de zeci de ani de cotigele primăriei. Milioane de toane de gunoiu, munți întregi, s'au depus aci.

La început existau în câteva puncte ale Capitalei, furnale de gunoiu, numite „rampe”. O rampă era pe vremuri lângă Morgă, alta spre b-dul Dacia, pe unde era fosta Centrală automată de Telefoane, în cartierul Romană. Construindu-se însă cu timpul case boierești, mirosul a început să supere pe locuitorii blocurilor, și rampele au fost desființate. Gunoiul nu a mai fost ars, ci a fost destinat să umple gropile vaste din jurul Capitalei, Cum ar fi Valea Plângerii, gropile Ouatu, Cuțarida, Tonola, câmpul Caracaș...

Această operațiune se numea „asanarea” bălților din jurul Capitalei. Iși poate închipui oricine ce fel de asanare era aceasta, și anume de a muia tone întregi de gunoiu, în mlaștini... S'au adus în gropile „asanate” milioane de metri cubi de gunoiu. Regiunile acestea puturoase, aveau fauna și flora lor specială, iar populația lor era compusă exclusiv din țigani cu moravuri nemaiauzite și haite de câini. Solul era format din cutii de conserve, cadavre de pisici, bucăți de anvelope de cauciuc, zdrențe, sticle sparte și lături solidificate.

Căruțele pe vechiul dig de gunoi.

Căutătorii de... gunoaie.

Descărcarea gunoaielor la groapa Voinea.

Pe aceste puste pestilențiale, țiganii exercitau o meserie ciudată: făceau triajul gunoaielor. Fiecare kilogram de oase, zdrențe sau metale, triate și adunate în purcoaie, era plătit cu un anumit preț, de către antreprenorii acestor gropi. Căci existau antreprenori, cari plăteau o arendă primăriei, pentru exploatarea câmpurilor de gunoaie...

Țiganii răscoliau toată ziua aceste imundități, în mirosul sufocant. Pe grămezile de gunoi, dormeau copii mici și negri ca de ebonită. Așa ți se limpezia taina rezistenței țiganilor, la aceste miasme ucigătoare: aveau mirosul intrat în sânge, erau imunizați, căci de mici, de când erau în fașele presumptive, au crescut pe gunoi. Pe maldărele de murdărie, muncitorii aceștia își pregăteau mâncarea și luau masa. Aci dormeau, aci se iubeau... În fine, nenumăratele proteste ale vecinilor, au pus pe gânduri primăria. Cu cât orașul se întindea, cu atât în vecinătatea imediată a acestor câmpuri de gunoaie, se construia cartiere întregi, care eșiau ca din pământ.

Așa cum rampele de odinioară au trebuit să fie desființate, căci orașul întinzându-se, le înglobase în centrul său, tot astfel locuitorii noilor cartiere și parcelări din preajma câmpurilor de gunoi, cerură o soluție mai salubă pentru înlăturarea murdăriilor Capitalei, decât „asanarea” gropilor cu ele.

Una din multele binefaceri gospodărești ale regimului nou, a fost și trecerea serviciului salubrității dela primăria Municipiului, la Uzinele Comunale, căci odată cu această trecere, s'a hotărât și o asanare mai reală a gropilor cu gunoaie.

Epopeea aceasta a gunoaielor Capitalei nu se termină însă aici. În adevăr, Uzinele au introdus noi și interesante sisteme de ridicat gunoiul. Ele au reparat mai întâi cotigele, „tomberoanele” și autocamioanele preluate dela primărie într'un hal de nedescris. S'a comandat utilaj nou; pe străzi apărură acele locomotive pântecoase de aluminiu, care

se umple cu gunoiu și o artilerie întreagă de vehicule pentru ridicarea murdăriilor Capitalei. O expediție a salubrității, ne-a înfățișat câteva ciudate tancuri de acestea. Gunoierii au fost puși la uniformă și desvâțați să mai ceară bacșiș. Li s'au sporit salariile și li s'au construit cazarme confortabile.

În ultimul timp, 459 de lucrători, cu 300 vehicule, ridicau zilnic 26.374 metri cubi de gunoiu din curțile cetățenilor.

La preluarea salubrității orașului de către U. C. B., o anchetă sumară la fața locului constată — ceea ce de altfel știa toată lumea, — că gropile unde se descărcau gunoaiile constituiau primejdioase focare de infecție. S'au luat îndată măsuri ca aceste gropi, pe toată suprafața lor, să fie acoperite cu un strat de pământ curat, de 20 cm. grosime. Totodată s'a reglementat depozitarea gunoaielor, în sensul că s'au fixat anumite puncte din „câmpurile cu gunoi”, unde se pot descărca vehiculele ce aduc murdăriile orașului. Până atunci, aceste gunoaie se împrăștiu pe toată suprafața groapei sau a câmpului, ca să se facă pe placul antreprenorului de gunoaie, și țișanii săi să poată scormoni mai ușor, ca să izbutească într'un timp record, acea clasificare a diferitelor resturi, în urma căreia, oasele erau vândute fabricilor de zahăr, zdrențele luau calea fabricilor de hârtie iar cioburile erau îndreptate spre cuptoarele fabricilor de sticlă. Astfel, nimic nu se pierdea, ci totul se transforma. În adevăr, chiar resturile alimentare erau folosite, căci antreprenorul primea o chirie dela crescătorii de porci, ca să le lase animalele să... pască, pe izlazurile gunoaielor bucureștene.

Acuma, poate că a fost ruinat acest comerț scârnav, dar locuitorii Capitalei au fost puși la adăpost de o primejdie permanentă. În adevăr, gropile au fost nivelate, taluzate și acoperite cu acel strat de pământ, care oprește emanațiunile ce răspândeau boala de tot felul. Pe măsură ce se depune un nou strat de gunoi de 1,50 m., el se acoperă îndată cu pământ. Se face astfel un fel de tortă de pământ cu gunoiu.

Cauza acestei proceduri, stă în faptul că pe o adâncime de numai 1,50 m. se face putrezirea repede; înainte masa enormă de gunoi depus într-o astfel de groapă, începea ades să fermenteze și se aprindea subteran, scoțând un fum înecăcios și acru. Craterul dela Valea Plângerii părea atunci în adevăr un vulcan. În urma acestor combustii din adânc, se produceau goluri și prăbușiri, după care miazmele răbufneau cu mai mare violență...

Dar această stranie poveste a gunoaielor bucureștene nu se încheie nici aici.

Este evident că depozitarea gunoiului în gropi nu poate să meargă la infinit, fiindcă gropile acestea au fost acum amenajate și umplute. Așa sunt gropile din str. Regele Carol II, groapa Vergului, Bandi, Voinea, groapa pin șoseaua Giulești... Se studiază acum un proiect pentru contruirea unor uzini speciale, în care gunoiul Capitalei să fie topit și apoi turnat în forme, transformându-l în bazalt. Ar fi o formațiune a bazaltului analoagă cu a celui natural. S'ar scoate deasemeni un fel de pietriș, cu care se spune că s'ar putea face anumite betoane. Unele reziduri, vor servi ca îngrășământ agricol.

Cu formele mari de bazalt, se vor putea pava străzile Capitalei. O asemenea instalație ar costa însă vre-o 200 de milioane. Evident însă că s'ar scoate în scurt timp, cheltuielile de instalație.

S'au și făcut studii de laborator, privitoare la posibilitățile de ardere a gunoaielor bucureștene și s'a văzut că nu s'ar putea arde, în mare parte: fiecare oraș are felul său de gunoiu. mai mult sau mai puțin combustibil. Gunoiul este stilul orașelor. Al nostru e agricol: are prea multe resturi de legume, coji de pepene și crudități ce nu ard. De aceea, se pare că se va adopta soluția topirii...

AL. BOGDAN

Michel

● Buzele cari poartă culorile proaspete și vioaie ale rouge-ului de buze Michel, sunt

juvenile și pline în orice oră. Pe timp de ploaie, sau senin, la orice ocazie, gura Dv. își păstrează mereu farmecul ei, puterea sa de atracție; rouge-ul de buze Michel are o bază de cremă, care menține buzele Dv. moi ca mătasea. Deasemeni și parfumul său vă va plăcea. Evitați de a vă farda tot mereu buzele; întrebuințați rouge-ul de buze Michel! Alegeți dintre următoarele 7 nuanțe, care vă convine mai bine: Blonde, Brunette, Cherry, Vivid, Capucine, Raspberry, Scarlet.

3 Mărimi:

DE LUX ★ MARE ★ POPULAR

Întrebuințați pentru desăvârșirea machiajului Dv., Țardul durabil și cosmeticul pentru ochi, care rezistă apei: Michel.

PRODUS ORIGINAL AMERICAN

Chirurgie estetică

Indepărtarea operativă a ridurilor

Dr. RUDOLF HOFFMAN

fost asistent la clinica univ. din Berlin
Bul. Domniței 32. Tel. 41950

CINEMA

Singura revistă cinematografică din țară

Programele tuturor posturilor europene pe toate gamele de undă sunt redade amănunțit în excelenta revistă

Radio-Adeverul

Când vezi
dintii atât de
albi și de frumoși
te gândești la
Pasta de dinți
Chlorodont

ANTINEVRALGIC
DR. NANU MUSCEL

INTREBUINȚAȚI CONTRA

GRIPEI, MIGRENEI, NEVRALGII, etc.

Se vinde numai în cutii originale, conținând 2 buline și cu semnătura doctorului.

Depozit: FARMACIA N. POPOVICI, București, Calea Rahovei 265

Mătasea de cusut
Gütermann

în peste 600 culori

Observați marca fabricii: tablo de șah

este mătasea naturală pură, de cea mai bună calitate. Nu tot ce lucește este mătase

Nu vă mirați
că îi vine să cânte!

Și-a uns doar fața

cu NIVEA!

Înainte de a da cu săpun, masați bine cu NIVEA! Numai atunci vă puteți bărbieri ușor și comod, fără ca pielea să se înăsprescă sau să se irite. Numai NIVEA conține „Eucerita”, fortificant al pielii și nu există nimic „mai bun” sau chiar „tot așa de bun”.

BUCUREȘTI A INVINS BERLIN CU 1-0 (0-0)

25.000 de spectatori au aplaudat frumoasa victorie a excelentei echipe reprezentative a Capitalei.

1. Căpitanii celor două reprezentative schimbă tradiționalele buchete de flori.

2. In loja oficială: în primul plan d. ministru general Gabriel Marinescu, președintele F.R.F.A. In planul al doilea, d. Tschammer von Osten Führerul sportului german și d. Fabricius ministrul Germaniei la București, aplaudă victoria echipei bucureștene.

3 și 4. Două faze palpitante din cursul matchului.

5. Echipele reprezentative ale Berlinului și Bucureștiului în timpul intonării imnurilor naționale.

6. Echipa Bucureștiului în frunte cu selecționerul unic, d. dr. Virgil Economu întră pe teren.

(Foto I. B. Ursian)

Correspondentul nostru din Hollywood a întreprins recent o interesantă anchetă în lumea stelelor de cinema. „Ce-ați fi vrut să ajungeți dacă n-ați fi devenit vedetă?” — este întrebarea pe care colaboratorul nostru a pus-o câtorva din cele mai cotate staruri ale ecranului american: Clark Gable, Joan Crawford, Robert Taylor, Sonja Henie, etc.

Fotografiile din această pagină, înfățișează pe:

1. Clark Gable și Carole Lombard.
2. Robert Taylor.
3. Joan Crawford.
4. Dick Powell.

dacă n'ar fi fost

VEDETE.

BLÂNDEȚEA crepusculului cădea ca o cenușă mărunță, peste arborii parcului, iar păsărelele piuiu din ce în ce mai încetșor, înainte de a merge la culcare. — Dacă n-ați fi devenit actor de cinema ce-ați fi vrut să fiți? I-am întrebat pe **Clark Gable**, ale cărui trăsături se estompau în penumbră. — Tot actor, replică el fără să șovăiască. Atracția pe care a exercitat-o asupra mea această viață imaginată a teatrului a fost imediată, irezistibilă. Mi-a plăcut încă din timpul adolescenței mirosul cabinelor de artiști, vămășeala culiselor, curenții de aer ai scenei și atmosfera teatrului făurită din camaraderie și invidii. Chiar dacă n-ași fi izbutit, ași fi continuat această existență, care-ți dă prilejul unei evadări continue, silindu-te, în fiecare zi, să intri în pielea unui personaj fictiv.

CAROLE LOMBARD, care până atunci își ascultase tăcută soful interveni: — Cu mine nu se întâmplă același lucru. Firește, îmi ador meșteșugul. Am dovedit acest lucru. Dar înainte de toate, îmi place biruința și nu pot suferi mediocritatea. Dacă ași fi știut că rămân o actriță de mână a treia sau chiar de a doua, mi-ași fi schimbat numaidecât planurile. — Și ce-ați fi ales? — Cine știe, murmură frumoasa vedetă. Destinul își ia adeseori sarcina de a hotări în locul nostru. Totuși, cred că nu mi-ar fi displicut să ajung croitoreasă, să croiesc stoffe prețioase și frumoase, să combin modele, să pun în valoare grația feminină. Dacă ne gândim cu cât gust știe Carole să se îmbrace, putem spune că aceiași ca în cinematograful, ambiția ei ar fi fost satisfăcută și că ar fi ocupat un loc de cinste.

P E J O A N C R A W F O R D am găsit-o la pian, fredonând melodia cântată cu mare succes de Maurice Chevalier, „Un p'tit air”. Întrebarea mea a făcut-o să zâmbească.

— Dacă n-ași fi fost actriță? Ași fi fost dansatoare. Dar bine, dansatoare înseamnă, într'un fel, tot actriță, — am obiectat.

— Atunci, ași fi ajuns florăreasă. Incerc o nevoie fizică de a fi înconjurată de frumusețe și frumusețea atât de delicată a florilor, m'a emoționat întotdeauna. Mi-a plăcut întotdeauna să le ating, să le adun, să le miros. În mijlocul farmecului florilor, viața îmi pare mai frumoasă. Ași fi devenit decoratoare de apartamente și de grădini. Cred că ași fi fost tot atât de fericită ca și astăzi.

ROBERT TAYLOR holbează ochii săi mari. — Nu mi-am pus niciodată această întrebare și deci trebuie să mă gândesc. Fiind leneș din fire, ezit să vă răspund. În afară de cinematograful, nu-mi place nimic altceva decât pescuitul...

Ași fi devenit poate, pescar. Râsul delicat al **SONJEI HENIE** este plăcut de auzit.

— Nu pot să mă închipui într'alt rol decât cel de astăzi. Dar dacă cinematograful nu m'ar fi adoptat, ași fi continuat să patinez; ași fi dat lecții, ași fi format elevi. Apoi, fără îndoială, într'o bună zi, m'ași fi căsătorit, și ași fi avut mulți copii.

— Nu e prea târziu! Un nou hohot de râs, de data aceasta mai șovăitor, care pare a spune:

„Orice se poate întâmpla”. Cât despre **DICK POWELL**, ar fi vrut să ajungă ofițer de marină.

Răsfoind un vechi album...

DUPĂ O VIZITĂ LA UN ACTOR PENSIONAR

UN din marile mele plăceri, de câte ori sunt în vizită la prietenul meu actorul pensionar, este să răsfoiesc albumul care se află în „salon”, pe o masă rotundă cu un picior, acoperită cu un pluș de culoarea vișinei putrede.

Albumul e gros, are scoarțe de catifea verde, cu colțurile împodobite cu metal galben, care a început să ruginească. O încheetoare, care nu mai funcționează însă de mult, stă deacurmezișul. De câte ori răsfoiesc albumul dădora de amintiri, bătrânul actor se apropie, gata să comenteze pozele mult grăitoare. Omul nu e un înăcrit, nici măcar un resemnat, incredințat că odată cu pensionarea sa teatrul românesc va înceta să mai existe. Dimpotrivă, pensionarea a socotit-o ca ceva firesc, totul având în lumea aceasta un sfârșit.

„Uite-l pe bietul *Petrache Sturdza*, în „Judecătorul din Zalomeea”. Bun actor și om cumscade, dar naiv, cum n'ai fi crezut. Pe cât de mare era, — munte de om — pe atât de lesne încrezător. Era un camarad cum rar am văzut. Te crezi că unul din motivele pentru care s'a despărțit de prima lui soție, femeie din societatea înaltă; era că doamna nu „denia” să stea la masă cu actorii, colegii lui?

„Știi cine-i asta cu frizura asta mare și cu privirea visătoare? *E Mișu Fotino*. I- mai căzut din păr, dar totuși se ține bine și tot simpatic este. Venea și el la „Gambrinus-ul” de pe vremuri, june de tot, aciundu-se pe lângă cei mai bătrâni. Intr'o iarnă când crăpau pietrele, Mișu purta un pardesiu, foaie de ceapă. După o tăifăsuială, când, din pricina orei târzii, toți se gândeau să părăsească localul, Caragiale mucalit, se adresa unui chelner:

„Garson ține șuba lui domn Fotino!”

Ce spui de atâta asemănare? Asta e *Livescu* în *Napoleon* din „*Madame Sans-Gêne*”. De altfel lăncu era celebru cu „măștile” lui, ca și *Petre Liciu*, pe care de multe ori nu-l cunoșteau camarazii, atât de bine se opri.

Liciu era în fiecare rol altul nu numai în ceea ce privește masca, dar și gesturile. Uite-l aici în Ștefăniță din „*Viforul*” lui *Delavrancea*. Nu puteai bănui că acelaș actor joacă pe *Toheramo* din „*Taifun*”.

„Iată și pe *meșterul Nottara*. Strașnic actor și ăsta! Și boer — așa cum n'am mai văzut în teatru!

Domnule, curios lucru: *Nottara* a rămas orfan de mic copil, un tutore chipurile avea grije de el, dar grija lui cea mare era să înfrupte din mica moștenire. La dreptul vorbind, *Nottara* a fost un copil lăsat de capul lui. Ei bine domnule, de unde atâta bunăcuviință, atâta noblețe, în tot felul său d'a fi? Ca să vezi că și asta e dela Dumnezeu.

„Asta e *Grigore Manolescu* în *Hamlet*. Uite ce cap interesant! Unul dintre cei mai mari actori ai noștri, dar ce folos că n'a trăit nici măcar patru zeci de ani! A murit, probabil de cord, pe o masă de operație la Paris.

„Aproape de *Hamlet Aristide Demetriade* a fost și el unul dintre cei mai buni interpreți. Se spune că oricine poate fi înlocuit pe pe lumea aceasta. Așa este, dar totuși sunt și decepții. „*Nenea Aristică*” de pildă, nu-și are încă urmaș.

Cu amândouă mâinile, am închis albumul. Cu alt prilej îl voi mai cerceta. Se înoptase și în colțul salonului bătrânul actor, umbre mărețe au răsărit printre ultimele lumini ale zilei care era pe ducă.

Atunci când s'a aprins lampa, am surprins o lacrimă în ochiul actorului pensionar.

IOAN MASSOFF

LA 36 de ani, Hirohito Teikoku Tenno, cel de al 124-lea descendent, în linie directă, din Amaterasu, zeita soarelui, împăratul Japoniei, fiul soarelui, poate fi privit ca omul cel mai puternic din lume. La 25 Decembrie 1926, când s'a urcat pe tron, domnia sa fu pusă sub semnul lui Showa (Lumină și Pace) iar el afirmă într-o declarație solemnă că avea să lupte din răputeri pentru a menține „armonia printre supușii săi și pace dincolo de hotarele

este totodată marele șef politic și Marele-Preot al Națiunii — împăratul care, mai mult încă decât drapelul, încarnează în ochii japonezilor patria, care reprezintă pentru ei Adevărul și Binele, și este imaginea vie a trecutului glorios al țării. Se poate spune despre împărat că este Părintele Națiunii: japonezii își privesc națiunea ca pe o familie, iar adevărata lor religie este cultul devotamentului față de împărat.

Toate acestea demonstrează caracterul sacru al împăratului, pe care nimeni, spre exemplu, nu-l poate atinge cu mâna, fără autorizație; medicii când îl examinează, poartă mănuși de mătase; funcționarul unei provincii dacă trebuie să citească anumite decrete imperiale, se întoarce mai întâi în direcția capitalei și se înclină îndelung. Când, eșind din palatul său, împăratul trece printr'un loc

șalelor. La câteva minute după ce-l părăsise pe împărat, șeful conducător Sergentul Honda își făcea „harakiri”.

CENZURA

Bine înțeles, jurnalele arhipelagului nu-și permit niciodată, cea mai mică aluzie comică sau satirică la adresa împăratului sau a persoanelor din imediata sa apropiere. Nu se întâmplă însă același lucru și cu publicațiile străine. Iar intervențiile diplomației nipone pe lângă oamenii politici ai Statelor Unite, relativ la ofensele

Fiul cerului. — Cel de al 124-lea împărat al Japoniei. — Un zeu în carne și oase, a cărui avere este evaluată la 16 miliarde franci și a cărui armată numără 9 milioane de oameni. Un muritor sacru, care conduce destinele a 126 milioane de supuși și pentru care adesea au loc sinucideri.

HIROHITO TEIKOKU TENNO

public, nimeni nu trebuie să stea mai sus decât el și deaceia vezi cum se golesc imediat etajele autobuzelor și imobilelor. A muri pentru Tenski (Fiul Cerului) este o fericire, dela care niciun japonez demn de acest nume nu s'ar gândi să se dea îndărăt și infinit de numeroase sunt cazurile acelor supuși, cari se sinucid pur și simplu pentru a da o dovadă de lealitate suveranului lor, atunci când gândesc că au comis vreo greșală. Astfel, acum câteva luni, un soldat care lua parte la o trecere

pe care suveranul le suferă în presa americană, sunt aproape neîncetate. Cât despre China, ea este, se înțelege, obiectul unei cenzuri cu totul speciale: acum doi ani, un hebdomadur din Shanghai dădu împăratului o poreclă insultătoare. Autoritățile japoneze cerură imediat generalului Tchang-Kai-Chek să-l pedepsească cu toată asprimea pe Tu-Chung-Yuan editorul acelei publicații, pentru defăimare. Tchang-Kai-Chek trebui să se execute și editorul apără înaintea unui tribunal. Și deși nu se putu stabili că responsabilitatea sa ar fi fost în întregime angajată, el se alese cu o condamnare de patru sprezece luni de muncă silnică, iar guvernul chinezesc trebui să publice un decret, prin care cei patru sute milioane de supuși ai săi erau ținuti „a nu lăsa să circule niciun svon de natură a jigni sentimentele poporului japonez”.

O ZI DIN VIAȚA ÎMPĂRATULUI

Pentru a fi slăvit ca o zeităte, pentru a oficia zilnic îndelungate rituri religioase, speciale pentru împărați, ale cultului străbunilor săi (dinastia imperială datează din anul 660 înainte de Christos), Majestatea sa Hirohito a rămas legat de anumite tradiții, solid stabilite. Crescut la palatul Aovoma din Tokio, de către familia contelui Kawamura Sumiyoshi, amiral în retragere, iar după moartea acestuia, la palatul imperial, de către marchizul Kido Takamasa și de către șambelanul Kinsaku Maruo, el a avut o educație militară dintre cele mai complete și fu promovat colonel în armata terestră și căpitan de marină, în 1925. Este primul împărat care a făcut o călătorie în Europa, care a uzat în anumite circumstanțe de „shakehand”, care a apărut în teatrul public, a asistat la competiții sportive și s'a însurat cu o femeie pe care și-a ales-o singur...

Fiul cerului trăește la palatul Kojimachi-Ku din Tokio, care se întinde pe o suprafață de 215 hectare și a costat aproape 3.968.000 yen. Se scoală în fiecare dimineață la șase, iar după o gustare, pe care o ia împreună cu soția sa, și după îndeplinirea riturilor religioase, se așează la masa de lucru, de unde nu se ridică decât către ora șase seara. Foarte adesea el se odihnește, după orele de lucru jucându-se cu cele trei fiice și cu cei doi fii ai săi, sau luând o baie în piscină. Împăratul citește un mare număr de lucrări, se interesează foarte mult de biologie, dar are în special trei pasiuni: studiul legilor ereditare, echitația — e un călăreț emerit — și golful. Într-o zi, un gazetar american a vrut să cunoască forța sa în acest sport; i-a fost însă cu neputință să afle în câte etape făcea împăratul un parcurs, căci scorurile majestății sale sunt ținute secret... Hirohito e deasemeni un poet de talent.

Cu prilejul ceremoniei poetice imperiale a anului nou (*Utakai-Hajime*), celebrată în mijlocul lui Ianuarie, în prezența împăratului, a împărătesei, prinților și prințeselor de sânge, se citesc ultimele poeme ale monarhului, odată cu câteva dintre acelea pe care toți supușii sunt autorizați să le compună pentru această ocazie pe teme ce se dau cu câteva luni înainte, de către miniștri Casei Imperiale...

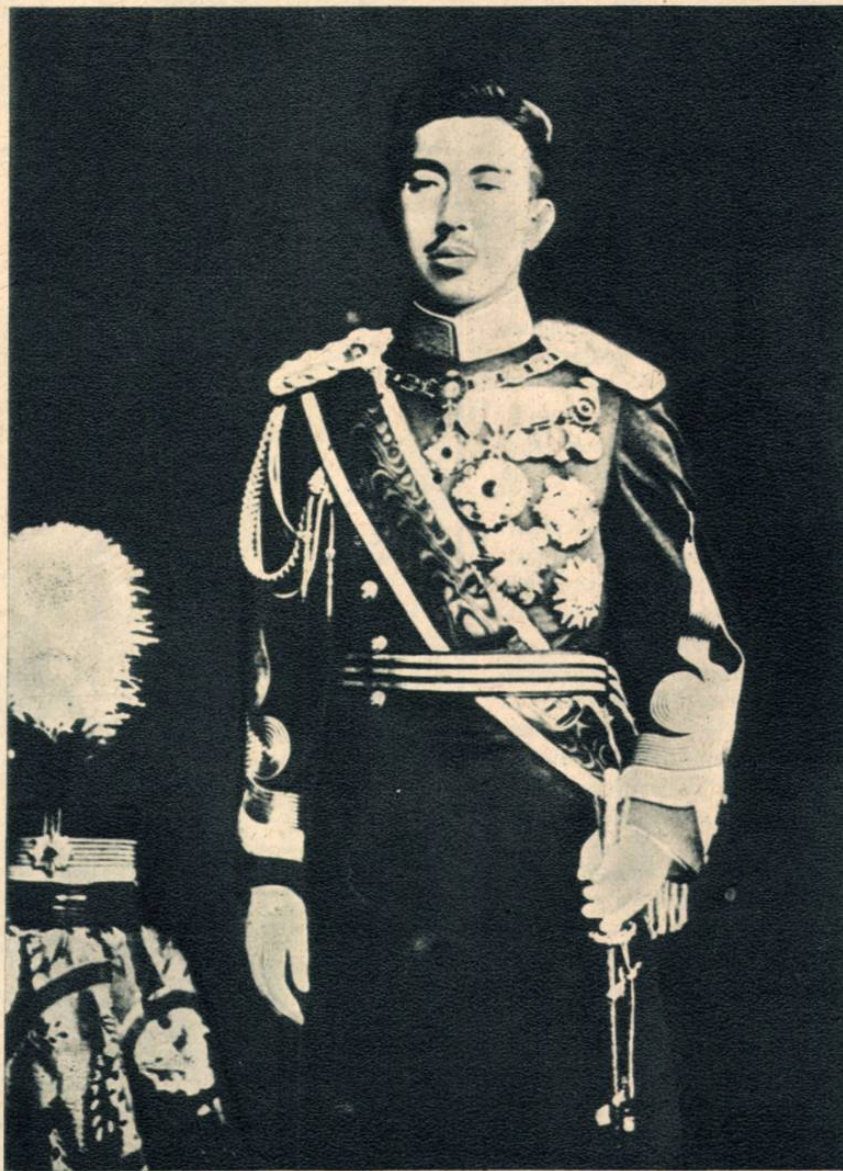
PIERRE DANINOS

țării... Astăzi, autoritatea sa se întinde peste o sută treizeci milioane de supuși (dintre care 20 milioane sunt coreeni iar treizeci milioane sunt manciurieni) — și soarta a patru sute cincizeci milioane de Chinezii depinde de voința acestui omuleț, care nu măsoară mai mult de un metru și jumătate, dar dispune de o armată regulată de 2.500.000 soldați și de o rezervă de 6.500.000.000 oameni...

Averea sa personală e imensă și, la drept vorbind, incalculabilă. Căci prin drepturi de naștere și posesiune milenară, el deține întreg teritoriul japonez. Enormele proprietăți, întreprinderile agricole și imobilele pe care le posedă, propriuzis, surt evaluate la 11 miliarde franci. Dar, pe lângă aceasta, Majestatea Sa mai are venituri considerabile, evaluate la aproximativ cinci miliarde franci din toate afacerile de anvergură ale țării sale ca: firme industriale, bănci, companii de navigație, de căi ferate, etc. Lista civilă a casei imperiale fixată de către visteria națională și supusă aprobării dietei, numai în cazul când ea trebuie sporită, se ridică actualmente la 4.500.000 yen; orice deficit e compensat de aportul veniturilor imperiale. Consiliul finanțelor imperiale își are sediul la palat, chiar sub președinția d-lui Yahachi Kawai. Prințul Caionji, Baronul Ikki și Conte Makino sunt consilierii financiari ai Majestății Sale. Cheltuelile casei imperiale sunt de altfel extrem de ridicate — aproximativ 29 milioane de yen pe an — și oridecâteori survine o catastrofă (cutremure, inundații, etc.) ajutoarele financiare sunt distribuite direct de către împărat.

UN MURITOR SACRU

Majestatea Sa Imperială e considerată de către supușii săi ca o divinitate autentică. Împăratul e divin și inviolabil (*tenno wa shisei ni shite okasu bakarazu*), spune articolul 3 din primul capitol al Constituției. Și în tot cursul textelor constituționale, caracterul divin al persoanei împăratului este de nenumărate ori subliniat. Nu națiunea își dictează legile: ci împăratul este acela care le instituie, pentru marea fericire a poporului său. Împăratul, care fără să fie atins de responsabilități politice, deține toate puterile,

Hirohito Teikoku.

de trupe în revistă de către împărat, și-a tăiat beregata, imediat ce a ajuns la cazarmă, pentru că și pierduse baioneta. În 1935, pentru că pricinuisse trenului imperial o întârziere de două minute, un macagiu se sinucise imediat ce ieși dela serviciu.

Atunci când împăratul se deplasează cu automobilul străzile pe care trebuie să treacă sunt dinainte curățite și așternute cu nisip. În 1934, împăratul, după ce asistasese la manevrele armatei sale, se întorcea la Tokio. În vreme ce mașina sa traversa Kiriu, unul dintre cele mai importante centre ale industriei de mătăsuri, șeful agenților de poliție care conducea cortegiul și trebuia să-i supravegheze întineriul, avu un moment de neatenție și lăsă trăsura s'o ia pe o cale ce nu fusese desemnată. Când își dădu seama de eroare, orarul oficial nu mai putea fi respectat; majoritatea trecătorilor pe care automobilul regal îi întâlni în drum, nefiind preveniți de augusta trecere, nu se înclinaseră, și departe de a purta vestmintele lor de ceremonie, nu putuseră oferi vederii zeului lor altceva decât cărnuri bronzate cu o simplă fâșie de pânză în jurul

VIATA a flo

PINTRE profesiunile încetățenite din oficiu, în deprinderea publicului, cu nu știu ce aureolă romantică, e și aceea a florăresei.

Nu există literatură cu o anume tendință populară; sau poezie sentimentală; sau gravură adresată sufletelor înclinate spre duiosie și iubire trandafirică, din care să lipsească frumoasa „buchetieră”. În jurul ei, imaginația a brodat legende triste sau vesele, aventuri palpitante sau tragice. Peste atâtea moravuri schimbate, peste epocile cari ne-au dăruit alți idoli, alt „nerv”, alte predilecții, — mai intensive, mai moderne — e curios de constatat, cum stăruie încă silueta suavă sau focoasă, a vânzătoarei de violete.

Șansoneta, opereta, revista, o perpetuiază, fără să ție seama că florăreasa de astăzi, care frecventează localurile publice, pe care o întâlnești pe stradă — e alta. Adică o făptură încadrată și practic și social, în galeria brutală a secolului nostru, față de care altereul ei e o viziune demodată, o imagine ireală, vapoasă.

N'am vrea să cășunăm deziluzii acelor cari s'au deprins să conserve o anume icoană, despre viață și făpturile ei simbolice. E adevărat că și în mediul nostru, cândva, de mult, „violetera” a lăsat urme. Nu numai în domeniul policrom al închipuirii, nu numai în emotivitatea trecătoare a unei generații de varieturi și music-hall-uri. Ci și în domeniul sufletesc, unde surâsul brunei fete, farmecul ei tainic, au stârnit învăpăiate pasiuni, „scandaloase” fapte diverse.

Avem în memorie câteva cazuri impresionante. Precum ne vine în minte, fulgerătoare carieră a florăresei cu privirea fierbinte și dantura ca alte petale — ce robise și simțurile și... veniturile unui mare bogătaș bucureștean.

Numai că, evocările astea aparțin unor vremuri de album. Florăreasa zilelor noastre, s'a deschiocat din învelișul irizat al surorii sale de ieri. Nu-și aparține sie-și, adică unei porniri în care libertatea se împletea romantic cu un destin ce conducea și pașii și sentimentele, — independent de voința celor din jur, de frâna familiei.

Nu. Ea aparține unei profesii, devenită instituție. O profesiune întemeiată pe pravilele comerțului obicinuit, legată de tot ce constituie legile practice comune: bursă, cerere și ofertă, fluctuațiuni economice, dări, consemne administrative sau polițienești, etc.

Nu lucrează individual, ci pentru tagmă. Indiferent dacă sunt sedentare sau ambulante. De talia legănată a țigăncei, ce oferă cu o insistență atât de adecuată timpului, din masă în masă, buchetul cu garoafe sau tuberoze, nu-i înnoțat printr'un fir invizibil, zeul aventurii. Ași E înnoțată răspunderea mercantilă pentru asociație, pentru balaoacheșul care o așteaptă acasă, nu cu surâsul și dragostea, ci cu plaivazul care va nota sever, roadele deverului nocturn.

Nu știu ce impresie vă lasă, bunăoară, legiunea pestriță a țătelor tucurii, rânduite în Piața Brătianu. Tablou decorativ. Imagine pitorească. Ați chibzuit poate vreodată, că fiecare vânzătoare desface produsul unei grădinițe, pe care o cultivă grijuliu, la o barieră a Capitalei, sau în vreo îndepărtată suburbă?

Aveți o imaginație gentilă, — simpatică doamnă.

Aceste negustorese ale celei mai grațioase marfe — nu numai că n'au fost hărăzite, bietele, cu atari proprietăți, dar nici habar n'au cum se îngrijește, cum se sădește un strat cu flori. Nu ele „fabrică” parfumatele plante. Le cumpără de-agata dela producător, în piața corolelor, din Sf. Anton. Ca pe ori-

care altă marfă: legume, păsări, pește...

Ca să fim exacti, nici acest oficiu nu-l săvârșesc singure. Cu îndeplinirea lui, s'a însărcinat vâtaful tagmei, șeful clanului de florărese. El negociază, el prubuluiește cantitatea necesară unei zile, el fixează prețurile de detaliu, el distribuie apoi, membrilor în subordine, rația colorată.

Când le vezi dimineața, înfolite multicolor, ca o reproducere în mare, a petalelor din coșuri, îndreptându-se balansat, spre sediul din centrul Capitalei, e falsă ideea sursei de unde credeți că au purces. Nu vin din parcul ambasadorului pe care l-au devastat, sau de hât, departe din pașiștea smălțată, cum vedeți în gravurile naive. Vin, ca alți precupeți, din oborul florilor.

Încă un amănunt. Ați observat cum rigiditatea nego-

MERCIALĂ răreselor

ului i-a răpit acea nuanță de grație, de dar — ce intrau în maniera buchetierelor din romanele de odinioară? Gestul care înfige în nasul trecătorilor snopul cu crizanteme, cât se deosebește de gestul galant, desinteresat, discret, al consorei de altădată! Delicată corolă, e depersonalizată. Redusă la o banală marfă. Legătura de ridichi, nu se oferă altminteri. Las' că nici nu s'ar încumeta ele, să procedeze după un tipic mai gingaș. Ochiul vătafului e veșnic prezent. Nu îngăduie sucombări, platonism. Ca și un anume amor, florile au tariful lor, „nenii” lor.

Aceste chivuțe de trandafiri și bujori, aparțin categoriei sedentare.

Să urmărim nițel, silueta florăresei ambulante. În cadrul

în care o proiectează tradiția, în lumina localurilor de noapte. Romanul închinat în flacăra Carmen, pomeneste și entuziasmul cu care o întâmpinai în cărușii ospătării, adoratorii. Mărturisesc, cu regret, nu pot spune același lucru despre descendenta ei din Plumbuita. Apariția ei printre mese, stârnește pe chipurile cele mai bonome, crisparea. Resimți prin anticipație, efectul scenei ce va urma numai decât, la care asisti de câte ori se repetă la mesele vecine.

Florăreasa zilelor noastre, deși recrutată din frumoasele tagmei, e o persoană cu talia groasă — (chiar când nu-i gravidă, fenomen cronic), cu fața buhăită de sultană, ce-a făcut supraalimentație cu nuci și semințe de dovleac. Rostul ei nocturn, are un precis tâlc venal. N'a fost instituită să aducă în atmosfera animată a saloanelor, cu consumatori încălziți de mâncare și băutură, în acea atmosferă de excitație euforică, o notă de gingășie și mister. Numai la asemenea absurde misiuni, nu se gândește „regisorul” din umbră, vătaful. El i-a spus:

— Fă! Să nu te întorci acasă până nu dai tot. N'am ce face mâine, cu rămășițele astea. Căre! Ia-o din loc!

Din marfa diurnă, vândută pe alese, a supraviețuit restul ăsta reformat. Nu se leapădă. Va fi camuflat șmecherește, în coșul mic, florile ofilite vor fi înviorate cu apă, ca leșinații, peste chipul lor agonizând, se va așterne masca unei frunze.

— Ți-a venit rândul:

— Un buchetel de garoafe, pentru cuconița!

— Mersi.

Ți-l-a și înfipt sub musteață. Ești jenat, te silești să-ți gătui enervarea ce stă să explodeze.

— Trei poli. Uite ce frumoase sunt!

— Nu-i nevoie.

— Poate dorește cuconița...

— Slăbește-ne, te rog...

— Vi-l las cu 50 lei, boierule.

Ai naibei scorpiei! Ești cu nevasta, cu rude, companie burgheză, ce nu râvnește la nimic alta peste patricianul cu fasole, iahnie și sprîțul rece. Dela masa vecină te privește, atrasă de scenă, o duduică nostimă. Dilemă. Oferi nevastii buchetul cu garoafe, îți bănuie, și pe drept — galanteria. Nu-i oferi, ce va gândi duduica nostimă, care a primit aci, sau a venit cu corsajul înflorit cu violete? Ai găsit un subterfugiu. Te adresezi jumătății:

— Dă-i nevastă doi poli, că n'am mărunt, să scap de dânsa.

Parcă florăreasa vrea altceva!

Târziu, mult după miezul nopții, o întâlnești, îndrumându-se spre domiciliu. Coșul golit e subsuoară. Nimeni n'o acostează. Nici un noctambul nu-i adresează o vorbă curtenitoare. O cunosc. Biata florăreasă!

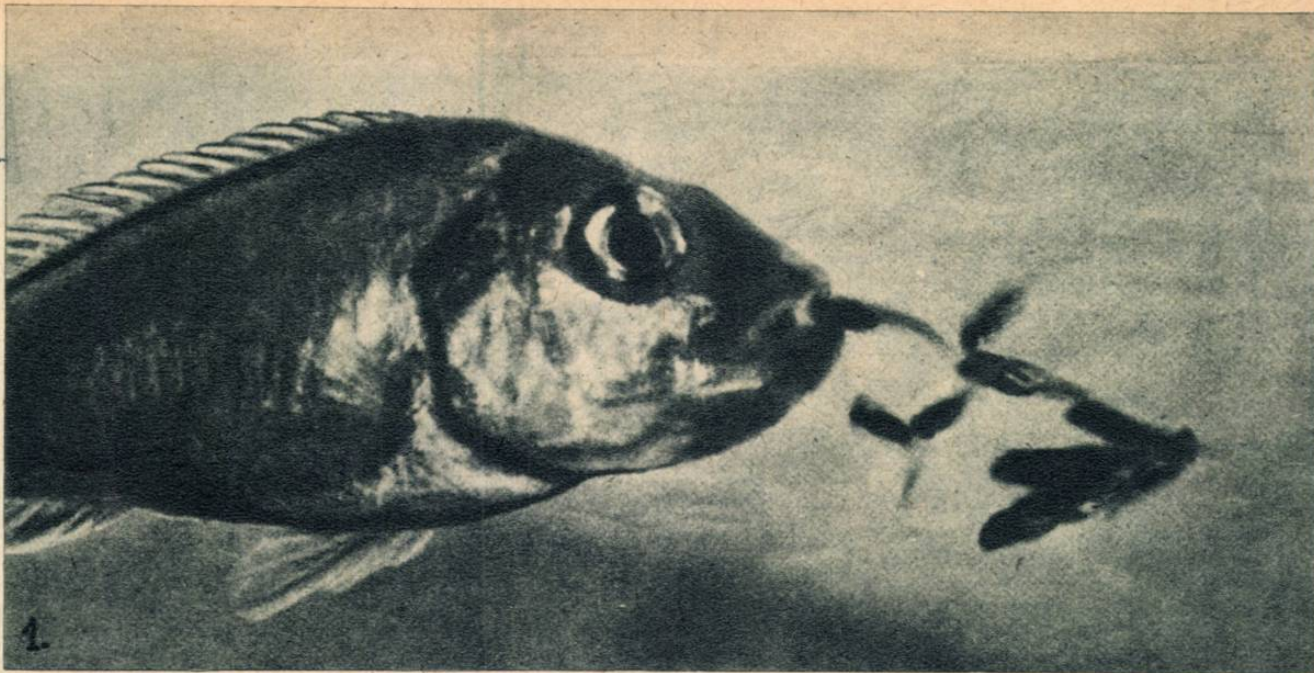
În acest amănunt de singurătate, în acest mizer amănunt al întoarcerii târzii acasă, ființa ei trudită se întâlnește cu imaginea eroinei de altădată. Atât. Până'n pragul locuinței doar. Acolo, la ușa prin care se aude sforăitul vătafului, contactul imaginilor se întrerupe.

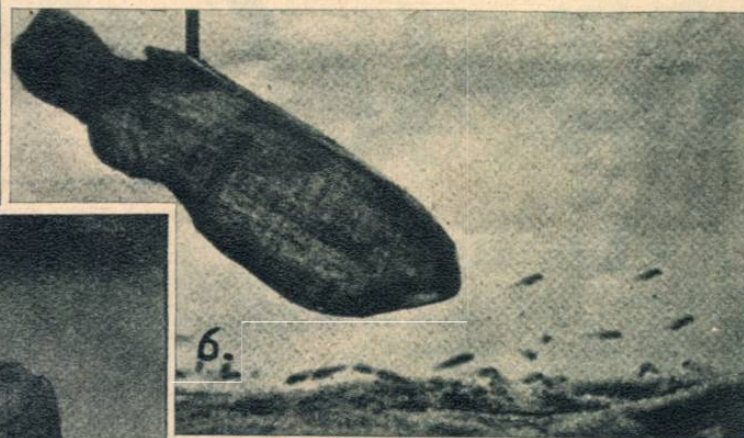
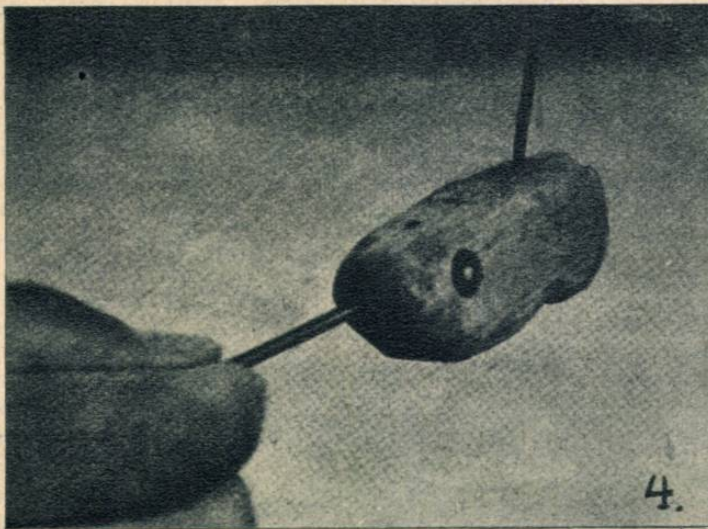
PEȘTIȘORII

CARI TRĂESC ÎN GURA MAMEI

In apele Nilului trăește un peștișor mare cât un deget, care-și poartă puii în gură. După ce a fost fecundată, femela ține ouăle într-o pungă specială din gură. După zece zile, droaia de copii vrea să iasă la lumina zilei. Dar numai când mama se simte la adăpost de orice pericol, ea le dă drumul în apă. La cel mai mic pericol — e destul să batem cu degetul în sticla aquariumului — toți peștișorii fug să se ascundă. Mama deschide gura și îi pune la adăpost. Din toate colțurile aquariumului peștișorii vin în goană și se îngheșuie la gura mamei. Cum ajung ei acolo? După ce semn recunosc ei, că e gura mamei? La aceste întrebări răspunde psihologia, care a urmărit acest fenomen. Ceea ce caracterizează pe mama acestor peștișori sunt ochii ei negri. S'a constatat că ochii mamei atrag peștișorii spre gură. S'a cioplit din lemn un pește-mamă și i s'au zugrăvit doi ochi mari, negri. Lemnul a fost pus în aquarium în locul peștelui-mamă:

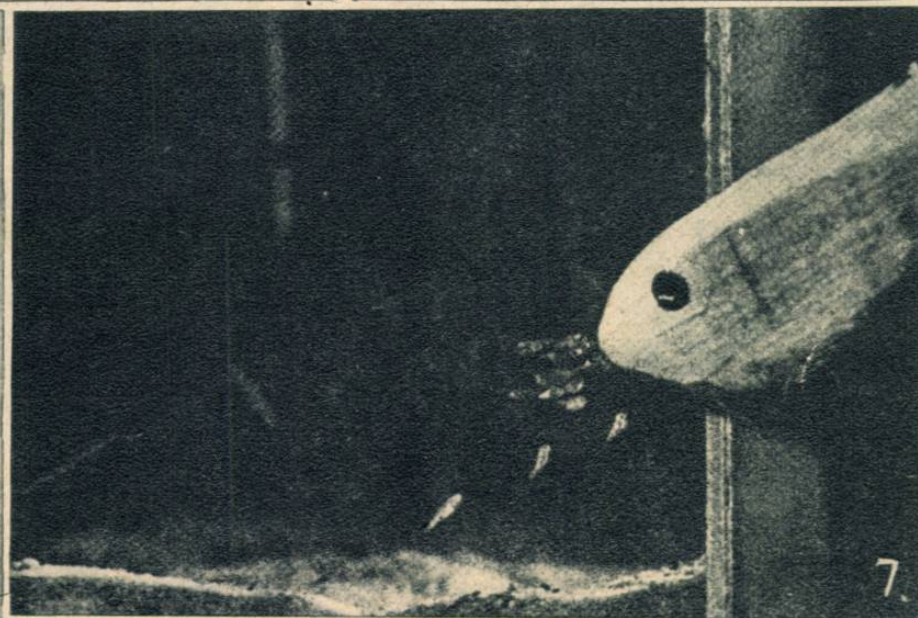
imediat peștișorii s'au adunat în jurul lemnului, căutând să pătrundă în gură. Un alt pește cioplit, cu ochii artificiali, avea o gură: peștișorii s'au ascuns în gura de lemn. Mai interesant este experiența de control. Dacă peștele cioplit n'are ochi, peștișorii nu se adună în jurul lui. Experiențele au dovedit că puii nu văd figura mamei. Ei se orientează numai după un singur semn: ochii. Aceasta înseamnă că aceste animale se nasc cu simțul „ochii mamei”. Tot astfel puii de găină se nasc cu simțul „pasăre răpitoare”. De pildă: dacă simt o pasăre răpitoare puii abia ieșiți din ou, se ascund. Astfel

știința caută să cerceteze instinctele animalelor, cari pot rezolva multe probleme pentru cunoașterea sufletului omenesc.

1. Femela poartă peștișorii în gură. După 10 zile, puii pot părăsi adăpostul lor. În total sunt 60 de pui. În caz de pericol, puii se întorc în gura mamei.

2. Un cap de pește făcut din lemn cu doi ochi negri atrage puii.

3. Peștișorii îngrămădiți la gura capului de lemn.

4. Se practică o gaură în capul peștelui de lemn.

5. Peștele de lemn atrage peștișorii, cari se ascund în gura lui.

6. Peștele de lemn fără ochi nu atrage nici un pui.

7. Apariția scândurii în fața peretelui de sticlă a aquariumului este deajuns spre a atrage mulțimea de peștișori.

1. Rochie de seară, din taffetas, compusă din două piese. Fusta în volane legate între ele și larg godate, e confecționată din taffetas bleumarin; boleroul a cărui singură garnitură e spatele, e de culoare bleu deschis.

2. Mantou de Breit-schwanz negru cu guler de vulpe albastră. Creația casei Louis Wolf.

VARIETĂȚILE MODEI

3. Ultima modă pariziană: corsete scurte, cum se purtau pe vremea bunicilor noastre. Vor prinde oare?

4. Englezii încearcă să lanseze rochia-pantaloni pentru seară. Iată aci un model compus din rochie cu pantaloni foarte largi din mătase grea, neagră și bolerou cu garnitura din „sutaș” auriu.

5. Iarna, când paltoanele noastre au — mai toate — gulerile destul de înalte, ne va fi foarte greu să ne menținem pieptănăturile „paj”, cari fiind lungi, și căzând peste gulere, se vor strica mai repede decât ne putem da seama. Moda voaletelor pentru jumătate din coafură a fost lansată tot la Hollywood și iată-o — în fotografia noastră — pe Loretta Young, purtând-o la una din recentele serate date de soții Tyrone Power.

Un regisor român

IN STUDIOURILE PARIZIENE

I. Georgescu „metteur en scène” al câtorva filme lucrate la Paris. Dela figurant la îndrumător al vedetelor. Printre geamantanele cu amintiri, scenariii, contracte, tăieturi de presă, etc. Aspecte din laboratoarele de filme și mărturii despre celebrități.

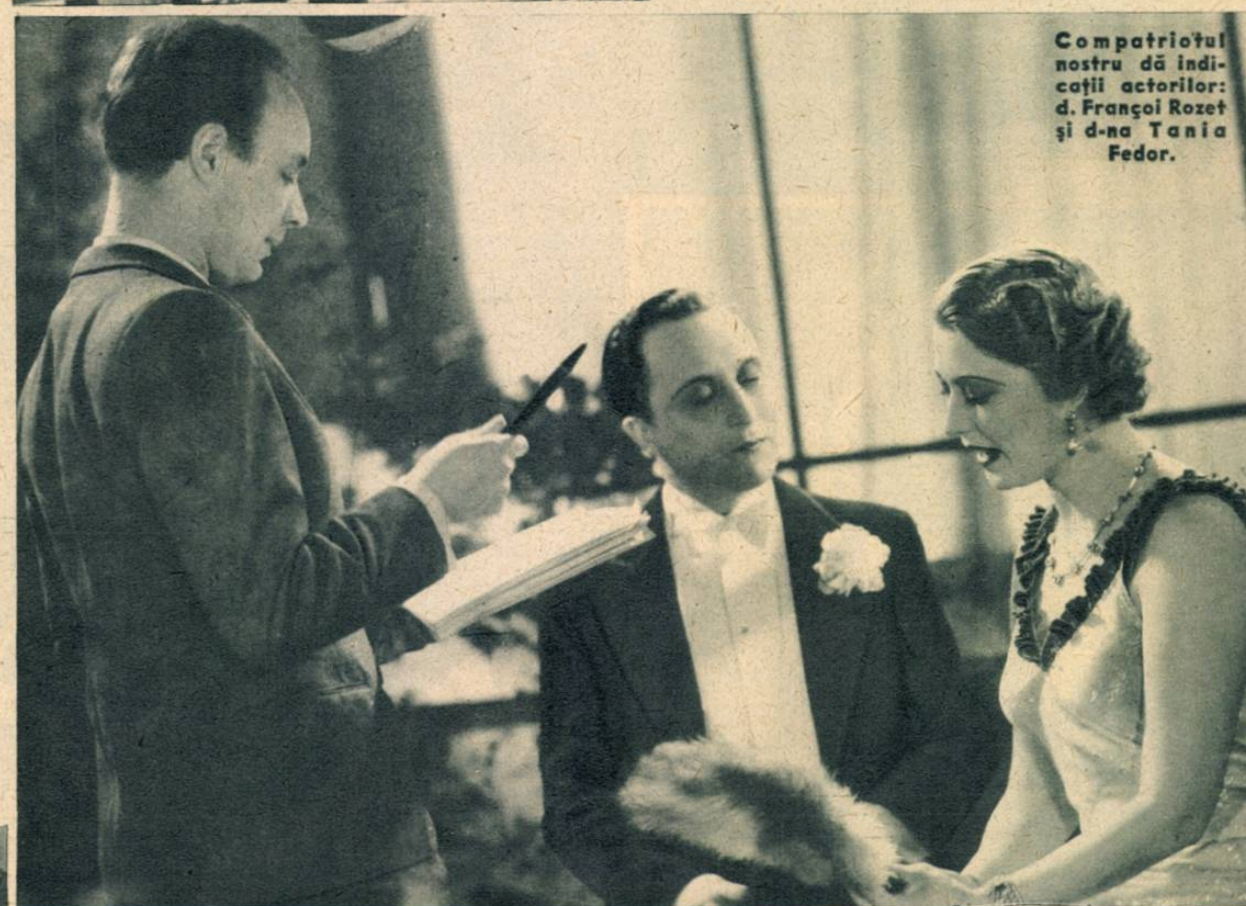
A revenit în țară — din cauza războiului care a tras obloane grele peste studiourile pariziene de filme — regizorul Ion Georgescu care, părăsind Bucureștiul acum zece ani, a reușit să-și facă în Capitala Franței un nume, grație realizărilor sale cinematografice. Puțini, desigur, sunt acei cari își mai aduc aminte de acest tânăr plin de talent și idei, care încă în 1925 a scris, a regizat și a interpretat o serie de filme românești, care au fost și primele manifestări de acest gen la noi, demne de a fi luate în seamă. „Milionar pentru o zi”, „Năbădăile Cleopatrei”, „Maiorul Mura”, „Așa e viața” sunt filmele în care numele lui Ion Georgescu a apărut când ca sem-

În studio, într-un moment de răgaz, regizorul Ion Georgescu (X) în mijlocul actorilor.

L. Georgescu, între d-nele Fanny Lacroix și Tania Fedor. Al doilea din stânga: cunoscutul compozitor José Sentis.

Compatriotul nostru dă indicații actorilor: d. François Rozet și d-na Tania Fedor.

pentru complectarea unui film. Un om de afaceri, care i-a citit scenariile îi propune încheierea contractului, în condiții optime. Un scenarist, e vorba de Manuy, redactor-șef la „Paris-Soir” îi trimite scrisori în care-i cere să accepte să-l regizeze și, adăogă că pentru textele sale n'are încredere decât în ceea ce va realiza compatriotul nostru. Scrisorile, ca și fotografiile și extrasele din presă se succed, unele după altele, într-o categorică afirmare a rolului jucat de I. Georgescu, în studiourile și în lumea filmului francez.

Invitația la premiera filmului „L'heureuse aventure”, realizat de românul „Georgesco”.

REX
Théâtre Jacques HAIK

VENDREDI 24 MAI 1938 à 20^h heures

PRÉSENTATION DU FILM

L'HEUREUSE AVENTURE

PRODUCTION S. A. F. O.

SCÉNARIO D'ANDRÉ AUBERGE

REALISATION DE GEORGESCO

MUSIQUE DE JOSÉ SENTIS

INVITATION POUR DEUX PERSONNES

Cette carte sera rigoureusement exigée à l'entrée.

În timpul turnării filmului „Les compagnons de St. Hubert”, d. I. Georgescu urmărește interpretarea scenei, după indicațiile date de d-za.

LES COMPAGNONS

GEORGESCO MS SON

— Am plecat din București — ne spune d. I. Georgescu după ce cu foarte mari greutate am ajuns să strâng cei opt mii de lei, costul biletului până la Paris.

Acolo am ajuns într-o seară de toamnă, acum zece ani, cu suma de o sută franci, în buzunar. În două zile n'am mai avut nimic din ei și eram mulțumit să rămân pe stradă. Am avut șansa să-mi întâlnesc un cunoscut din București care m'a luat la el și m'a ținut timp de șase luni. După asta s'a saturat de mine și într-o seară am găsit poarta închisă. Incepea atunci cel mai trist capitol din viață, străin, timid, și deloc familiarizat cu concepțiile Francezilor, eram gata să mă'nțorc în țară să mă fac băiat așezat și nu o singură dată, în timp ce ronșam câte-un covrig — ca unic fel de înlocuire cele trei mese zilnice — m'am gândit cu amărăciune și regret că n'am urmat sfatul mamei de-a mă face... ofițer...

Dela marile mele planuri de „metteur en scène”, care avea să revoluționeze Parisul, iată-mă după crunte greutate ajung într'un studio, ca figurant. Făceam orice. Jucam acolo roluri de hamali, băeți de teighe, gardiști, etc. și deși ne găseam în plină dezvoltare a filmului sonor eu jucam roluri „mute”. Francezilor nu le plac prea mult cei ce nu vorbesc limba lor ca lumea, și eu care eram destul de recent sosit la Paris nu eram doctor în frumoasa limbă a lui Balzac.

De aceea ca să nu mă prindă și să pierd cei treizeci de franci pe zi făceam zilnic pe bolnavul de măsă, care nu poate vorbi. Astfel am scăpat de concediere și am putut rămâne în studio. Eram „Georges” și dela figurație m'au trecut în echipa tehnică. Aici am învățat multe, am notat tot ce-am văzut și perioada această mi-a prins bine pentru viitor.

UN „WEEK-END” CU NOROC

Dacă ziua lucram în studio, noaptea în cameră scriam de zor scenarii peste scenarii pe care le prezentam pe unde se nimeria. Unul din marii producători este acolo Jacques Christian și, auzind că acesta primește zeci de scenarii — spre studiu — pe zi, i-am prezentat și eu unul. Desigur că ar fi rămas necitit și neluat în seamă, ca mai toate celelalte ce-i fuseseră prezentate, dacă n'ar fi plecat în ziua aceea într'un week-end și dacă nu l-ar fi luat, din întâmplare, în geamantan tocmai pe al meu, ca să aibe un divertisment în tren. Astfel mi-a fost citit scenariul și după două zile, Christian mă primea entuziasmat și-mi dădea să semnez contractul. Era primul meu succes. Filmul l-am realizat în trei zile și-aveam ca interpret principal pe marele actor dela Comedia Franceză, Alexandre. Ii dădeam acum sfaturi și indicații de joc.

După acest film a urmat „Ca colle” cu Fernandel, film în care scenariul și regie erau ale mele. Intre timp fac cunoștință cu doctorul în medicină Aubergé, care-mi văzuse realizările și vine să-mi încredințeze scenariile sale. Cu Aubergé am făcut filmul „Départ”, și tot cu el filmul „L'hereuse aventure”, programat, în aceeași zi, la zece mari cinematografe din Paris. „L'hereuse aventure” pe care l-am adus cu mine și se află actualmente în vamă, pot spune că m'a consacrat definitiv. După acest film, care mi-a adus succes și parale bune, am făcut câteva „documentare” interesante și-am realizat — dintr'o serie de șase — două filme de comedie burlescă gen „Stan și Bran” cu doi mari comici dela „Folies-Bergeres”: Dandy și Orbal. Aceste două filme: „Lui & Co.” și „Les compagnons de St. Hubert”, al căror scenariu, dialog și regie le-am semnat eu, au fost jucate cu acelaș succes în Franța ca și în Belgia. Eram în continuarea realizării acestei serii, când a venit războiul și când studio-urile au rămas goale, fiecare: tânăr sau bătrân, bărbat sau femeie, alergând să ajute la salvarea și triumful patriei.

Cu aceste realizări am revenit în țară unde cred că mă voi strădui — dacă nu vor lipsi banii — să fac filme românești și să turnez și versiunea lor franceză.

* * *

Amintiri despre Jouvett, Raimu, Renoir, Jenny Holt (o altă româncă ce cunoaște succes la Paris) Edvige Feuillère, Viviane Romane, Tania Fedor, Mihalescu, etc. au întregit admirabila „causerie” ce-o făcuse timp de două ore I. Georgescu, dar din păcate — pentru a nu cuprinde prea mult spațiu — despre acele evocări trebuie să renunțăm a vorbi. L-am lăsat să-și continue lectura — din care îl întrerusesem — a volumului, proaspăt apărut în California: *Tehnica cinematografică* și-am plecat cu convingerea că am fost în compania unuia dintre tinerii cei mai aleși și mai înzestrați artisticește.

LIVIU FLODA

D. primar general Victor Dombrovski inspectează lucrările viitoarelor Hale dela Obor.

A INCEPUT LUPTA IMPOTRIVA SPECULEI

La Camera de Comerț a avut loc o importantă întrunire a fruntașilor Comerțului și Industriei, sub prezidenția d-lui Prof. Const. Giurescu, ministrul Frontului Renașterii Naționale.

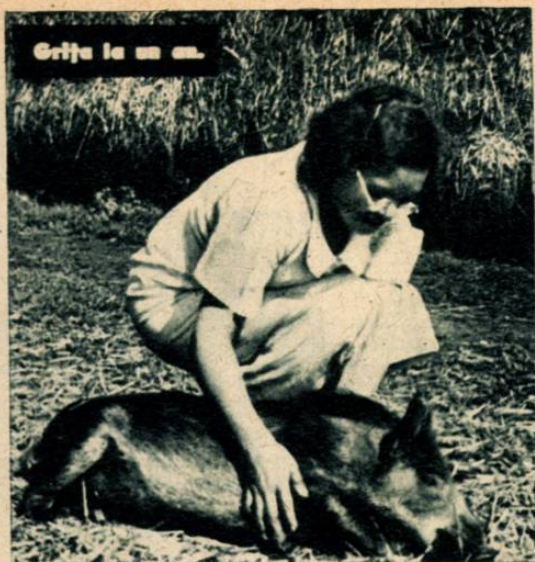
Excelența Sa D. Lufti Kirdar, guvernatorul Istanbulului, este de câteva zile oaspele țării noastre

← In clișeu nostru, Guvernatorul însoțit de d-nii N. Otescu, ministru de Interne și g-ral Gabriel Marinescu, ministrul Ordinei Publice, vizitând căminul studențesc „Regele Carol II”.

CONCURSUL NAȚIONAL AL GRÂULUI

D. N. D. Cornățeanu își rostește discursul în prezența d-lui C. Argetoianu președintele consiliului de miniștri și C. Giurescu ministrul F. R. N.

Grița la un an.

Cu Grița pe străzile orașului.

Lapte greco-romane.

PĂRINTELE Isidor Vlad, paroh greco-catolic în Miercurea-Ciucului, mi-a fost prezentat în tren acum vreo lună, într'un chip cu totul original: „părintele Vlad iscusit îmblânzitor de animale sălbatice...”.

M'a impresionat nu atât această îndeletnicire, cât lipsa unei cât de mici apropieri între ea și profesia preotului. Instinctiv m'am gândit atunci, dacă îmblânzirea lighioanelor nu-i răpește părintelui Vlad prea mult timp, din puținul cât îl are pentru îmblânzirea unei mari periculoase specii, aceea a drept credincioșilor săi.

Ș'apoi prea mare ispravă nu vedeam în această îndeletnicire și pentru lipsa ei de noutate. Cine n'a văzut în arenele circurilor fel de fel de fiare, una mai fioroasă decât cealaltă supunându-se totuși tuturor poruncilor dresorilor sub miracolul stăpânitor al biciului și sulitei și sub intimidarea focului de pistol?

Și venind vorba despre poznele unui urs îmblânzit de părintele Vlad, am ascultat relatările, fără să mă entuziasmez, ca un divertisment amuzant foarte necesar într'o călătorie plicticoasă dela Miercurea - Ciucului la Gheorgheni.

În Ardeal mai puțin, dar în Vechiul Regat, îmblânzirea urșilor și cu ajutorul lor, distracția copiilor de pe ulițele satelor și a târgurilor, este un fapt atât de obișnuit, încât a devenit proverbial:

„A se aduna ca la urs”.

Dealtcum nici nu prea era predispoziție pentru astfel de povești. Începuseră buclucurile în Polonia și discuția aluneca iute într'acolo, crezându-l fiecare pe celălalt mai bine și mai proaspăt informat asupra evenimentelor. La despărțire, părintele a reușit totuși să mă scoată din indiferentismul în care rămăsesem tot timpul cât se vorbise despre animalele sale îmblânzite. Luându-ne rămas bun, îmi spuse:

„Când te întorci la Miercurea-Ciuc, am să-ți arăt ce n'ai văzut niciodată”.

„Numai pe dracu nu l-am văzut părinte”.

Părintele zămbi ironic și mă întrebă:

„Da porc sălbatec îmblânzit ai văzut?”

„Cum?”

„La revedere domnule. Să vii la Miercurea și-ai să vezi”. Și părintele alunecă cu tot cu vagon, mângâindu-și barbișonul și zămbind cu satisfacție din cadrul ferestrei în care se proptise.

Într'adevăr, rămăsesem oarecum în dilemă. În minte îmi năvăliră o mulțime de gânduri. Mi-am amintit mai întâiu de Bremm, cunoscutul cercetător al vieții animalelor care susține că porcii sălbateci nu pot fi domesticiți. Dacă totuși părintele Vlad pretinde că a îmblânzit o scroafă sălbatecă, această îmblânzire nu poate fi decât o captivitate îndelungată într'o cușcă cu gratii de fer, așa cum am mai văzut închiși doi urși la Bușteni. Și dacă resemnarea de-a nu putea evada din această închisoare se cheamă îmblânzire, atunci are și părintele Vlad dreptate. Mai auzisem că părintele e și mare vânător și gândul îmi fugi la falsul tratat de vânatoare a lui Odo-bescu:

La taifas cu Musu.

Trântă...

Musu somnoroș — palul de urs.

MENAJERIA PĂRINTELUI VLAD LA MIERCUREA CIUCULUI UN PREOT A REUȘIT SĂ IMBLÂNZEASCĂ UN MISTRET

Liman, pisica sălbatecă.

Un exemplar rar de mistreț. Impușcat de părintele Vlad.

„Dar dacă sunt victima unei povești vânătoarești și că părintele își distrează acum tovarășii de călătorie pe seama mea?”

O coincidență bizară mă făcu să meditez și mai mult asupra celor auzite în tren. În seara aceleiași zile am asistat la spectacolul cirului Kludski în Gheorgheni. În primul număr erau prezentați doi urși polari și doi indigeni, natural, în interiorul unei puternice îngrădături de fer. La un moment dat, unul dintre urșii indigeni și chiar cel mai mic, în timp ce era obligat să facă unele figuri, se repezi la dresor și-i sfâșie piciorul. Abia a putut fi scos din ghiarele lui și trimis imediat la spital. Împrejurarea mă făcu să pierd și slaba credință ce-o aveam despre posibilitatea de îmblânzire a animalelor sălbatice și chestia cu scroafa părintelui Vlad, în cazul că n'ar fi poveste, trebuie să fie așa cum m'am gândit eu: o cușcă de fier în care

bietul animal își frământă „îmblânzirea”.
VULTURII ȘI POZNELE LUI MUSU
Intors în Mercurea-Ciucului și frământat de curiozitate, am început să mă informez dela cunoscuți. Mi se spunea atâtea basme, încât începusem să cred că trăesc într-o lume de inspirați și că părintele Vlad e un fel de Tarzan care stă la taifas cu sălbăticiile codrului.

Mi se vorbea despre doi vulturi cari la fluturarea pălăriei părintelui alunecau din văzduh ca săgeata, până pe umerii lui. Apoi despre ursul Musu tovarăș de pat și adversar de lupte greco-romane al părintelui Vlad. Trăia într-o totală libertate, umblând singur pe străzile orașului. Uneori seara o mai ștergea părintele la câte o partidă de cărți. Cum îi simția lipsa Musu îi lua urma și nu se lăsa până nu dădea de el. Cu liniștea celui mai suportabil „chibiș” aștepta până la sfârșit. Unii, cari nu-l cunoșteau și se pomeneau mergând pe trotuar cu Musu lângă ei, povestesc cu multă sinceritate fenomenul pierderii controlului asupra unor funcțiuni organice, ca efect al neprevăzutei întâlniri.

A intrat poznașul într-o Duminică, în timpul slujbei în biserica ungurească. S'a urcat neobservat pe scări până'n amvonul de predici, unde ridicat în două labe privea liniștit mulțimea credincioșilor. O bătrână, în timpul unor foarte cucerne mătăanii, dădu cu ochii de el și rămase încremenită în ultima plecaciune. Biata bătrână leșinase. Slujba s'a sfârșit mai curând ca altă dată și credincioșii plecau prea grăbiți față de felul obișnuit în care trebuște părăsit un lăcaș de rugăciune.

Birourile instituțiilor erau locurile de predilecție ale vizitelor lui Musu. Se plimba spre exemplu, pe sălile tribunalului, mai des ca un avocat fără procese. Nimeri într-o zi într'un birou al batalionului de vânători unde lucra de zor un tânăr sublocotenent venit de curând la acea unitate și care nu avuse încă ocazia să-l cunoască pe Musu. L'o fi indignat pe d. ofițer deschiderea ușii fără bătaia obligatorie în ea, dar când a dat cu ochii de înfățișarea neobișnuită a musafirului, a renunțat la explicația încălcării regulilor impuse de civilizație și — cum se spune în limbaj militar — bătut în retragere, până'ntr'un colț al biroului, unde probabil regreta neglijența de a nu-și fi redactat testamentul și poate că în gândul său pe care-l credea cel din urmă, cerea iertare celor pe cari i-a nedreptățit. Musu, însă venise pentru alte treburi. Venise să-și cunoască situația militară, și pentru că nu mai avea cine să-l informeze, răsfoi el hârtiile de pe birou, mai scoase niște dosare dintr'un dulap, după care, recrutul îmblănit, și cu totul lipsit de sentimentul respectului față de superior, plecă fără să salute.

Nu știu dacă d. sublocotenent și-o fi cerut sau nu concediu. CUM AM CUNOSCUȚ PE GRIȚA

Toate amănuntele acestea mi-au

deșteptat și mai mult curiozitatea și căutam să-l întâlnesc pe părintele Vlad. Doream să văd pe Grița scroafa sălbatecă. Ocazia s'a ivit curând și părintele-mi făcu promisiuni sigure. Așteptam să fiu invitat să admir pe Grița în cușcă cu gratiile de fer. Lucrurile s'au întâmplat însă altfel și'n totală contrazicere cu dorința mea.

Era într-o Sâmbătă dimineață. Mă 'mbrăcam când părintele apărut în odaia mea și-mi spuse pe un ton natural, ca și cum m'ar fi anunțat să mă grăbesc că ne așteaptă trăsura:

„Imbracă-te mai repede. Am venit cu Grița. Mă așteaptă'n curte.

Nu știu ce am răspuns, pentru că-mi apărut înaintea ochilor scena din circ dela Gheorgheni și nu-mi mai nimeream nasturii dela haină. Imi venea să blestem ceasul când l'am cunoscut pe părintele Vlad, dar n'aveam încotro. Până să mă 'mbrac, părintele ieșise cu Grița în stradă. Când am dat cu ochii de namila de porc, cât un vițel de mare, umblând pe stradă liberă fără măcar să fie legată c'un lanț de gât așa cum bănușeam, mi s'a făcut inima mică și m'au trecut sudorile.

— Hai să mergem domnule.

— Unde părinte?

— La fotograf, poate ai nevoie de o poză.

Nu mai înțelegeam nimic. Cum să merg pe stradă cu dihania aceea fioroasă după mine? M'am pomenit totuși mergând alături de părintele Vlad, care încerca să mă lămurească asupra unor principii pedagogice despre îmblânzirea animalelor. Mărturisesc cinstit că n'auzeam decât silabe fără înțeles.

Ce n'aș fi dat să fiu atunci într'un balcon, într'un pom, într'un turn de biserică, undeva sus, dar nu pe stradă și cu Grița grohând la un pas în spatele meu. Am privit depe geam la solemnitatea pozării care se făcea în stradă.

Însfârșit, mă convinsesem mai mult decât doream și eram fericit că s'a terminat povestea. Dar părintele mă pofti mai departe la plimbare și de rușine am acceptat.

În această plimbare părintele Vlad mă lămuri asupra felului în care trebuie făcută îmblânzirea animalelor, pretinzând că se poate reuși cu fiecare caz în parte, prin metoda d-sale. Ea se bazează pe dragostea ce trebuie stabilită între animal și stăpân, printr-o observație îndelungată a dorințelor lui și satisfacerea lor.

Părintele Vlad nu obligă pe discipolii săi să facă nimic din ceea ce nu le convine, pentru că ceea ce face dânsul este doar rezultatul unei nemărgite dragosti față de toate animalele. După părerea sa, ca rezultat a unor experiențe făcute timp de peste 20 de ani, îmblânzirea nu se poate face după reguli stabilite ci după observarea îndelungată a fiecărui caz în parte, chiar din aceeași specie. În condițiunea principală este stabilirea raportului sufletesc între animal și îmblânzitor.

EMIL DIȚU

REALITATEA FEMEII

EU, TU ȘI EA...

...TOATE NE VOM FACE ACESTE

MINUNATE PIESE DE LINGERIE

1. Pijama simplă dar elegantă pe care o puteți croi din flaneluță, stofă subțire sau mătase. Metraj: 1.70 m. pentru jachetă și 2.10 m. pentru pantalon.
2. „Dessous” pentru rochie de seară, foarte decoltat în spate. Metraj: 2.70 m. la 90 cm. lat.

A VENIT TOAMNA. Zilele însorite s'au retras, resemnate, pentru a face loc zilelor ploioase, când femeile preferă să stea mai mult în casă, la gura căminului sau lângă radiatorul puțin încălzit al caloriferului. Este deci cel mai indicat timp pentru revizuirea lenjeriei și improspătarea ei. Dăm în această pagină patru delicioase modele, pe care le puteți confecționa singure.

3. Rochie de casă, cu mânecile croite kimono. Metraj: 3.70 m., la o stofă lată de 1.40 m.

SATUL UNDE OAMENII SE CĂSĂTORESC ÎN FAȚA NICOVALEI

Gretna Green

TRADIȚIILE Angliei se păstrează timp de secole și nici un eveniment cât de important ar fi nu poate să le facă să dispară. Dacă uneori cineva încearcă să schimbe ordinea lucrurilor, care sunt așa de când s'au pomenit, totul se face cu o strângere de inimă sau cu multă împotrivire, căutându-se prima ocazie prielnică să se revină la situația dinainte. Așa, de exemplu, se spune că la venirea regelui Eduard VIII-lea, actualul duce de Windsor, toate ceasurile palatului regal au fost puse la punct, fiindcă mergeau cu un sfert de oră înainte. Dar imediat ce s'a urcat pe tron regele George, ceasurile și-au reluat sfertul de oră cu care avansau. Gestul a fost foarte bine primit de toți supușii Angliei, care regretau tradiția călcată. Există în Anglia oameni care au dreptul să stea cu pălăria pe cap în fața regelui și alții care primesc impozite dela suveran. Toate acestea sunt respectate, ca și când legile în virtutea cărora dăinuiesc s'au votat ieri.

Una din cele mai ciudate tradiții, care se păstrează, este a fierarului din Gretna Green, în Scoția, care are dreptul să căsătorească pe toți tinerii care vin să i-o ceară.

Odinioară, prin secolul XVII și XVIII, tinerii aristocrați englezi, când voiau să se însoare cu aleasa inimii lor, fără consimțământul părinților, o puteau face pe ascuns, doar cu binecuvântarea unui pastor. În 1745, Lordul Hardwick ceru o lege, care să interzică aceste căsătorii. Legea se votă dar nu era valabilă decât pe teritoriul Angliei. Din fericire, în Scoția, această lege nu avea putere iar obiceiurile admiteau unirea a două ființe în fața unui singur martor. Granița era aproape și ușor de trecut peste râul Sark și la două sute de metri în spatele lui se afla satul Gretna Green. Răzmirile începură să se înmulțească și căsătoriile făcute în Scoția la fel. După o noapte de călărie disperată, cu teama unei urmăritări îndrăgostite săreau depe caii albi de spume și găseau fără osteneală un suflet mărinimos, care să fie martor jurămintelor lor. Primul care avu ideea să-și aranjeze o sală specială pentru căsătoria celor veniți din Anglia, fu negustorul de tutun al satului. Dar fierarul, care puse și el în practică ideea aceasta, avu mai mult succes, fiindcă el oficia chiar în fierărie, alături de nicovală, în care lovea puternic cu ciocanul, în clipa solemnă când se rostia tradiționalul „da”. Efectul era irezistibil. Podarul, paznicul, învățătorul satului, încercau la rândul lor să exploateze ideea, dar nu avură prea mult succes și nu putură rivaliza

Mulțime pe tineri vin să viziteze sala de „căsătorii” a fierarului din Gretna Green.

Incins cu șorțul său de piele, fierarul-șelar citește un pasaj din Biblie, în fața tinerilor căsătoriți.

Cu mâinile unite peste nicovală pe care este pusă Biblia, tinerii pronunță un „da” solemn, pe care-l va consacra o lovitură de ciocan.

Tinerii căsătoriți și martorii semnează în registrul special.

foarte bine să exploateze prestigiul trecutului. El a instalat un mic muzeu, unde figurează portretele tuturor personalităților care au venit, de bunăvoie, să-și pună jugul căsniciei, căci toți cei cari s'au căsătorit la Gretna Green, n'au făcut-o din interes.

Vizitatorii plătesc 6 pence intrarea în acest muzeu și vara sunt până la o mie de vizitatori. Căsătoriile sunt mai numeroase Sâmbăta, din cauza săptămânii engleze. Uneori sunt până opt perechi pe săptămână. În general,

lipsesc martorii care să dovedească domiciliul legal de trei săptămâni în Scoția, dar sora și cumnata lui Rennison sunt foarte drăguțe și atestă totdeauna că legea s'a împlinit.

Tinerii căsătoriți plătesc foarte bucură fierarului, taxa de o liră; să nu uităm însă a preciza că renumitul fierar este numai șelar.

Dar fiindcă oficiază cu șorț de piele și ține în mână un ciocan cu care izbește în nicovală, tradiția este respectată.

MARIAN MARCU

OLANDA O ȚARĂ DE OAMENI PAȘNICI GATA SĂ SE APERE

(Urmare din pag. 3-a)

Amândouă aceste țări sunt mari comercianți și colportori internaționali. Întâmplător Marea Britanie este cel mai bun client al Olandei; asemănările par evidente acum.

În estul îndepărtat, Olanda administrează în mod priceput și profitor pentru ea, vastul arhipelag cunoscut sub numele de Indiile Olandeze de Est, care suprapus peste harta Europei s'ar întinde din Irlanda până după Marea Neagră.

Marile industrii agricole și minere ale Indiilor produc cauciuc, ceai, zahăr, petrol și cositor.

Este evaluat cam la o sută de milioane de lire sterline capitalul englez investit în Indii și datorită politicii Porților deschise (open-door) el a fost admis pe plan de egalitate cu capitalul olandez.

Populația totală a Olandei este egală cu cea a Londrei, dar imperiul ei, cu o populație de aproape 70.000.000 suflete este unul din cele mai mari din lume. Capitalul străin este binevenit, totuși cel englez este mai mult agreat. Deaceia Marea Britanie este asociată chestiunilor economice ale Indiilor; asociația ei este însă, în mod natural limitată la chestiunile în legătură cu propriul ei capital.

Interesele economice și faptul că linia aeriană Singapore-Australia transează deacurmezișul Indiile Olandeze fac pe Marea Britanie să accepte stăpânirea binevoitoare a Olandei asupra acestor teritorii, iar Olanda este liniștită la gândul că bazele din Singapore păzesc flancul de Nord-Vest al Imperiului său.

Obligația de a respecta neutralitatea Olandei ni se pare puțin cam platonice. Numai motive de ordin militar sau economic vor determina viitoarele acțiuni. Olanda poate fi atacată sau prin provincia Limburg sau pe cale marină.

Dar dacă, indiferent sub ce fel de pretext, Olanda este atacată, Olandezul secolului 20 va ști, întocmai cum au făcut și strămoșii săi, ce trebuie să facă cu canalurile sale: EL VA CHEMA ÎNĂUNTRU MAREA.

Citiți:

„MAGAZINUL”
revista publicului select

Citiți în fiecare săptămână

„Medicul nostru”

INAUGURAREA SĂLII DE GIMNASTICĂ A BĂNCII NAȚIONALE

În timpul serviciului religios.

P RIMUL nostru institut de emisiune, în grija pe care o poartă funcționarilor săi, a luat inițiativa ca pe lângă realizările de astă vară, să construiască o sală de gimnastică.

Cu sprijinul nelimitat al d-lui ministru Mitiță Constantinescu și al Consiliului de Administrație al Băncii Naționale, a fost amenajată o sală modernă în noul palat din Calea Victoriei. Solemnitatea inaugurării a avut loc Miercuri după amiază, în prezența d-lui ministru Mitiță Constantinescu, guvernatorul Băncii Naționale, a d-lor Teofil Sidorovici, comandantul Străzii Țării, George Plagino, I. Lepădatu, O. Kiriacescu, etc.

După ce părintele Inocențiu Ștefănescu a oficiat sfeștania, a luat cuvântul d. arhitect Radu Dudescu, care a organizat sala de gimnastică. Au mai luat cuvântul d-nii George Plagino, președintele U. F. S. R., Teofil Sidorovici, comandantul Străzii Țării. Tuturor le-a răspuns d. ministru Mitiță Constantinescu, guvernatorul Băncii Naționale.

DI. ministru Mitiță Constantinescu guvernatorul Băncii Naționale pronunțându-și cuvântarea ocazională.

DENTISTUL VEDETELOR AMERICANE spune:

„Minunata strălucire a surăsului vedetelor Americane este datorită remarcabilei acțiuni a Kolynos-ului, crema dentifrice bazată pe o formulă modernă și științifică, pe care o întrebuințează regulat”.

Întrebuințarea de două ori pe zi a unui centimetru de Kolynos pe peria uscată vă va da și Dv. un surâs luminos.

ILUMINAȚI SURĂSUL Dv. cu KOLYNOS

Asa trebuie
să fie?

Nu! Nimeni nu trebuie să fie gras, îngrășatul îmbătrânește. Există de zeci de ani un mijloc ideal pentru slăbire și menținerea siluetei

Tabletele de slăbire
Kissingen

compuse din sarea naturală a
renumitelor Băi Kissingen
BOXBERGER KISSINGEN

În cutii originale ambalate în celofan.

Bolnavi de plămâni!

MII DE BOLNAVI VINDECAȚI

Cereți imediat cartea asupra

METODEI NOUI DE NUTRIȚIE,

care a salvat pe mulți. Această metodă poate fi adoptată oricărui regim și ajută a învinge repede boala. Sudoarea noptea și tusea dispar, greutatea corpului se urcă și o calificare treptată oprește suferințele.

OAMENI SERIOȘI

ai științei medicale confirmă eficacitatea metodei mele și sunt de acord cu întrebuințarea ei cu cât mai repede se începe cura cu atât mai bine.

ABSOLUT GRATIS

primiți cartea mea din care veți afla multe demne de știut.

Deoarece editorul meu trimite în total numai

10.000 BUCĂȚI GRATIS

scrieți imediat pentru ca și Dv. să fiți printre primitorii fericiți.

Este suficient o carte poștală la adresa de mai jos: Ernst Pasternack, Berlin/SO, Michaelkirchplatz 13 Abt. Z. 596.

SUNT VINDECABILE BOLILE DE PLĂMÂNI?

Toți acei cari suferă de astmă, tuberculoză pulmonară, și la laringe, catar la vârful plămânilor, tuse învechită, răgușală persistentă, gripă și n'au găsit vindecarea până acum primesc dela noi lămuriri, absolut gratuit și franco o carte cu multe ilustrații asupra temei: „Sunt vindecabile bolile de plămâni?”. A se scrie o carte poștală, francaia cu 7 lei — la adresa exactă: PUHLMANN & Co., BERLIN, 836. MIGGELSTRASSE 25—25 a.

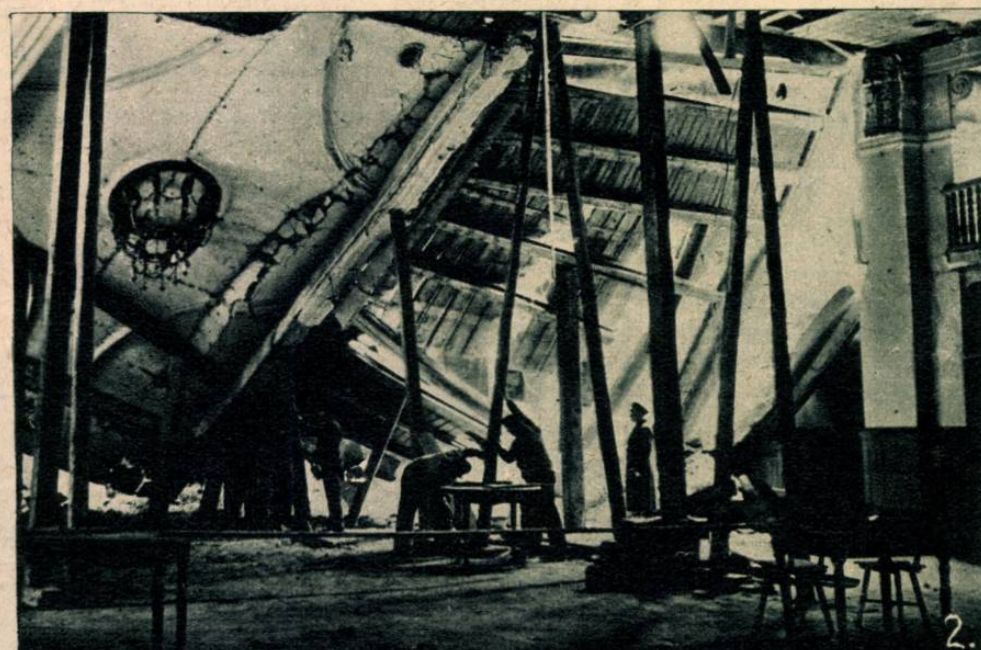

RECRUȚII AVIAȚIEI NAVALE

sunt instruiți, înainte de a fi
vârșiți la unitățile respective.

REGELE ANGLIEI DECOREAZĂ PE EROII AVIAȚIEI ENGLEZE

În timpul vizitei Regelui Angliei la diferite baze ale forțelor aeronautice britanice, Suveranul a decorat mai mulți membri ai lui „Royal Air Force”, pentru acte de bravură, săvârșite în timpul luptelor dintre avioanele britanice și dușmane.

1. D U P Ă ATENTATUL D E L A M U N C H E N

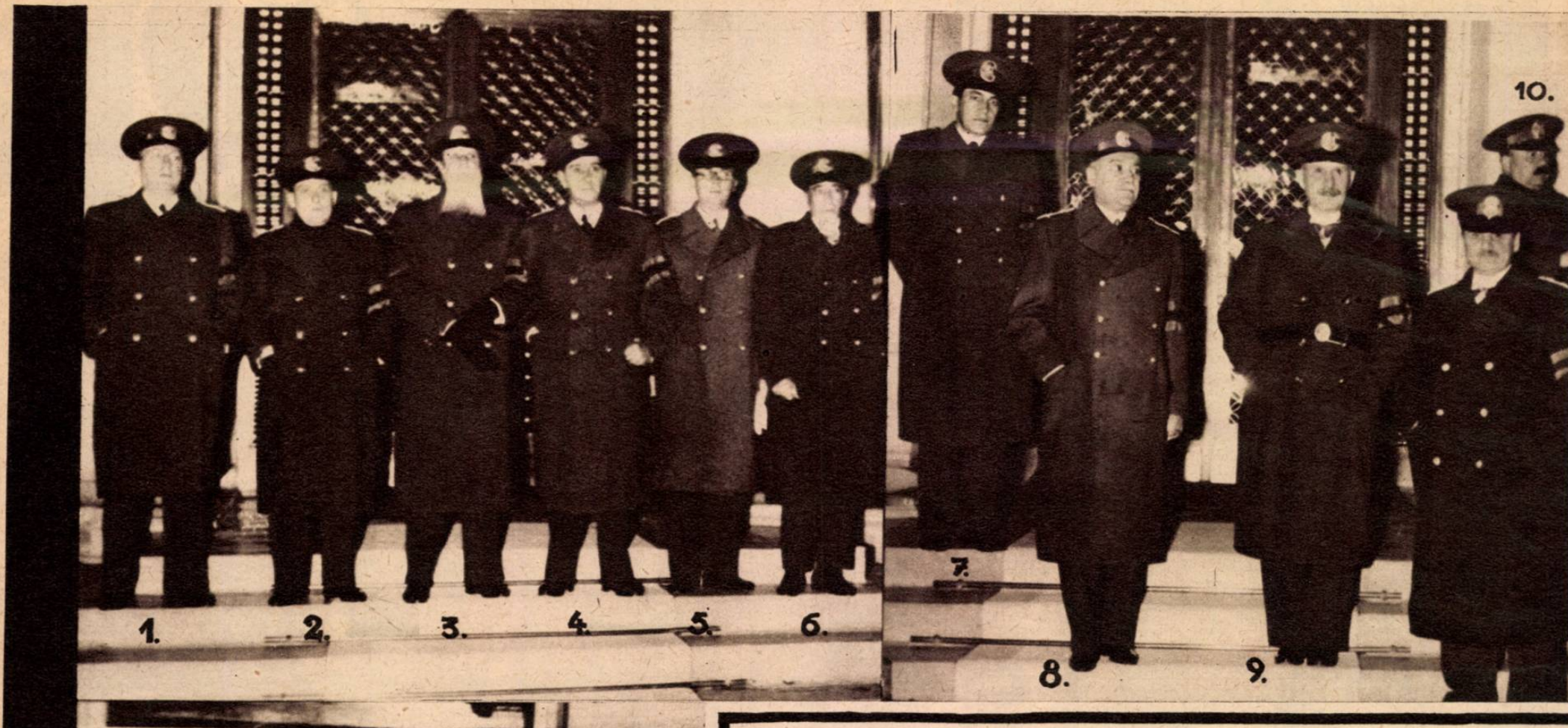
1. Mesele localului Bürgerbräukeller pline de molozi, în urma atentatului încercat asupra d-lui Hitler, la München.

2. Marea sală a localului Bürgerbräukeller distrusă, în urma atentatului.

MĂRIA SA MARELE VOEVD MIHAI, MOȘTENITORUL TRONULUI, DEVENIT SENATOR DE DREPT, ROSTEȘTE PRIMUL SĂU DISCURS ÎN FAȚA MATURULUI CORP.

Noul guvern, după depunerea jurământului la Palatul Regal.

Dela stânga la dreapta d-nii miniștri: 1. Prof. Dr. Hortolomei, 2. Petre Andrei, 3. Grigorovici, 4. Mihail Ralea, 5. C. C. Giurescu, 6. Istrate Micescu, 7. Gh. Vântu, 8. ing. I. P. Giurțu, 9. Ionescu-Sisești, 10. C. Angheliescu, 11. N. Sibiceanu, 12.

TARA ARE UN

MARELE VOEVOD MIHAI, MOȘTENITORUL TRONULUI SENATOR DE DREPT

Cel mai tânăr Senator de drept
semnează jurământul pe care L'a
depus.

După rostirea
discursului, Măria
Sa Marele Voevod
Mihai a fost felicitat de Consilierii
Regali și membrii
guvernului. In fo-
tografia noastră
d. Consilier Regal
Victor I amandi
prezintă felicitări
Moștenitorului
Tronului.

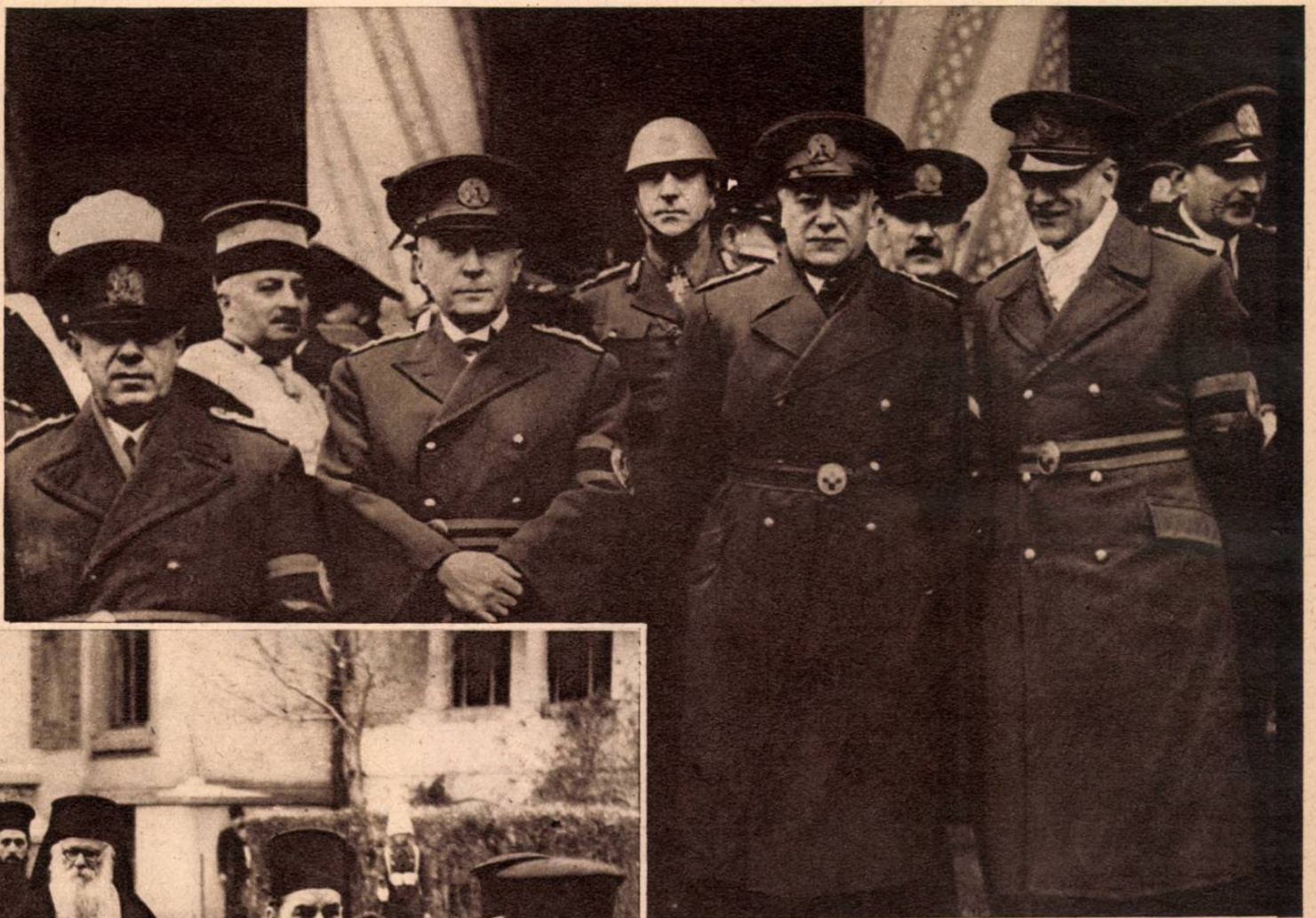
NOU GUVERN

Radu Portocală, 13. Gh. Tătărescu, 14. Grigore Gafencu, 15. prof. I. Nistor, 16. prof. Victor Slăvescu, 17. Silviu Dragomir, 18. Mitiță Constantinescu; 19. Mihail Șerban.

DUPĂ demisia guvernului prezidat de d. Const. Argetoianu, M. S. Regele a însărcinat cu formarea noului guvern pe d. Gh. Tătărescu, Consilier Regal.

În cursul zilei de Vineri d. Gh. Tătărescu a alcătuit noul cabinet, în care au intrat personalități marcante din viața noastră publică. Astfel au intrat în guvern d-nii ing. I. Gigurtu ca titular al ministerului lucrărilor publice și comunicațiilor, C. Angelescu la ministerul economiei naționale, prof. dr. N. Hortolomei la ministerul sănătății, Istrate Micescu la ministerul justiției, Gh. Ionescu-Sisești la agricultură și domenii și I. Nistor la culte și arte. Nouii subsecretari de stat sunt d-nii: N. Sibiceanu la președinția consiliului de miniștri, dr. P. Țopa la ministerul sănătății, Radu Portocală și Gh. Vântu la ministerul de interne, Gh. Grigorovici la ministerul muncii și Titus Enacovici la ministerul economiei naționale.

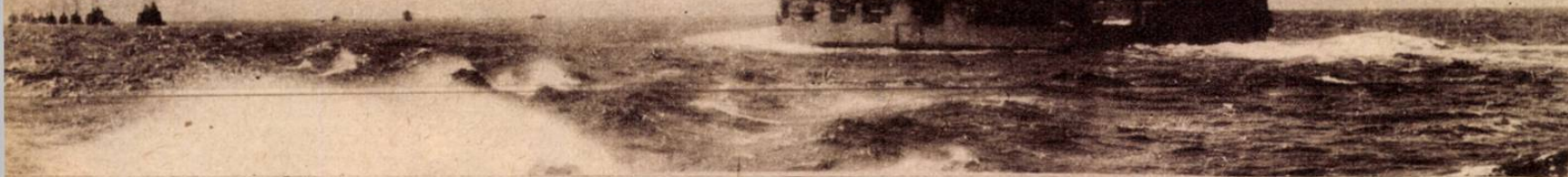
După cum a anunțat d. Gh. Tătărescu în discursul pronunțat la depunerea jurământului, noul cabinet vafi „un guvern de pacificare, de construcție și de întărire în toate domeniile”.

D. Ing. I. P. Gigurtu, ministrul lucrărilor publice și al comunicațiilor la serviciul religios de la Patriarhie.

Clerul la slujba religioasă de la Patriarhie.

Moartea

1. Vase de război franceze.

2. Vas căutător de mine, într'un port englez.

PLUTEȘTE PESTE APE...

O PATRULARE IN ZORI DE ZI, ALĂTURI DE CEI CARI STRĂJUIESC CĂILE IMPERIALE ALE FRANȚEI ȘI ANGLIEI

ÎN fiecare dimineață, pe coastele Atlanticului, începând dela golful Gasconiei până la Pasul Calais, în jurul orei când crepusculul dimineții face ca fârmul să se contopească cu marea, hidroavioanele franceze părăsesc bazele, pentru patrulare.

Nu iau înălțime mare, ci zboară aproape la suprafața apei, încrucișând, pe sectoare anumite, iar piloții caută cu ochi ageri dușmanul mascat de valuri. La bordul aparatelor se află doi sau trei oameni, fiecare având misiuni bine precizate.

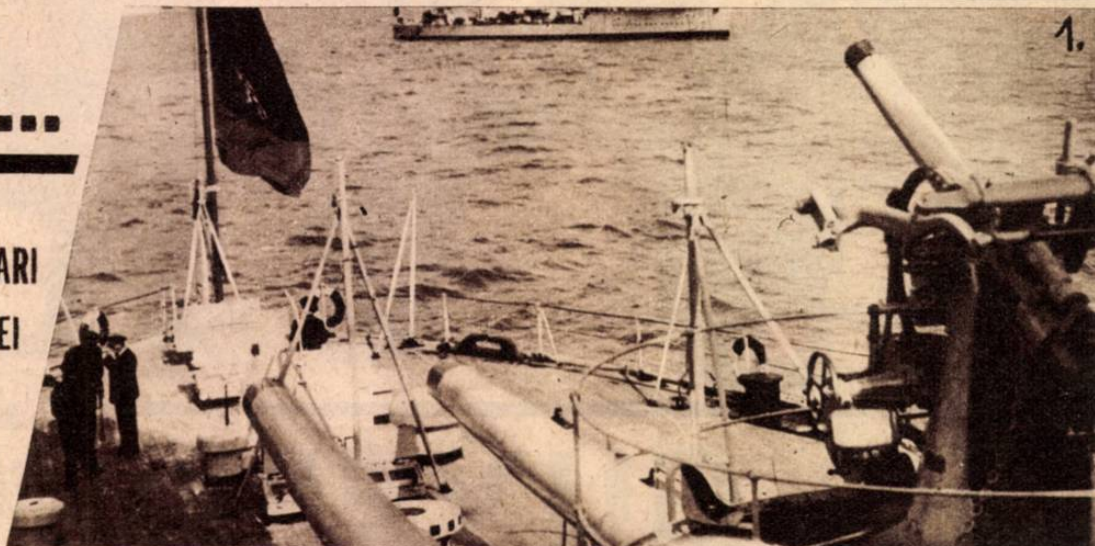
E momentul cel mai propice pentru vânătoare. Submarinele dușmane plutesc la suprafață tot timpul nopții. Dacă întârzie însă prea mult, în momentul când vin zorile și mai ales dacă prin partea locului patrulează un hidroavion al puterilor aliate, soarta lui este pecetluită. Bombele și torpilele sunt gata să intre în acțiune. Echipagiile submarinelor cunosc însă acest pericol și foarte rar se întâmplă ca lumina zilei să surprindă pe vreun întârziat la suprafața mării. De cele mai multe ori, hidroavioanele revin la bază, fără a fi lansat o singură bombă.

LUPI DE MARE

— Fără îndoială că vă plictisiți sburând, fără nici un rost, — a spus într'un rând un gazetar, unor piloți de hidroavioane.

Oamenii s'au privit întâi,

Depe vasul port-avion „Hood” pornește un hidroavion.

1.

2.

neînțelegând sensul celor spuse, apoi unul a răspuns: — La urma urmei, asta-i meseria noastră! Nu prea avem ce povesti.

La insistențele gazetarului, un camarad a sfârșit prin a spune:

— E drept că există printre noi un pilot care a avut norocul să scufunde un submarin inamic, în largul portului Brest. E o ispravă sigură, care a fost omologată oficial.

Un alt pilot, care avea înfășurat în jurul gâtului un ciorap de mătase, ce-avea să-i servească ca fetiș dar și ca protejare împotriva frigului, a intervenit în discuție: — Cred că este mai interesantă isprava altui pilot, care a trebuit să aterizeze, din pricina unei pane de motor, în apropierea unui cargobot, în aparență neutru. Cum comandantul navei ezita să-l remorcheze pentru a-l conduce într'un port apropiat, pilotul amenință vasul cu micul său tun de bord și cele două mitraliere. În cele din urmă, aruncă un cablu și se îndreaptă, de voie, de nevoie, spre portul cerut de pilot. În port, la o sumară percheziție, se constată că la bord se afla o remarcabilă cantitate de mangan destinaț Hamburg-ului. De bună seamă că trebuie să ai noroc ca să ți se întâmple așa ceva.

PESCUITORII DE MINE

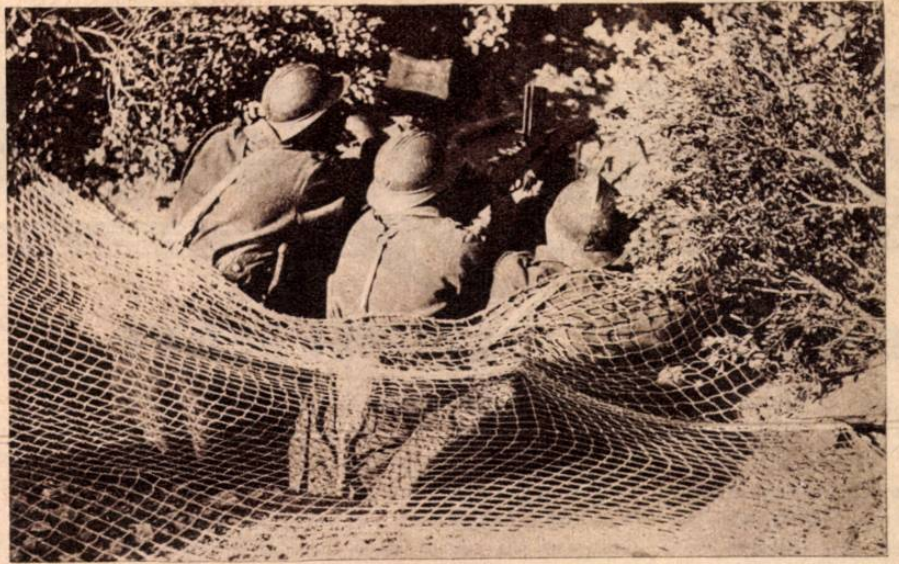
Cine are posibilitatea să viziteze porturile franceze în aceste vremuri are ocazia să vadă un soi de nave, foarte curioase, cari se află zi și noapte în larg. Nu este vorba de vase de război, cu siluetă impresionantă, ci de nave relativ mici și greoaie. Echipagiul nu este format din marinari bine disciplinați, ci din pescari, așa cum îi întâlnești la bordul oricărei nave, depe toate mările lumii.

Vasele acestea străbat mereu aceiași cale, răscolind marea cu rețelele lor de oțel, spre a găsi minele dușmane, purtătoare de moarte. Vasul nu reintră în port, pentru odihnă, decât dacă în locul lui rămâne un alt pescuitor de mine, tot atât de greoi și de puțin elegant. Vorbind despre războiul nervilor trebuie neapărat să ne gândim la (Continuare în pagina 18-a)

Scene

DIN VIAȚA DE CANTONAMENT

Sergentul de zi. — O aplicație. — Domnișoara oxigenată. — La gară. — Teteristul.

Un post de mitralieră camuflat.

Infanteriști trecând cu un sistem inginer — o apă întâlnită în cale.

ZIUA începe devreme de tot. La ora cinci, când somnul e mai dulce ca oricând „sergentul de zi” își începe misiunea. Glasul lui sparge tăcerea nopții și frânge visurile, celor din spatele ferestrelor.

La fiecare curte, alte nume:

- Simiiioaneel...
- Sârbuleeel...
- Cocanel...
- Ileeel...

Apelul revoluționează întreaga uliță. Câinii — câte șapte, cel puțin, de fiecare casă — se reped la gard, furioși, pentru că și lor, poate, le-a fost stricat somnul. Oamenii se scoală greu... Suntem în pragul iernii. Nopțile-s lungi, întunerecul împărat, focul stins de mult.

În prag apare, de cele mai multe ori, ca prim ecou al alarmei, câte un moș, în cămașă doar, nu însă și fără căciulă. Suferă desigur de insomnie și-a venit să dea o mână de ajutor. Numai ce-l auzi, îndemnând cu glas părintesc, dela fereastră, pe cei dinăuntru.

— Sculați-vă, brel! Vă strigă dom'sergent! Vreți să vă pedepsească?

... „Dom sergent” nu umblă după pedepse, așa cum crede unchiușul. El își face doar misiunea. Eri — când nu era de serviciu — și lui i-a fost greu să se scoale, când a fost trezit din toiu un vis ce-l purta spre o seară de vară cu lună și flirt, iar mâine îi va fi la fel... Cum să nu creadă deci, celor ce tot întârzie și aprindă fitilul, primul semn al luăr în considerare a „deșteptării”? Da, programul nu poate suferi întârziere.

— Hai Dumitrache! Mai repede, și doar că trebuie să pleci la alimente!

— Și tu, Jipa, ia-ți arma și treci patrule!

— Ceaiul îl vreau gata la șase și jumătate! M'ai înțeles, Fischer? Pune depe acum să fiarbă apa!

— Iar ai întârziat la grăunțe, Hara-lambiel! De aia ai cai slabi. Grăbește-te și ai grijă să-i speli la copită, c'au fost în corvoadă astănoapte!

— Azi e inspecție la harnașament. Să nu cumva să găsească domnul căpitan vreă șea murdară sau scările necurățate!

... Și toate astea strigate dinaintea porților, în acompaniamentul sălbatec al dulăilor întăritați, și toate astea în beznă investimantată de ceață apăsătoare a toamnei târzii. La ora când somnul mai cere încă tribut multora, soldații pornesc veseli și de cele mai ori cântând, cu caii la la ighiabil fântânilor, pentru adăpat.

Ne întorcem dintr-o aplicație. A durat două zile și am parcurs călare aproape șaptezeci de kilometri. Tema a reușit de minune — a declarat generalul, când a trecut pe la divizionul nostru. Telefonistii au întins firele, noaptea, peste văi și dealuri, cu cea mai mare exactitate, deși regiunea nu era cunoscută, observatorii au săpat toată noaptea gropile pentru camuflaj, cu toată ploaia ce voia să le strice munca, tunurile au fost pe poziții, puțin după miezul nopții. Toate au decurs în cea mai perfectă ordine, așa că la primele licăriri ale dimineții ce-a împrăștiat norii, loviturile pornite de la bateriile de tragere au putut fi observate, căzând pe locurile fixate.

... Acum ne întorcem în cantonament. Am parcurs treizeci de kilometri și iată-ne, la căderea serii, în pădurea ce ne desparte de satul de unde suntem instalați. Mergem la pas. Caii ne poartă cu precizie, prin noroaie și hârtoape. Luna și-a făcut apariția, mare, rotundă, portocalie. Încă un tovarăș de drum, colo sus, în afara celor din coloană.

— Cine știe să cânte ceva? — întreabă sublocotenentul, veșnic în căutarea stimulentei în clipe grele.

— Să cânte Floreal — se aud îndemnuri din diferite puncte. Și Florea, țiganul „trompet” și „ține cal” în armată, — „gurist” și „țambalagiu” în civilitate, îi dă drumul, cu foc și jale, la un cântec haiducesc. Pădurea îi duce, printre arborii văduviți de podoaba frunzelor, cântecul, până departe în inima ei, acolo, de unde pornit, cândva...

(Cont. în pag. 1)

— Fii liniștită, mă întorc în curând!...

Imaginile Bursei

REPORTAJUL ULTIMEI FEBRE

BURSA. Nu numai pentru documentarea reportajului de față, dar și din curiozitatea amatorului de spectacole violente, am fost câteva zile la rând, la începutul lui Noembrie, martorul accesului ei de febră. E un spectacol ce merită contemplat. Numai așa, prin contact direct cu frenetica manifestare a acestui organism, mi-am dat seama, câtă dozebire de climat este între o noțiune și realitatea ei concretă. Numai așa poți sesiza imaginea unei deslănțurări pătimașe, cum n'a izbutit să ți-o procure nici literatura, nici filmul.

Când spui *bursă*, e cum ai rosti un cuvânt cu rezonanță uzată Trezește doar prin asociație, o instituție birocratică, menită să furnizeze zilnic buletinul cotelor, ca serviciul meteorologic sau hidrografic. Câțiva oameni profesional înfrigați, împrumută evocării, nota strictă de însuflețire. Așa o vezi dela o distanță. Apropie-te însă de sediul ei, în momentele de criză. Vei constata o imediată transfigurare a imaginii stereotipe. Căci instituția asta, domnilor și doamnelor, are facultatea să-și reducă sau să-și sporească pulsațiile. Ca o inimă, când sângele e gonit de un excitant.

Bursa din Capitală, noaptea

Intrarea Bursei oficiale

DIAGRAMA BURSEI

Pentru a-i sesiza graficul, felurile stări și faze, e nimerit să fi asistat respectiv, la manifestările activității ei. S'o fi surprins adică în intimitate, notându-i toanele, izbânzile, încruntările, indispozițiile. Căci așa cum e înfățișată în ziare, la rubrica fixă, e o icoană rece, contabilă, abstractă. Bună pentru rentieri și pensionari, fără altă curiozitate de cât indicațiile diagnosticului cotidian. Exact ca speculatorii curselor hipice, interesați nu de priveliștea vie a competiției, ci de rezultatele materiale, aflate la biroul bookmakerilor din oraș.

Trebue să descoperiți Bursa, în arena ei. În ceasurile potolite, când exhibă o fizionomie cuminte, aproape monotonă. În momentele ei de lăncezeală, când îți trezește nu știu ce penibil sentiment de părăsire, de tristețe chiar. În jurul alcoolului ei, adoratorii au făcut vid. Puțini catadicsesc să-i aducă în silă, ofranda unei curtenii fără vlagă.

Trebue s'o vedeți în zilele ei de panică: crispată, sumbră, duhnind un suflu prevestitor de catastrofe. Și mai ales trebue s'o vedeți deunăzi, în zodia ei triuufătoare, exaltată, convulsivă, isterică nmă la demență

Acestea sunt chipurile schimbătoare ale Bursei. Vom prezenta, pentru contrast, numai două din ele. Masca „baisse”-ei, masca „hausse”-ei.

REFLUX

Prima imagine e contemporană cu evenimentele dela sfârșitul lui August. Privirea lui Marte, zeul războiului era echivocă, încețoșată de urzeli secrete. Ce spațiu cuprinde în unghiul lui vizual?

Iată neliniștea, preocuparea, ce s'au propagat pretutindeni, pe cari le-am observat și în restrânsa zonă, atât de sensibilă, din centrul Capitalei. Imi amintesc atmosfera. Oameni cari intrau și ieșeau, din localul sever, unde domnea nu știu ce ascunsă apăsare.

În spațiul circular, surprindeai scene caracteristice orelor de îndoială. Înși cuitași într'o rezervă neobicinuită, schimbând prudent apropiuri șușotite.

Lume puțină. Boxele aproape goale. Câte un domn doar, cu coatele pe pupitru, adâncit în meditație. Din când în când, ieșea din hipnoza stearpă, în subterana căreia n'a găsit o inspirație, la o realitate tot atât de ermetică. Iși ascuția urechea la rumoarea scăzută din jur, doar-dar va prinde un „tuyau” un cuvânt miraculos, capabil să-i mulcomească dezorientarea. Sau arunci o privire, ca și cum ar sonda întunericul.

Ce-i de făcut? Să vândă? Asupra valorilor de bursă, vântul spaimei, închipuia pomii scufundați de avantgarda toamnei. Cădeau frunzele... Cine e în măsură să furnizeze cel mai vag semn de lumină?

Omul care a intrat acum, e tot atât de nehotărât ca și ceilalți. S'a oprit la tabloul de lângă ușă, unde tibișirul a înregistrat ultimele cote. Clatină nedumerit din cap. A dat o raită și în zona interzisă, din preajma bursei, — unde traficanții devizelor și-au însușit spune-se, ca vânatul hârțuit, un fluer mai ascuțit. Și acolo derută. Toți așteaptă încordați, o revelație. Până atunci, nici un pronostic.

IMAGINEA „BAISSE”-EI

În spațiul circular, unde lumina revărsată prin cupola de sticlă are loc berechet să se aștearnă, a pătruns demonul perfid al „baisse”-ei. Fețe palide, frunți brobonite. Perechi, grupuri, se unesc și se desfac.

Au dispărut gesturile, vociferarea. Penații — caracteristică a împrejurărilor — țin mâinele în buzunar. Numai în țarcul rotund, câțiva speakeri, remizeri, fac o notă discordantă. Tipă, agită brațele, oferă fel de fel de hârții, cu o vehemență ce se pierde, ce nu izbutește să atragă nici un amator.

Nimeni nu-i ia în seamă. Câte un spectator se oprește o clipă, ascultă, caută să prindă în acest concurs de glasuri și momeli stridente, ceva care să servească nu misiunea crainicilor,

ci interesul lui personal, atât de greu soluționabil. Pleacă.

Într'un sfârșit, și „speakerii” tac. Au răgușit, sunt leoarcă de sudoare.

Afară, la intrarea instituției, s'au afișat rezultatele dimineții. Fluctuație... Scădere... Figurile s'au mohorât. Umbra pierderilor încercate, s'a impus — pentru câtă vreme? — ca o mască de doliu. Bătrânul rentier, care vine în fitece amiază, cu pași mărunți, să constate pulsul bursei, s'a apropiat de afișul proaspăt pironit. Ii tremură ochelarii. Coboară treptele, cu o neobicinuită grabă. E emoționat. Dă fuga la safe, unde păstrează acțiunile. Va sacrifica o parte, pe rugul „baisse”-ei.

FILMUL „HAUSSE”-EI

Cealaltă viziune. Frigurile urcărilor. Extraordinară schimbare de gamă, de electricitate nervoasă. De câteva săptămâni, Bursa e un cazan ce clocotește.

Ca și cum ar fi fost injectate cu un miraculos elixir, toate valorile, dela cele mai anemice, mai prăpădite — au căpătat o uluitoare vigoare. Hârții mucigăite, chircite; acțiuni împotmolite de mult la o cotă ridicolă, meschină, — au dobândit o stupefiantă seducțiune. Sunt căutate, disputate chiar, onorate cu insistențele omagiale ale cumpărătorilor, cari până deunăzi nici nu le luau în seamă.

Ce s'a petrecut? Ce ploaie năzdrăvană, a făcut să rodească o câmpie, unde abia băntuia spectrul jalei? Și la acest fenomen înviorător, ca și la apusul lui, cauzele sunt misterioase, când e vorba de bursă. Într'o bună zi, așa din senin, a început să adie în templul speculațiilor minore sau majore, o boare de optimism. Ca la un semnal, concurenții casei s'au năpustit asupra unui vânat, până în ajun lăsat în plata Domnului. Lozinca însuflețită a cumpărării, a devenit subit unanimă. Și în fiecare zi, temperatura bursei creștea cu un grad. Am vizitat-o, într'un moment considerat de paroxism, de cercurile

(Cont. în pag. 19)

